

விசா ★ நிலாவே வா ★ பாலகுமாரன்

நிலாவே வா

பாலகுமாரன்

களுக்கப்பாற்பட்டது. பழக்கமாய் வழக்கமாய் வரும் செயல் முறைகளை செய்யாது ஏன், எதற்கு என்று கேள்வி கேட்டதாலே ஏற்படும் அத்தனை சோதனைகளையும் வேதனைகளையும் அனுபவித்து வாழ்பவள். அதனால் வித்தியாசமானவளாய் என்னைச் சுற்றி உள்ளோரின் பார்வைக்குத் தெரிபவள். ஆனால் சுய நிம்மதியோடு வாழ்பவள்.

உங்களிடப் பல விஷயங்களை அறிந்து கொண்டேன். குரு சிஷ்யை போலல்ல. சரிசமமாய் நின்று பகிர்ந்து கொண்டு விளக்கம் கண்டுதான் அவ்விஷயங்களை அழுந்த வாங்கிக் கொண்டேன்.

26-8-82

M.S. Gandhimathi
B.E. Final year,
Govt. College of Technology,
Coimbatore.

இனிய பாலா,

என்னை உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்க நியாயமில்லை. என் பலம் தமிழ். என் பலவீனம் கோபம், சிரிப்பு. உங்களுடைய எழுத்துக்கள் எனக்கு பிடித்தமானவை. நெடுங்காலமாக என்னுடைய எண்ணங்களை உங்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டும் என்கிற ஆசை என் மனத்தில் இருந்து வந்தது. இக்கடிதம் நம் இருவருக்கும் இடையில் ஸ்நேக பாலமாக அமையும் என்று நம்புகிறேன்.

நான் ஜெயகாந்தனின் ரசிகை. உங்களின் பல நாவல்களைப் படித்திருக்கிறேன். படித்து முடிக்கும் போதெல்லாம் நிறைய கேள்விகள் மனதில் எழும். ஆனால் பகிர்ந்து கொள்ள ஆட்கள் இல்லை. உங்கள் கதைகளைப் படிப்பவர்கள் இங்கு நிறைய பேர் இருந்தாலும் படித்து விட்டு விவாதம் செய்பவர் மிகச் சிலரே.

பாலா, உங்களின் பெரும்பாலான கதைகளில் ஆண்களை கோழைகளாக, தைரியம் இல்லாதவர்களாக சித்திரிக்கிறீர்கள் என்பது எனக்குத் தெரியு. தயவு செய்து என்கடிதம் முழுவதும் படியுங்கள்.

'இரும்புக் குதிரைகள்' விஸ்வநாதனும், கரையோர முதலைகள்' தியாகுவும், 'மெர்க்குரிப் பூக்கள்' சங்கரனும் பல இடங்களில் சறுக்கிய போதும் வினாவை எழுப்பி விடையைத் தேடித் கொண்டிருக்கிறேன்.

நீலாவே வா!

ரங்கராஜன் சோர்வோடு மாடிப்படியேறுகையில் கீழ் வீட்டுக் குழந்தை வழி மறித்தான்.

"போகக்கூடாது" கிறீச்சிட்ட குரலில் கத்தினான். பிளாஸ்டிக் குப்பி அடைத்த சின்ன விளையாட்டுத் துப்பாக்கி அவள் வலக்கையில் இருந்தது.

'ஏன்' என்று கேட்கக்கூட ரங்கராஜனுக்குத் தெம்பில்லை.

இடக்காலை படியில் ஊன்றி குழந்தையையே கவனித்தான்.

ஆறு வயசு. கன்னத்தில் சின்ன சிவப்புச் செழுமை இருந்தது. தலைமுடி கத்தரிக்கப்பட்டு நேர்த்தியாய் சீவி வண்ணக் கிளிப்புகள் செருகப்பட்டிருந்தன. பெடல்புஷ் பேண்ட். தொள தொளப்பான மேல் சட்டை. சட்டையோடு தைக்கப்பட்ட மப்ளர். கண்களில் ஒரு சின்ன மூர்க்கம்.

மத்தியதர வர்க்கத்தில் இப்போது குழந்தைகளின் மீது அதிக அக்கறை காண்பிக்கத் துவங்கிவிட்டார்கள். அரவணைத்து வளர்க்க ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். குழந்தைக்காக பீச், குழந்தைக்காக சினிமா, குழந்தைக்காக உடை என்று ரசனையும் இதழும் காட்டத் துவங்கிவிட்டார்கள் கணக்குத் தப்பாகப் போட்டால் முட்டியில் ஸ்கேலால் அடிப்பதில்லை. மறுபடி சுற்றுத் தருகிறார்கள். “ஏம்மா திரௌபதி புடவையைப் பிடிச்ச இவன் இழுக்கறான்?” என்கிற படக்கதை பார்த்த கேள்விக்குப் பொறுமையாய் பதில் சொல்கிறார்கள். “அவன் என்ன கிள்ளாமமா” என்கிற அழகையை நிறுத்தி விசாரித்து, “உன்மேல் தப்பில்லையெனில் நீயும் திருப்பிக் கிள்ளு...விடாதே...” என்று உற்சாகப் படுத்துகிறார்கள்.

குழந்தைகள் வித்தியாசமாய் விளையாடுகின்றன. நடக்கின்றன.

குழந்தை அசையாது அவனையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். விலக்கலாம். விடமாட்டான். தள்ளிவிட்டுத் தாண்டலாம். ரகளை செய்வாள்.

“ப்ளீஸ்... வழி விடும்மா” கெஞ்சலாம். அப்போதும் மறுக்கலாம்.

ரங்கராஜன் முற்றிலும் புதிய யுக்தி தேடினான்.

ஒரு அடி முன்னேறினான். குழந்தை கால் அசைத்து உறுதியானான். ரங்கராஜன் மெல்லத் திரும்பினான். “தேங்க் யூ” என்று சொல்லிவிட்டு வந்த வழியே படி இறங்கினான். கடைசிப்படிக்கு இறங்கி திரும்பிப் பார்த்து டாட்டா என்று கையசைத்தான். குழந்தை முகம் மாறினான். “ரங்கு அங்கிள்” என்று கூவினான்.

மறுபடி கையசைத்தான். தாழ்வாரம் தாண்டி காம்பவுண்ட் கதவு நோக்கி நடந்தான். குழந்தை பின்னாலேயே ஓடி வந்தான்.

“ரங்கு அங்கிள்... இப்ப நீங்க போகலாம்...”

“வேணாம்மா...”

“நான் ஒண்ணும் பண்ணமாட்டேன்.”

“ம்ஹும்...”

“ப்ளீஸ்...வாங்க அங்கிள்.”

“எனக்கு முத்தங்குடு.”—குனிந்து கன்னம்நீட்டினான். குழந்தை முத்தம் கொடுத்தான். வாரித் தூக்கிக்கொண்டு உள்ளே போனான்.

“இங்கேயே நின்னுக்கோ. நான் உள்ளே போறேன். வேறே யார் வந்தாலும் உள்ளே விடாதே.”

“எங்கப்பா வந்தா?”

“ம்ஹும். டிக்கெட் கேளு. கொடுத்தா உள்ளே விட்டுரு.”

“சரி அங்கிள்.”

“டாட்டா...”

“டாட்டா”

ஏதோ ஒரு எதிர்ப்புக் காட்டவேண்டும். எப்படியோ ஒரு வழிமறித்தல் செய்ய வேண்டும்.

நான் முக்கியம். ‘என்னைக் கவனி’ என்று ஈர்க்க வேண்டும். மறித்தலுக்கும், மிரட்டலுக்கும், எதிர்த்தலுக்கும் இதுவே காரணம். இது குழந்தையிடம் மட்டுமல்ல; பெரியவர்களிடமும் இருக்கிறது. ரங்கராஜனா ஜூனியர் சண்டே ரிப்போர்ட்டரா...

“உள்ளே விடாதே... குரங்குப் பயல். அம்மா பார்க்க மாட்டேன்னு சொன்னாங்கன்னு சொல்லு...”

அப்படியே சகல சொற்களையும் தாழ்வாரத்தில்தி.ஏ. கொட்டினான். வெக்கப்பட்டு இயலாமை காண்பித்து பேசினான். ‘நான் நல்லவன். அம்மாதான்...’ என்கிற த்வனியில் விளக்கினான்.

“அப்படியா? சாயந்திரம் காஞ்சிவரம் மீட்டிங் ரிப்போர்ட் பண்ணலாம், கூட இருக்கலாம்னு நினைச்சேன். சரி, வேற யாரையாவது அனுப்பறேன்.”

“இத சொல்லணுங்களா?”

“சொல்லேன்.”

அவன் உள்ளே போன மூன்றாவது நிமிடம் ஆளும் கட்சி உபதலைவி வெளியே வந்தாள்.

“என்ன ரங்கராஜ், எப்படி இருக்கீங்க?”

“அப்படியேதான். குரங்கு புத்தி குறையலே...”

“கட் இட். நான் ஏதோ வெறுப்புல இருந்தேன். அதை அப்படியே இந்த முட்டாள் உங்கிட்ட சொல்லிட்டானா? மீட்டிங் ரிப்போர்ட் பண்ணப் போறியா? எங்கூட வாயேன்!”

“இல்லை. சங்கரனை அனுப்பறேன்.”

“இதோ பார். நீங்கல்லாம் ஒரே ஜாதி. ஒரே புத்தி. உங்க பத்திரிகை சர்க்குலேஷன் தவிர... உங்களுக்கு ஒரு விஷயமும் முக்கியமில்லை. எனக்குத் தெரியும். ஆனா அந்த சங்கரன் வேண்டாம். நூத்துக்குப் பத்து பர்ஸண்டாவது நீ உண்மை எழுதுவே.”

ரங்கராஜ் வாய் விட்டு சிரித்தான். “பத்து பர்ஸண்ட் உண்மையோ, அஞ்சு பர்ஸண்ட் உண்மையோ எழுதின பிறகு வர சண்டை இது. பார்த்துப் பேசின பிறகு செய்ய வேண்டிய பயமுறுத்தல்... பார்க்கவே முடியாதுன்னு...”

“அதான் வாசல் வரைக்கும் வந்து வாங்க, வாங்கன்னு கூப்பிடறேனே.”

“பாவம்தான்.”

“பாவமா, என் தலையெழுத்து. உங்களையெல்லாம் நம்பவும் முடியலை, நம்பாம விரட்டவும் முடியலை.”

“ஆல் இன் த கேம். சாயந்திரம் காங்கிரஸ் மைதான வாசல்ல நிக்கறேன். உங்க பின்னாடி வர்ற நூற்றுக் கணக்கான வண்டில ஒரு வண்டில ஏறிக்கறேன்.”

“ஏன்? என் வண்டிலயே வரலாமே?”

“ஸாரி. உங்க கட்சி பேப்பர் ரிப்போர்ட்டரை நான் எதிர்த்துக்க விரும்பலை. ஈவினிங் பார்ப்போம்.”

மாலை காஞ்சிபுரம் போய் நடு இரவு திரும்பி ஆபீஸில் இறங்கிக் கொண்டு மொத்த ரிப்போர்ட் எழுதி மேஜைக்குக் கீழே எட்டு மணி வரை தூங்கிவிட்டு பிறகு கண்ணெரிச்சலோடு அறைக்கு வர... வாசற்படியில் இந்தப் போராட்டம். குழந்தைச் சண்டை சகலரையும் விட்டுப் பிடிக்க வேண்டியிருக்கிறது.

‘இனி காஞ்சி மாநகரம், உப தலைவியின் கோட்டை’ என்று எழுதிய ரிப்போர்ட் அந்தக் கட்சிக்குள் சலசலப்பு ஏற்படுத்தும். கேள்விகள் எழுப்பும் தலைவரை யோசிக்க வைக்கும். உபதலைவி அவரோடு போன் பேச நேரிடும்.

“நான் ஒண்ணுமில்லீங்க தலைவரே. இது ரங்கராஜு வேலை. குரங்கு பய...பத்திரிகை பெரிசாச்சேன்னு பாரக் கறேன். இல்லேன்னா நானே பையனை புடிச்சி நசுக்கிடு வேன் என் வண்டில வந்தானா...ஒரு நாளும் இல்லை... நான் மறந்துகூட ஏத்த மாட்டேன் இவனுங்கள்” உப தலைவிகெஞ்ச வேண்டி வரும்.

“ரங்கராஜு, உன் பொண்டாட்டி தாலியறுக்க...உன் ஜாதிப் புத்திய காமிச்சுட்டியே. தலைவர் போன்ஸ் வண்ட வண்டையா திட்டறாகு... ‘ஓ’ன்னு அழுதுட்டேன். ஏன் பழைய படம் போட்டே... காஞ்சிவரம் படம் கேட்டி ருந்தா குடுத்திருப்பேனே... ரிப்போர்ட் கட்சி உள்ளே ஒரு கலக்குக் கலக்கிடிச்சு. க்வீன் ஆனி சாப்பிடுவியா...மாட்டியா...சரியான மோர் சாதம்... செண்ட் பாட்டில் வச்சிருக்கேன்...வந்து வாங்கிட்டுப் போ...”

“பொய்மையே பேசி பொழுதினைச் சுருக்கும்
புழுத்தலை புலையனேன் எனக்கு...”

அப்பா அடிக்கடி பாடும் பாட்டு நினைவுக்கு வரும். தலைவர். தலைவி, கட்சி, தொண்டன், அரசு, அமைப்பு மக்கள் எல்லோரும் எங்கேயும் பொய் சொல்கிறார்கள். பொய் தேடுகிறார்கள். பொய்யில் பொழுது சுருங்கிப் போகிறது, விரைந்து ஓடுகிறது. பொய்யில் உண்டான பரபரப்பு நாடகம் நிஜத்தில் இல்லை. நிஜம் அமைதியானது. பேச்சில்லாதது. பேச்சும் அமைதியும் நேரத்தை பெரிதாக்கிக் காட்டும். பொய் சுருங்க வைக்கும்.

இத்தனை நேரம் பொய்யோடு உறவாடி வந்துவிட்ட காரணம் சோர்வு தெரியவில்லை. இப்போது சோர்வு அதிகமாகி விட்டது. அறைக்குள் வந்து சட்டைஅவிழ்த்து உட்கார்ந்ததும் ‘ஹா’ என்று ஒரு அமைதி வந்து மோது கிறது.

ரங்கராஜன் குளித்துவிட்டு ஜன்னலிலிருந்து எதிர்க் கடை ஹோட்டல் பார்த்து விசில் அடித்தான். காபியும் இட்லியும் வந்தன. சாப்பிட்டு விட்டு தூங்கினான்.

ரங்கராஜன் நெஞ்சில் ஒரு குழந்தை மிதித்தது. காதுக் குழியில் துப்பாக்கி பொருத்தி ‘கொன்னுடுவேன்’ என்று மிரட்டிற்று. காதில் பொருத்திய துப்பாக்கிக் குழலில் மீட்டிங் சப்தம் கேட்டது ‘கொஞ்சம்இரு’ என்று சொல்லி விட்டு ரங்கராஜன் தானே குழலைக் காதில் பொருத்திக் கொண்டான்.

“உன் காலில் விழுந்து கேட்கிறேன். தாய்க்குலமே, எதிர்காலம் இனியதாக வளர ஒரே வழி தலைவரின் கையை பலப்படுத்துவது. அவரை வணங்கி அவர் வழி நடப்பது. நமது சந்ததியினர் நம்மைப் போற்றும் வகை யில் நாடாளும் நம் தலைவன், பேரறிஞன்...” பட்டென்று காதுகுழியில் துப்பாக்கி வெடித்தது. ரங்கராஜன் செத்துப் போனான். நிறைய ஜனங்கள் அவனை சூழ்ந்துக் கொண்டார்கள். சின்னப் பல்லக்கில் அவன் போக எல்லோரும் முண்டியடித்து வினோதமாய்ப் பார்த்தார்கள். ‘குரங்கு... குரங்கு’ என்று கத்தினார்கள். ரங்கராஜ் அதிசயத்தோடு அவர்களைப் பார்த்தான். சந்தேகத்தோடு கையை உயர்த்திப் பார்த்தான். ரங்கராஜனின் உள்ளங்கை முழுவதும் ரோமம். பழுப்பு ரோமம் இருந்தது. பயந்து உதறுகையில் தூக்கம் கலைந்து விட்டது.

‘பகல் கனா...நல்ல வேளை பகல் கனா’ என்று நினைத்துக் கொண்டான். நினைத்துக் கொண்டதற்கு சிரித்தான்.

போன் ஒலித்தது.

“ரங்கராஜ்...” உதவி ஆசிரியர் நசிகேதன் குரல்.

“யெஸ் சார்...”

“தூக்கமா...”

“யெஸ் சார்...”

“ரிப்போர்ட் படிச்சேன்...கொஞ்சம் சிஸில் பண்ணி அனுப்பிட்டேன். வேற என்ன வச்சிருக்கே மொறு மொறுப்பா, ஜெனரல் இன்ட்ரஸ்டா...”

“ஒண்ணுமில்லையே சார்... ஸ்டேடியோ பக்கம் போனா கிடைக்கும்...”

“அது இரண்டு சைடு வருது...சின்ன பசங்க கொண்ணாந்தாங்க. இன்னும் லைட்டர் வெயின்ல கேட்கறேன்...”

“தூக்கம் வருது சார்...என்னை வுட்ருங்க...”

“சாயந்திரம் கபாலி கோவில் போயேன்...”

“எதுக்கு சார்...”

“இன்னிக்குத் தெப்பம்...”

“படு போர் சார்...”

“கலர்ப்படம் பாதிப்பக்கம் போட்டுரலாம்...கோயில்...சாமி...விட்டு. ஜனங்களைப் பார். பொரி கடலை, பேரிச்சம் பழம், கண்ணாடி வளையல்கள் பார்த்துட்டு வா...அது வாங்க ஒரு கூட்டம் வரும். அதை ரிப்போர்ட் பண்ணு...ஒரு ஸைடு போகும்.”

“கூட்டத்துல போய் இடி படனும்...”

“காலாற போம்மா...ஆனும் கட்சி ரிப்போர்ட்டே போட்டுக்கிட்டிருந்தா? பப்ளிக் நியூஸும் வேணுமில்ல...”

“ராத்திரியே வேணுமா?”

“காலைல வா...”

மறுபடி தூங்கி மறுபடி உண்டு அறையைப் பூட்டிக் கொண்டு வெளியே வந்தான். கீழ் வீட்டுக் குழந்தை பொம்மையைக் குளிப்பாட்டிக்கொண்டிருந்தாள். வீட்டுக் கார மாமி வாசற்படியில் உட்கார்ந்து இவன் சார்ந்திருக்கிற வாரப் பத்திரிகை படித்துக் கொண்டிருந்தாள். கஞ்சாச்செடி கேரளப்பக்கத்து மலைகளில் பணப்பயிராய் வளர்ப்பது பற்றி அவன் ரிப்போர்ட் அதில் வந்திருந்தது.

“ரங்கராஜு... கஞ்சான்னா என்ன? அதை என்ன பண்ணுவா? அவரைக் கேட்டேன்...அரைச்ச பால்ல கலந்து குடிப்பாளாம்...அப்படியா?”

சில சமயம் நல்லது என்று செய்கிற காரியம்கூட கெடுதலைத் தரும். குடிக்கவே தெரியாத தமிழ்நாடு குடிக்கக் கற்றுக் கொண்டு இப்போது ‘குடி குடியைக் கெடுக்கும்’ என்று பாடம் படிக்கிறதே அது மாதிரி...

மாமிக்கு கஞ்சாச் செடியின் உபயோகம் பற்றி என்ன சொல்வது என்று யோசிக்கிற போது, உள்ளே ஒலியும் ஒளியும் முதல் பாட்டு கேட்டது. மாமி கஞ்சாச் செடி ரிப்போர்ட்டை தரையில் போட்டு விட்டு, உள்ளே ஓடினாள். குழந்தை பொம்மையை தண்ணீரில் கிண்ணத் துடன் மிதக்க விட்டு ஓடிற்று.

“மாமி, கஞ்சா அரைச்சுக்குடிக்கிறதில்லை. கண்ணுல தடவி காதுலயும் ஊத்திக்கிறது. இன்னும் அரைமணி நேரம் நாகாலியோட ஆணி அடிச்ச மாதிரி இருக்கும். அனுபவிங்கோ.”

மனசு பேசிற்று. வழி நெடுக எல்லார் வீட்டிலும் ஒளியும் ஒலியும் சிதறுவது தெரிந்தது. ஒலியும் ஒளியும் கூட கஞ்சா. எல்லாரும் விரும்புகிற கஞ்சா.

கபாலி கோவில் தெப்பம்சூட ஒரு விதமான ஒளியும் ஒலியும்தான் பழங்காலத்துக் கஞ்சாதான். ஜனங்கள் 'ஹா' என்று விளக்கு மிதவையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள், தெப்பத்தின் உள்ளே முன்பக்கம் நாதஸ்வரம் இழைந்து கொண்டிருந்தது வெற்றிலையில் சுற்றும் மிதக்க விட்டார்கள். கடவுள் பொம்மையை யாரும் கவனிக்கவே இல்லை. தெப்பம் தெற்கு பக்கம் திரும்பி வடக்கு நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தது மேலே நிலவு. கீழே வண்ண விளக்குத் தெப்பம். மெல்லிய நாயனம்... இது போதைதான். ரங்கராஜன் சிகரெட் பற்ற வைத்துக் கொண்டான். யாரோ அவன் தோளைத் தொட்டான்.

2

அண்ணே... அண்ணே... அரையணா குடு...'' மெல்லிய சிச்சுக்குரல் அருகே கேட்டது. முழங்கையில் ஆறு, ஏழு விரல் வருடல்கள் இடைவிடாது பட்டன.

ரங்கராஜன் பளிச்சென்று முழங்கையை எரிச்சலோடு நகர்த்திக் கொண்டான்.

வெளிச்சத் தேர் பார்த்துவிட்டு பக்கவாட்டு இருட்டுக்குக் கண் திரும்ப சுதாரிக்க நேரமாயிற்று. அரையிருட்டில் கருப்பாய் சட்டையில்லாது நோஞ்சலாய் ஒரு பையன். பெரிய மண்டை.

நெற்றியில் பட்டைநாமம். தூக்கின மூக்கு துவாரத்தில் அடைத்துக் குமிழ் விடும் மூக்குச்சளி. தடித்துப் பிதுங்கின

உதட்டில் எச்சல் ஒழுகல். உடம்பு முழுவதும் புழுதி-கறுப்பு கலர் துணியில் கோவணம் போல ஒரு உடை.

''அண்ணே... அண்ணே... அரையணா குடு...'' பேச்சு முழுக்க மழலை... முன் மண்டை பெருத்து விகாரமாய் இருந்தது. கண்களில் மிகப் பெரிய துயரம் எழுதப்பட்டிருந்தது.

மங்கலாய்ட் பிறவி.

மாங்காய் தலைப் பையன். மூளை வளர்ச்சி அற்ற நிறுவன்.

இயற்கை தலையில் அடித்து தரைக்கு எத்தின பிராணி.

ரங்கராஜனைப் போலவே குரல் கொடுத்த பையனை நோக்கி நாலைந்து பேர் பார்த்தார்கள். பார்த்த அதனை பேரும் சரசரவென்று நகர்ந்து கொண்டார்கள். அவன் மேலிருந்து சின்ன துர்நாற்றம் வீசிற்று. பையன் விநோதமாய் தலையை நாலு பக்கமும் திருப்பி தனக்கு சம்பந்தமே இல்லாத உலகத்தை நோக்குவது போல் பார்த்தான்.

''அண்ணே... அண்ணே...'' என்றான். ரங்கராஜனை விட்டு நூண்டு படி குளம் நோக்கி இறங்கினான். இறங்கின வேகத்திலே இழுக்கப்பட்டது போல சுள்ளென்று நிரும்பினான். தடுமாறி படியில் விழுந்தான் அவன் இருப்பில் கயிறு கட்டப்பட்டு இருப்பது தோன்றியது.

''முதேவி... எழுந்திரு முதேவி...''

ஒரு தடிமனான கிழவி கயிற்றின் மறு முனையைத் தன் கையில் சுற்றியிருந்தாள். விழுந்த பையனை எட்டி

உதைத்தாள். மாங்காய் தலைப் பையன் தடுமாறி எழுந்தான்.

“யம்மா...” என்று விழுந்த அதிர்வில் அழுதான்.

“அம்மா... என்ன அம்மா... படி சோறு துண்ட... அப்புறம் என்ன அம்மா...” கிழவி வலதுகைப் பிரம்பால் சுள் சுள்ளென்று அவன் முகத்தில் அடித்தாள்.

“அட்டே...அடிக்காதம்மா... பாவம்...”—யாரோ குரல் கொடுத்தார்கள்.

“போ... போய் கேளு...”

குரல் வந்த திசை நோக்கி விரட்டினாள்.
பையனை தலையில் கை வைத்து தள்ளினாள்.

குரல் கொடுத்தவர் பை துழாவி காசு கொடுக்க பையன் காசு வாங்கி கிழவியிடம் நீட்டினான்.

“இவரைக் கேளு...” மறுபடி கயிறு இழுக்கப் பட்டது.

பையன் ரங்கராஜிடம் வந்தான். வாய் பிளந்து கையேந்தினான். மறுபடி துர்நாற்றம் வீசிற்று. மூக்குச் சளி குமிழ் விட்டு உடைந்து மறுபடி குமிழ் விட்டது. நெஞ்சு இரைப்பு துல்லியமாய் கேட்டது. வாயில் வழிந்த எச்சல் கம்பியாகி விண்டு தரை தொட்டது.

“அண்ணே... அண்ணே... அரையணா...” — பையன் முன்னேற ரங்கராஜன் அருவெறுப்பும் மெல்லிய பயமுமாய் பின்வாங்கினான். சட்டைப் பைக்குக் கை அனிச்சமாய் போயிற்று. துழாவிற்று. சில்லறை கிடைக்க வில்லை. இரண்டு ரூபாய்தான் சிக்கிற்று. வெளியே

எடுக்க பையன் கையேந்தினான். நீட்ட, கிழவி பிடுங்கிக் கொண்டாள்.

“அதுக்குத் தெரியாது... கீழே வட்டுறும்” என்று கறுப்புப் பற்கள் காட்டினாள்.

ரங்கராஜனுக்குள் சுள்ளென்று கோபம் பொங்கிற்று. அது ரிப்போர்ட்டர் கோபம். கண்ணெதிரே ஏமாற்றி விட்டதைக் கண்டு கொண்ட கோபம்.

கிழவியை ஆங்காரத்துடன் முறைத்தான்.

“த்தே...ஐயாவைக் கும்பிடு...” கிழவி பையன் தலையில் கை வைத்து முழு பலத்துடன் அழுத்தினாள்.

அந்த சிறுவன் இரண்டு உள்ளங்கையையும் வானத்தை நோக்கி விரித்தபடி தரையில் தலை வைத்தான். ரேகையே இல்லாத உள்ளங்கைகளை ரங்கராஜன் இதுவரை பார்த்ததில்லை.

‘ஐயோ’ என்ற மௌனக் குரல் ரங்கராஜனின் அடிவயிற்றில் சுருண்டு எழுந்து அங்கேயே அடங்கியது.

வெடுக்கென்று கயிறு இழுக்கப்பட பையன் எழுந்து தள்ளாடி நிரும்பினான். கிழவி கயிறைப் பிடித்தபடி நடக்க பின் தொடர்ந்தான்.

வண்ண விளக்கோடு தெப்பம் ரங்கராஜனைத் தாண்டிப் போயிற்று. தெப்பக் கயிறை பக்தர்கள் பற்றி இழுத்துக்கொண்டு ஓடினார்கள். ஜலம் கிழிபட்டு மிதவைக்கு வழி விட்டது. வெற்றிலையில் மிதந்த கற்பூரக் கட்டிகள் சின்ன அலைகளில் அமிழ்ந்து அணைந்தன.

ஜனக்கூட்டம் வண்ண விளக்குத் தெப்பத்துக்கு பின்னே ஓடிற்று. பின் பக்கம் மூங்கில் கொம்பு ஊன்றி

தெப்பத்தின் திசை திருப்புகிறவன் மூங்கிலை ஊன்றி
எகிற, தெப்பம் சுருக்கென்று கால்விட்டு நகர குளத்துச்
சேறில் சொருகி கிடந்த மூங்கில் கொம்பு பிடித்து திசை
திருப்புபவன் தொங்கினான். 'யம்மாடி' என்று கைவிட்
டான் தொபீர் என்று குளத்தில் விழுந்தான். கூட்டம்
வழித்துக் கொண்டு விபத்துக்கு சிரித்தது. உலகத்து
ஜனங்களுக்கு எல்லாம் வேடிக்கை எதுவும் சிரிப்பு. குறிப்
பாய் மற்றவர் ஹிம்சை பெரிய சிரிப்பு, சொல்லி சொல்லி
ஆனந்தப்படுகிற ஹாஸ்யம்.

ரங்கராஜன் சிகரெட்டைக் காலில் போட்டு அணைத்
தான். இன்னொன்று பற்ற வைத்துக் கொண்டான்.

“அண்ணே! அண்ணே! அரையணா கொடு” குரல்
எங்கோ கேட்பது போலிருந்தது.

அதென்ன அரையணா?

அவனுக்கு என்ன வயசு?

இதில் என்ன வேடிக்கை? என்ன விதமான காட்சிப்
பொருள்? வழிபடுமிடத்தில் ஏன் இவர்கள்? நோயாளி
களும் வறியவர்களும் இங்கே அதிகம் வருவதேன்? கூட்டம்
கூடும் இடம் என்றா? எக்ஸிபிஷன் வாசலில் பிச்சை
உண்டா? இறை உணர்வு பிச்சையிட வைக்கும் என்றா?
தான் சொசைக்கியமாக இருக்க வேண்டும் என்று வேண்டிக்
கொண்டவன் இந்த வறிய நிலை, வேதனை பார்த்து
'நல்லவேளை நான் இப்படி இல்லை' என்கிற நிம்மதியில்
வாரி வழங்குவான் என்றா? 'எனக்கு இப்படி ஒரு
நிலைமை கொடுக்காதே கடவுளே' என்கிற பயத்தின்
விளைவு பிச்சை போடுதலா?

இரண்டு ரூபாய் எப்படிக் கொடுத்தோம்? கொடுத்தோ
தோமா பிடுங்கப்பட்டதா?

எடுத்து நீட்டினது உண்மை. எதற்கு? இரக்கமா...
பயமா... அருவருப்பா... என் இடத்தை விட்டு ஒழி
என்கிற இளக்காரமா... கண் முன்னே சளியும், சரிந்த
மார்புக்கூடும், முன் மண்டை பெருத்த விகாரமும், எச்சல்
ஹூகும் வாயும் தாங்காது... 'அப்பாலே போ சாத்தானே,
என்கிற கூவலா? மிரட்சியா? அழகு... அழகு மட்டுமே
பார்க்கப்பட வேண்டும். அகோரம் வேண்டாம் என்கிற
இயல்பா?

எதற்கு இரண்டு ரூபாய் எடுத்து நீட்டினோம்.

அழகு எது?

பெடல் புஷ்பேண்டும், பேசி சட்டையும், சின்னக்
கண்ணாடிகள் செழுமையும், பொம்மை துப்பாக்கியும்,
நிமிரும் கொண்ட குழந்தை அழகு, வழி மறித்தாலும்
பார்த்து மயங்குகிற அழகு.

இந்த மாங்காய் தலை அருவருப்பு. மூக்கு சளி குமிழி
விட்டு உடைந்து... குமிழியிட்டு... ஐயோ... உடம்பு
சிலிர்த்தது வெடுக்கென்று இருப்புக் கயிறு இழுபட தள்
ளாடி விழுந்தவன், சுளிர் சுளிரென்று வாயில் மூன்று பிரம்
படிகள் வாங்கியவன்... கடவுளே இது என்ன ஹிம்சை?
இது என்ன பிறவி? என்ன படைப்பு?

மனசைத் துடைக்கத் துடைக்க அந்தப் பையன்
முகமே... வெற்றுப் பார்வை கண்களே... மறுபடி, மறுபடி
வந்து நின்றது. தலையை உலுக்கிக் கொண்டாலும்
திரும்ப வந்து தோன்றிற்று.

அழகின்மை அவ்வளவு கொடூரமா...? எது அழகு?
எது அழகின்மை?

உதயம், அஸ்தமனம், சந்திரன், நட்சத்திரம், பூ,
ஜலம், பச்சை வயல், உயர்ந்த மலை, குதிரை, யானை,
பசு, எருது...பிறகு... பெண் இவையெல்லாம் அழகு.

அதிலும் வயசுப் பெண் இத்தனையும் கலந்த அழகு...

**உடு ராஜ முகி
மிருக ராஜ கடி
கஜராஜ விராஜித ராஜி**

—நட்சத்திரங்களின் ராஜாவான சந்திரனைப் போன்ற முகம். மிருக ராஜனான சிங்கத்தைப் போன்ற இடுப்பு. யானையின் ராஜனின் அசைவு போன்ற பின்பக்கம்.

பெண்ணைப் பற்றி வடமொழியில், தமிழில், ஆங்கிலத்தில், ஃரெஞ்சில், ஸ்பானிஷில் — எல்லா பாஷையிலும் வர்ணனை இருக்கிறது. எவனோ வர்ணித்துப் பாடியதில் கூட கிறக்கம் இருக்கிறது.

ரங்கராஜன் கூட கவிதை எழுதியிருக்கிறான். மேனகா வைப் பற்றிக் கவிதை எழுதியிருக்கிறான்.

மேனகா டாக்டருக்குப் படிக்கிறாள். வாரம் தவறாமல் திங்கட்கிழமை ஜூனியர் ஸண்டே படித்து விட்டு போன் செய்வாள். எப்போதாவது நளா ஹோட்டலில் உட்கார்ந்து ஜர்னலிஸம் பற்றி கேட்பாள். மேக்கப் இல்லாத அழகு. வயது கொடுக்கிற வாளிப்பு. சுருள் கேசம். ரோமானிய நாசி. ரொம்பக்ளோசப்பில் கழுத்து பின்பக்கம் இறங்கி நடுமுதுகு வரை வரும் பூனை முடி.

கழுத்திலிருந்து முதுகு இறுதி வரை ரோமப் பசுந்தாள். தொட ஆசையாய் இருந்தது. ஒன்றை விரலால் நீவி விட பரபரத்தது.

“தொட்டோமா மேனகா?” அனுமதி கேட்டான்.

“தொடேன்...” உடனே சொன்னாள்.

கழுத்திலிருந்து வருடி...ஜாக்கெட் தாண்டி...முதுகில் இறங்கி நிற்க... ரங்கராஜனுக்குத்தான் சிலிர்த்துப் போட்டது மேனகா சிரித்தாள்.

“என்ன அங்கேயே நிக்கற...செமை கிக்கா...”

போதைதான்... போதைக்கு வடிகால் கவிதைதான்... ரங்கராஜன் இரவே கவிதை எழுதினான்.

சில சமயம் சிரிப்பு வரும்
சில சமயம் அழுகை வரும்
உன்னைப் பிரிந்து திரும்புகையில்
உன் மனசு ஜதி போடும்.

ஜதி சேர்க்கும் உன் மனசு
சுருதி சேர்க்கும் இடியோசை
ஊர் தூங்கும் இரவினிலே
என் கவிதை மழை போல.

மழை போல என் கவிதை
தெருவெல்லாம் வழிந்தோட
நீ நடந்து போகையிலே
உன் காலெல்லாம் என் கவிதை.

என் கவிதை காலடியில்
என் மனசு உன் மடியில்
நீ சாய்ந்த என் தோளில்
மழைச்சாரல் இதமாக...

இதமான மழைச்சாரல்
யார் போவார் வீட்டுக்கு
நடு இரவில் எனைப் பார்த்து
கடலைகள் கெக்கலிக்க

சில சமயம் சிரிப்பு வரும்
சில சமயம் அழுகை வரும்
உனக்கெதற்கு காதலென்று
குளிக்காற்று முகம் அறையும்

நடுங்கும் குரலில், கடற்கரை கரையிருளில், மெல்லத் தயங்கி தன் கவிதையை மேனகாவுக்குப் படித்துக்காட்டினான். உதடு துடிக்க உணர்ச்சி வசப்பட்டான்.

கவிதை படித்ததும் மேனகா அவன் விரல்களைப் பற்றிக் கொண்டாள். நன்றி சொன்னாள். சிறிது நேரம் பேசாதிருந்தாள்.

“ரங்கராஜ் நீ என்னை...லவ் பன்றியா?”—திரும்பி சாதாரணமாய் கேட்டாள். பட்டென்று உள்ளே ரங்கராஜனுக்கு ஒரு பயக் கொப்புளம் வெடித்தது. தயங்கி ஆமென்றான்.

“வேண்டாம் ரங்கா...”

“ஏன் மேனகா?”

“அப்புறம் கல்யாணம் பண்ணிக்கணும்னு சொல்லுவே...”

“பிறகு வேறு எதற்கு காதலிப்பது...?” ரங்கராஜன் பதில் சொல்லாமல் கண்களே கேள்வியாக அவளைப் பார்த்தான்.

“எனக்கு வேற ஐடியாஸ் இருக்கு ரங்கா...என் வாழ்க்கையைப் பத்தி...”

“என்ன மேனகா...”

“எம்.டிக்குப் படிக்கணும்...”

“படி... தாராளமாகப் படி...என்னாலே படிப்பு கெட்டுருமோன்னு பாக்கறியா...?”

“ப்ச்ச...ப்ச்ச...என் படிப்பு யாராலும் கெடாது ரங்கா...எம்.டிக்குப் படிச்சுட்டு ஒரு எம்.டிய கல்யாணம் பண்ணிண்டா செளகர்யமா இருக்குமேன்னு பார்க்குறேன்... உன் ஜர்னலிஸம், என் உத்தியோகம் சரியா வருமா? அப்ப ஏன் பேசினே... ஏன் பீச்சுக்கு வந்தே... எதுக்கு கவிதையை பாராட்டினேன்னு கேட்கறியா... உன் டைனமிஸம் பிடிச்சிருக்கு. உன் உத்வேகம், பரபரப்பு லட்சியம், நீ பேசற அரசியல், உன் பொய்நீர், உன் கூட பேசினா நேரம் போகிறதே தெரியலை ரங்கா...பட்... இதுக்காக நாம கல்யாணம் பண்ணிக்கணுமா...ரொம்ப நெருக்கி நீ கேள்வி கேட்டா...எனக்கும் உன் மேலே சின்னதா ஒரு லவ் இருக்குன்னுதான் சொல்வேன்...இந்த லவ் கல்யாணம் வரை தாங்காது. சிரமப்படும். ரெண்டு பேருக்கு கஷ்டமாயிடும்...இப்படி பேசின்டிருப்போமே முடிஞ்சவரை... லவ், கல்யாணம்னு சிக்கித் தவிப்பாணேன்...நான் பேசறது தப்பா ரங்க...”

ரங்கராஜ் தலை குனிந்து மணல் பார்த்தான்.

மேனகா மெல்ல அவன் பிடரியைத் தடவினாள். “நான் காயப்படுத்திட்டேனோ?” என்று கேட்டாள். ரங்கராஜன் மெல்ல மேனகாவை விலக்கினான். கணை யாழியில் மூர்த்தி எழுதின கவிதை ஞாபகம் வந்தது.

“சொல்லி விடு

நீ அண்ணனா அந்தானா?

இரண்டுமில்லை கம்மாத்தான்.”

எழுதின கவிதையை எட்டாய் மடித்து மணலுக்கடியில் புதைத்து விட்டு அவளோடு மேலும் அரைமணி நேரம் பேசிவிட்டு பஸ் ஏறி அவளை ஹாஸ்டலில் விட்டு விட்டு

அறைக்கு வந்த பிறகுதான் அழகை வந்தது. அழுதான்.

அதற்குப் பிறகு கவிதை எழுதவேயில்லை.

அழகு...அழகு என்று அலமலந்து அலையும் ஆசை. சுள்ளி முறிவு மாதிரி விட்டுப் போயிற்று.

பச்சை துரோகம்...கொடிய வறுமை... கடுமையான மிரட்டல்...களவு... கொலை, கற்பழிப்பு, நயவஞ்சகம், லஞ்ச லாவண்யம் என்று வாழ்க்கை நிதர்சனங்களை ஊன்றிப் பார்த்து எழுதும் ஜர்னலிசம் இறுக்கிக் கைகோத்துக் கொண்டது. கனவுகள் செத்துப் போயின.

தெப்பத்து விளக்கொளியை விட மூங்கில் கம்பு ஊன்றி கால்கழுவ நீரில் விழுந்தவன் அவலம் முக்கியமாயிற்று.

பெடல்புஷ் பேபியை விட இந்த மாங்காய்த் தலைப் பையன் நெஞ்சைத் தாக்கினான்.

யார் அவன்?

அவனை இப்படி பிச்சை எடுக்க வைக்க யாருக்கு உரிமை?

மிருகம்மாதிரி கட்டி இழுத்துப்போவதை ஏன் எவரும் தடுக்கவில்லை? இதற்கு எஸ்.பி.ஸி.ஏ. இல்லையா? பிராணி வதைத் தடுப்புச் சங்கம் ஏதும் உண்டா? இதை எப்படித் தடுப்பது? இது வதைதானா? வயிற்றுப்பாடா?

உள்ளே ரிப்போர்ட்டர் புத்தி விழித்துக் கொண்டது.

ரங்கராஜன் பரபரப்பானான். பையனைத் தேடினான்.

பையன் இப்போது வட கரையிலிருந்து, கிழக்குப் பக்கக் கரையோரம் நடந்து போனது கண்ணில்பட்டது நெருங்கும்போது கரையேறுவது தென்பட்டது.

கரையேறி காய்கறிக் கடைகள் தாண்டி சின்ன சந்து வரை தொடர முடிந்தது. பிறகு மறைந்து விட்டார்கள். உள்ளே போக—தெரு சேரி விளிம்பில் முடிந்தது. சேரி விளிம்பில் இரண்டு நிமிடம் நிற்க... உட்கார்ந்திருந்த ஆட்கள் வினோதமாய் பார்த்தார்கள். ஒரு வயசுப் பெண் வந்து நின்றாள்.

“பொட்டலம் வேணுமா?”

“எல்லோ?”

“எட்டணா இருக்குது...ஒரு ரூபா இருக்குது...” வேகமாய் தலையைச் சொறிந்தாள்.

“ஓர் மாங்கா தலைப் பையன் இந்தப் பக்கம் வந்தானா?”

“எனக்குத் தெரியாது.” மறுபடி சொறிந்தாள்.

“சரி, இரண்டு பொட்டலம் எட்டணாது குடு.”

கை மாறிற்று. “இந்தா ரெண்டு ரூவா.”

“சில்லறை இல்லையே...”

“வச்சுக்க. மாங்காத் தலைப் பையன் வந்தானா?”

“எனக்குத் தெரியாது. கடைசி வீட்ல இருக்க பிச்சம்மா வுன்னு கேளு. அங்க சொல்வாங்க.”

“உள்ளே போகலாமா?”

“போ. நீ யாரு?”

“பிச்சம்மா துட்டுக்கேட்டாங்க. அதான்...”

செயிண்ட் ஜார்ஜ் கோட்டை செக்யூரிடியை ஏமாற்றி விட்டு மந்திரிகளை பார்க்கப் போகிற ரிப்போட்டருக்கு சேரியில் நுழைவது கடினமில்லை. ஆனால் நுழைவது அவசியமா? நுழைந்து பார்ப்போம். கையில் கஞ்சா பொட்டலம் கசகசத்தது. வீசி இருட்டில் எறிந்துவிட்டு சேரிக்குள் வேகமாய் நடந்தான். தயங்கித் தயங்கி நடக்கக் கூடாத இடங்களில் சேரியும் ஒன்று.

சேரி பாதை திரும்பிற்று. திரும்பினதும் கண்ட காட்சி நெஞ்சில் அறைந்தது.

சின்ன மூங்கில் கூண்டில் அந்தப் பையனை பிச்சம்மா அடித்து திணித்துக்கொண்டிருந்தாள். கழுத்தைப் பிடித்து அழுத்தி உள்ளே தள்ளி கதவு மூடினாள். சாவியை இடுப்பில் இருந்து எடுத்து கதவையும் பூட்டினாள். பையன் கோரமாய் வாய் பிளந்து அழுதுகொண்டிருந்தான். பிச்சம்மா அருகே சில பையன்கள் நின்றுகொண்டிருந்தார்கள். பிச்சம்மா நகர கூண்டை சூழ்ந்து கொண்டார்கள்.

ரங்கராஜனுக்கு வயிறு கலங்கிற்று. இப்படியே கிளம்பி விடுவோமா... போய் போலீஸோடு வருவோமா?

“என்னங்க வேணும்?” யாரோ ஆண் குரல் பின்னால் கேட்டது.

“இல்ல... இந்தப் பையன்...”

“மாங்காத் தலையா... எதுக்குக் கேக்கறே?”

ரங்கராஜன் திரும்பினான். சாராயம் குடித்து குடித்து பழப்பான கண்கள். கொத்து கொத்தாய் தாடி, கைவி, காக்கிச் சட்டை.

“வணக்கங்க.”

“ஆங்... வணக்கம்.”

“அந்தப் பையன் யாரு.”

“நம்ம இடம்தான். எதுக்குக் கேக்கற...” கேள்வியில் கோபம், பயம், சந்தேகம் எல்லாம் இருந்தது.

“ஒண்ணுமில்லீங்க. பார்க்கணும்.”

“அதான் எதுக்குங்கறேன்.” கோபம் மட்டும் கூடுதலாய் இப்போது தென்பட்டது. “ஏய் மணி, இங்கே வா.” யாரோ துணைக்கு தேவைப்பட்டது.

“என்னா... என்னா...” இரண்டு மூன்று ஆட்கள் கூடினார்கள்.

ரங்கராஜன் ஒரு வலையை உணர்ந்தான்.

ஓடிவிடலாமா... துரத்துவார்கள். துரத்தி முதல் கை பிடரியில் விழந்து இறங்கியதும் அடிக்க ஆரம்பித்து விடுவார்கள். பெயரையும் பேப்பரையும் சொல்லலாமா?

“பேப்பர்கார போஸடிக்கவா?” —கூட நான்கு ஐந்து அடிகள் விழும். ரங்கராஜன் அடி வாங்கியிருக்கிறான். ஜுனியர் சண்டே என்றதும் பளீரென்று ஒரு எம்.எல்.ஏ.

அடித்தார். இங்கு ஏகப்பட்டது விழும். ரங்கராஜன் மெதுவாய் திரும்பி வந்த வழியைப் பார்த்தான்.

‘நான் ஆணையிட்டால்’ போஸ்டர் ஒரு குடிசை வாசலில் தென்பட்டது. பளிச்சென்று புத்திக்குள் மின்னல் வெட்டிற்று.

“நான் சினிமா கம்பெனி மேனேஜர். இந்தப் பையன் நடிக்கறதுக்கு வருவானா...யாரைப் பார்க்கணும். என்ன விஷயம்?”

“சினிமாங்களா... அதச் சொல்லு. இருட்ல சேரில வந்து நிக்கறியே. வழி வுட்றா, வழி வுட்றா. நான் கூட்டிட்டுப் போறேன். வாங்க. எந்த கம்பெனி?”

தொடர்ந்து பொய்கள் பேச ரங்கராஜ் பழகியிருந்தான்.

பிச்சம்மா வரவழைக்கப்பட்டாள். காடா விளக்கு எடுத்து வரப்பட்டு பையனைக் கூண்டுக்குள் இருந்த படியே காண்பித்தார்கள்.

கூண்டு ஓரத்தில் ஒரு அலுமினியத் தட்டு. தட்டை சுற்றிப் பருக்கைகள். கூண்டு சுற்றி முடைநாற்றம் வீசிற்று. இடுப்புக் கயிறு அவிழ்க்கப்படவில்லை. மறுமுனை மூங்கில் கதவில் கட்டப்பட்டிருந்தது.

“சின்னப்பலேர்ந்து இது மாதிரிதான். பிச்சம்மா தான் வளர்த்தது. எங்க புடிச்சுன்னு தெரியலை” பேச்சு வராது. நாம பேசறது புரியாது. சோறு வேணும்னா கத்தும். கதவுல முட்டும். ஏதோ ஒரு நாளைக்கு எட்டு, பத்துன்னு கிடைக்கும். சில நாள் ஒன்னும் கிடைக்காது.”

அஃறிணையிலேயே பேசினார்கல். அஃறிணையாகவே வடத்தினார்கள்.

“எத்தினி நாள் ஷூட்டிங்?”—பிச்சம்மா கேட்டாள்.

“ரெண்டு நாள்.”

“ஒரு நாளைக்கு ஆயிரம் ரூபா. கண்டிசனா சொல் லிட்டேன்.”—பிச்சம்மா உரத்த குரலில் பேசினாள். கூட்டம் அதிகமாயிற்று

“ஜாஸ்தி கேக்கறீங்களே.”

“சினிமாக்காரன் தானே...குடேன்.”

‘த்தோடி...மாங்காதலைய சினிமாவுக்கு கூப்புடறாங்க’ ஏங்க...எனக்கு ஒரு ஆக்ட் குடுங்களேன். சும்மா வரேன். —எல்லோர் சிரித்தாள். பார்த்தபோது கண் சிமிட்டினாள்.

“அப்பது ரூபா”—தப்பித்துக் கொள்ளும் முயற்சி யாய் ரங்கராஜன் ரேட்டைத் தரையில் இறக்கினான்.

“போய்யா. வாயிலே வருது நல்லா.”

“கடைசியா என்ன சொல்றீங்க?”

“இருநாறு ரூபா, ஒரு நாளைக்கு.”

“கேட்டுக்கினு வந்து சொல்றேன். பையன் பேர் என்ன?”

“இதுக்குப் பேர் ஏது? ராமுன்னு கூப்பிடறோம். மாங்காத்தலைன்னு சொல்வாங்க.”

“பையன் ரொம்ப வீக்கா இருக்கானே.”

“உன்னிய மாதிரி தினம் முட்டைப் பாலா குடிக்கிறோம். நாங்கள்லாம்...கிடைக்கற கூழை பங்குப் போட்டுக்கறோம்.”

“இந்தாங்க. ரெண்டு வேளை முட்டைப் பாலு குடுங்க பையனுக்கு. நான் நாளைக்கு சாயந்திரம் வரேன்.”—பிச்சம்மாவிடம் பத்து ரூபாய் நீட்டினான்.

“வேணும்னா இப்பமே அம்பது ரூபா அட்வான்ஸ் குடு.”

“கேட்டாந்து சொல்றேன்.”

“அதான் சொல்றாரில்லே. ரூபாயை வாங்கிக்கயேன்.”

“ச்சீ. அலையாதடா.”

“நானா அலையறேன், ஷூட்டிங் கூப்பிட்டா ஆயிரம் ரூபான்னுது, நான் அலையறேனாம்.”

ரங்கராஜன் காசை பிச்சம்மாவிடம் திணித்து விட்டு சேரி வாசலை நோக்கி நடந்தான். கூட்டம் பின் தொடர்ந்தது.

“உங்க பேர் என்னங்க? யார் படம்?”

“எம் பேர் மணி. எஸ். எம். சுப்ரமணி, விஜயகாந்த் படம்.”

“விஜயகாந்த் படமா. அவருமட்டும்தாம்பா ஏழைங்க கஷ்ட நஷ்டம் தெரிஞ்சவரு.”

சேரி எல்லையில் கூட்டம் பின் தங்கிற்று. ரங்கராஜன் காய்கறிக் கடை அருகே வந்தான்.

ஆட்டோவுக்குக் கை நீட்டினான், ஏறி உட்கார்ந்தான். மாம்பலம் என்றான். வண்டி நகர்ந்ததும் குப் பென்று வியர்த்தது. அடக்கி வயிற்றுக்குள் வைத்திருந்த பயம் வியர்வையாய் பொங்கி வழிந்தது.

இது நியூஸ். இதுதான் கபாலி கோயில் பங்குனி உத்திர தெப்பத் திருவிழா நியூஸ், அறைக்குப் போனதும் மணியம் செல்வனுக்கு போன் செய்தான்.

“லோகநாதன்...”

“சொல்லு ரங்கா...”

“ஒரு மாங்கா தலைப் பையன் மாங்காத் தலைன்னா தெரியுமா...? மாங்கலாய்ட்னு இங்கிலீஷ்ல சொல்வாங்க. அவனை ஒரு நாலடிக்கு நாலடி மூங்கில் கூண்டுல அடைச்ச வச்சிருக்கற மாதிரி படம் போடணும்...ப்ளாக் அன்ட் ஓயிட் தேவாங்கு இருக்கற மாதிரி. தேவாங்கு பார்த்திருக்கிறாயா...அப்படியே தலைப்பு பெரிசா எழுதிடு...லோகநாதன் “மனித மிருகங்கள்.”

இரவோடு இரவாக பார்த்தது அனைத்தும் எழுத அடுத்த வாரம் ஜூனியர் சண்டே நடுப்பக்க மேட்டர் படித்தவர்களனைவரையும் அருவருக்க வைத்தது. வேதனைப்பட வைத்தது. பிராணி வதைத் தடுப்புச் சங்கம் போல குழந்தைகள் வதைத் தடுப்புச் சங்கம் உண்டா? சட்டம் உண்டா? ஆம் எனில் ராமுவுக்கு யார் உதவி செய்ய முடியும்? மூளை வளர்ச்சி இல்லாத அந்த குழந்தைக்கு யார் ஆதரவு தர முடியும். தமிழ் நாடு பதில் சொல்லட்டும். சுட்டுரை குமுறியிருந்தது. பத்திரிகை வெளியான அன்றே பதில் வந்தது.

□ □ □

“நம்ம தூரத்து சொந்தத்திலே கூட அப்படி ஒரு புள்ளை இருக்குதுங்க...ரொம்ப கோரம் அது...யாரு எங்கன்னு விவரம் சொன்னா போய் அந்தப் பையனைக் கூண்டுலேர்ந்து எடுத்துடலாம். பெரிய சேவைங்க நீங்க செய்யறது. சினிமா விமர்சனம்தான் உங்களது சரியில்லையே தவிர... ஆமா, சரியில்ல தான்...நாம எடுத்த படத்துக்கு இருவத்தஞ்சு மார்க்தானே போட்டீங்க. அது பரவாயில்லை...சி செண்டர்ல பிச்சுக்கிட்டு ஓடுது படம். ‘ஏ’ல உட்கார்ந்திருச்சு...அடுத்த தடவை பாத்து போடுங்க யாரு புள்ளை, எந்த சேரி...”

காலை பத்து மணிக்கு பத்திரிகை வந்த அன்று மந்திரி, ரங்கராஜனுடன் பேசினார். ரங்கராஜ் விவரம் கொடுத்தான்.

பதினோரு மணிக்கு பையனை மைலாப்பூர் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குக் கொண்டு வந்து விட்டார்கள்.

மூங்கில் கூண்டை உடைத்து வெளியே எடுத்தார்கள்...யாரையும் கைது செய்யவில்லையாம்...செய்ய வேண்டுமா என்று கேட்டார்கள். பையனை இங்கே பன்னும் டியும் கொடுத்து உட்கார வைத்திருக்கிறோம். மேற்கொண்டு என்ன செய்வது என்று மந்திரியைக் கேட்டார்கள். மந்திரி ஜூனியர் சண்டே போன் நெம்பர் கொடுத்தார். ஜூனியர் சண்டே கட்டிடத்திற்குள் ரங்கராஜனை தேடி போலீஸ் வந்தது. மைலாப்பூருக்குக் கூட்டிக் கொண்டு போயிற்று.

ரங்கராஜ் மெல்ல அந்தப் பையன் அருகில் போய் உட்கார்ந்தான். பையன் மிரட்சியடைந்திருப்பது தெரிந்தது. ரங்கராஜனை ஏறிட்டுப் பார்த்து விட்டு சுற்றும் முற்றும் பார்த்தான். தலை குனிந்துகொண்டான். மறுபடி ரங்கராஜனை நிமிர்ந்து பார்த்தான். நான்கு நிசையும் திரும்பிப் பார்த்தான். இந்த முறையும் அதே வினோதமான பார்வை. சற்று முன்பு பார்த்தது மறந்து போயிற்று மறதி கூட இல்லை. பார்த்த விஷயம் மூளையில் பதியவில்லை. வெறும் பார்வை மட்டும் இயங்குகிறது. அடுத்த செயலுக்குத் தாவ முடியவில்லை. ஒன்று இரண்டு மூன்று என்று ஒவ்வொரு செயலாக நகரவில்லை. நகரத் தெரியவில்லை.

“அண்ணே அரையணா குடு...” பையன் விரலால் முழங்கையை வருடினான்.

இது மட்டும், இது மட்டும் எங்கோ பதிந்திருக்கிறது அல்லது மூளையில் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. குண்டுகியை பின் குழலில் அழுத்தியது மாதிரி ஒரு செயல் மட்டும் நினைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதற்கும் காரண காரியம் ஏது மில்லை.

“இவனை டாக்டர்கிட்டக் கூட்டிட்டு போக வேண்டாமா...” ரங்கராஜன் போலீஸ் ரைட்டரைக் கேட்டான்.

“யார் கூட்டிட்டு போறது...”

“நீங்கதான்...”

“நாங்களா...இந்த ஸ்டேஷன் கெட்ட கேடு. பாராநிக்க ஆளில்லை. இருக்கிற பதினாறு பேரும் பந்தோ பஸ்த் டீட்டிக்குன்னு போயிடறாங்க...யாரு கூட்டிட்டு போறது. இப்ப இந்த நேரம் நாலு ரௌடிங்க

ஸ்டேசன்லே பூந்து பாட்டில் அடிச்சா மடக்கறதுக்கு ஆளில்லை. ஏதோ வாய் உதார்ல ஓட்டிக்கிட்டிருக்கேன். நீங்க வந்து ஒரு புகார் கைப்பட எழுதிக் குடுத்துட்டு ஆஸ்பத்திரிக்குக் கூட்டிட்டுப் போங்க.”

“ஸாரி...அது என் வேலை இல்லை. வேணா கூட வரேன்...”

“அப்ப நாழியாவும்...கொஞ்சம் உக்காருங்க...”

“எவ்வளவு நேரம்?”

“அடுத்த குருப் டீட்டி மார்ற வரைக்கும்.”

“எப்ப மாறும்?”

“வர்ற போது மாறிக்க வேண்டியதுதான்.”

“அதுக்கு ஒரு டைம் இல்லையா?”

“போலீஸ்காரனுக்கு டைம் பாத்ரா சோறு போட நாங்க? வீட்டுக்கு அனுப்பறாங்க? பாரான்னு வந்து துப்பாக்கிக் கட்டய புடிச்சா எப்ப கீழே வப்போம்னு எவனுக்கும் தெரியாது, ரெண்டவர் ஆவும்.”

அவரவர் வேதனை அவரவருக்கு. ‘ரெண்டவர்’ என்பது அலுப்பு கோபத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இன்னும் சீக்கிரமே ஆகலாம்.

ஆயிற்று. அரைமணியில் ஒரு குருப் மாற புது ரைட்டர் ஜீப் எடுத்து வரச்சொல்லி பையனையும் ரங்க ராஜனையும் ஏற்றிக் கொண்டார்.

வழியில் நிறுத்தி வெற்றிலைப் பாக்கு சிகரெட் வாங்கிக் கொண்டார். கொஞ்சம் சந்தேஷமாய் இருந்தார்.

“நானும் உங்க பத்திரிகை படிச்சேன்...நல்லா இருந்தது. அந்தக் கட்டுரை நீங்க எழுதினதா...இந்தப்பையனை நாலைஞ்சு இடத்திலே பார்த்திருக்கேன். கூண்டலபோட்டு வச்சிட்டது அநியாயம். அது சரி... இவனுக்குன்னு வூடா கட்டி வைக்க முடியும்? உருப்படியான ஆளுக்கே நாட்டுல வூடு, சோறு இல்லை...என்னா நான் சொல்றது...உங்களுக்கு புதுசா புதுசா ஏதாவது எழுதணும்...சர்க்குலேஷன் மெயின்டெய்ன் பண்ணணும். நாங்க எழுபது கேஸு மாசம்னு டார்கெட் வெச்சில்லையா அது மாதிரி...என்ன நான் சொல்றது...?”

ராயப்பேட்டை ஆஸ்பத்திரியில் ஆரம்ப சடங்குகள் நடந்து பையனை பரிசோதனைக்காக சேர்த்துக் கொண்டார்கள். வார்ட் டாக்டர் பையனைப் பார்த்ததும் சந்தோஷமானார். “அட்டே மாங்கலாய்ட்...நர்ஸ் அந்தப் பையனுங்க, பொண்ணுங்களை கூப்பிடு...”

மருத்துவக் கல்லூரி மாணவர்கள் பதினேழு பேர் வெள்ளைக் கோட்டுடன் சூழ்ந்து கொண்டனர்.

“காலைல சொல்லிக் கொடுத்தேனே எக்ஸ்டென்ஸிவ் அலோபிஷியா...ஹைபோடோனியா...இதான்,” பையன் தலையைத் தடவினார். பையன் நெளிந்தான். அவரை ‘ஹா’ என்று பார்த்தான். தலையை, உடம்பை இழுத்து மில மாணவர்கள் பார்த்தார்கள்.

“இயல்பாவே சொட்டை. உடம்பு தசை டென்ஷன் இல்லாத தளர்வா இருக்கு. நாக்கு பாருங்க...ஃபிளர்ட் அண்ட் பரோட். சொர சொரன்னு பள்ளம் பள்ளமா... நாக்கு நீட்டறா...” பையன் மறுத்தான். இடுக்கிக் கொறடா போட்டு வாய் பிளந்தார்கள். எல்லோரும் குனிந்து வேடிக்கை பார்த்தார்கள்.

“இதுக்கு ரீஸன் என்ன டாக்டர்?” கீச்சுக் குரலில் ஒரு பெண் கேட்டாள்.

“முக்கியம் பரம்பரை. எழுநூறு குழந்தைகளில் ஒரு குழந்தை இப்படி பிறக்கிறது. இது தவிர தாய்க்கு வயசான பிறகு ஏற்படும் கர்ப்பம். அபார்ஷனுக்கு மருந்து சாப்பிட்டு அது பலிக்காதவிளைவு...இவையெல்லாம் மீறி புரியாத சில காரணங்கள்...”

“குணப்படுத்த முடியுமா?”

“முற்றிலுமாய் முடியாது. பின் பக்க மண்டை பட்டையாய் இருக்கிறது. மூளை பாதிக்கப்பட்ட இடம் இதுவே. நினைவு தடங்கல் ஏற்பட்டிருக்கிறது. மெல்ல மெல்ல பயிற்சி கொடுத்து இதை வளர வைக்கலாம்.”

“இவன் பைத்தியமா?”

“இல்லை...இது பைத்தியமில்லை...இது ஒரு நிலை. மாங்கலாய்டிடம் முரட்டுத்தனம் இருக்காது. ஸ்வீட் இடியட்ஸ் என்கிறபெயர் இவர்களுக்கு உண்டு. இவனுக்கு எதிர்காலமே கிடையாது. ஏன்னா... கைல ரேகையே இருக்காது...ஒரு கோடு இருக்கும்...”

காலை ஆராய்ந்தார்கள்.

கையைப் பிரித்து சகலரும் பார்த்தார்கள்.

“கால் கட்டை விரலுக்கும், அடுத்த விரலுக்கும் இடைவெளி இருக்கும்...”

“கைகள் குட்டையாய் தடித்து இருக்கும்...”

தொட்டார்கள்.

“ஹைப்பர் மொபைல் ஜாயிண்ட்ஸ்...”

முழங்காலையும் முழங்கைகளையும் அசைத்தார்கள்.

“கண்களில் கன்ஜினெண்டல் காட்ரெக்ட்...சில சமயம் ஸ்குவின்ட் ஐ...”

கை விளக்குப் போட்டு தேடினார்கள்.

“பாகீரதி, உஷா, ஸால்மா, சேகர் நாலு பேரும் பையனை அட்மிட் பண்ணி பேஸிக்டெஸ்ட் எடுத்துடுங்க. யாருப்பா கூட வந்தது. போலீஸ் கேஸா...” டாக்டர் உத்தரவு கொடுத்தார்.

ரங்கராஜன் முன்னேறினான். பத்திரிகை பெயர் சொன்னான்.

“ஜூனியர் சண்டேயா... பாகீரதி இரு... இரு... நகருங்க... நானே வரேன். வம்பு புடிச்சவனுங்க... பெரிய டாக்டர் கண்டுக்கவே இல்லைன்னு எழுதுவானுங்க... சார்...பையன் நார்மலா இருக்கான். சரியான டயட் இல்லை. அதனால் கொஞ்சம் ப்ராப்ளம். ரெண்டு நாள் வச்சிருந்து அனுப்பிடுவோம்... எங்க அனுப்பறது...”

“போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு...”

“ஏன்... சந்தை மடமா அது... ரிப்போர்ட் எழுதிக் குடுத்திங்க... வெளியே எடுத்தாந்துட்டோம்... அப்புறம் யார் சுமக்கறது...” ரைட்டர் சுள்ளென்று பேசினார்.

“கொண்டுபோய் ஜூனியர் சண்டேல விட்டுரு, வளர்க்கட்டும்... பெரிய பீத்தலா எழுதறாங்க இல்லை...” டாக்டர் கெக்கலித்தார்.

“இவனுங்களா... தானும் பண்ணமாட்டான். தள்ளியும்...”

“எனக்குத் தெரியாது. இரண்டு நாளைக்கப்புறம் பையனை வெளில அனுப்பிடுவேன் யார் வந்தாலும் சரி, வராட்டாலும் சரி. ரைட்டர், இதுல கையெழுத்துப் போட்டுட்டுப் போ... நீங்களும் போடுங்க சார்...”

பாகிரதி, உஷா, ஸால்மா, சேகர் எல்லோரும் ரங்க ராஜனை ஆச்சரியமாய்ப் பார்த்தார்கள். உஷா முன்னேறி அவள் கையில் இருந்த டைரியில் அவனிடம் ஆட்டோ கிராப் வாங்கினாள். “நான் உங்கள் விசிறி” என்றாள். “உஷா எனக்கு ஒரு சின்ன ஹெல்ப் பண்ணணும்...”

“சொல்லுங்க...”

“இங்க இந்தப் பையனுக்கு ஏதாவது ப்ராப்ளம்னா எனக்கு ரகசியமா போன் பண்ணணும்” —கார்டு கொடுத்தான்.

நேரே ஆட்டோ பிடித்து பத்திரிகைக்கு வந்தான். அறையைத் திறந்து மின்விசிறியை சுழலவிட்டு நாற்காலியில் சரிந்தான்.

5

சோர்வு அதிகமாயிற்று.

கண்களை மூடிக்கொண்டான்.

டெஸ்பேட்ச் கண்ணபிரான் நாலு கட்டு போஸ்ட் கார்டை லைபரலிருந்து எடுத்து மேஜை மீது வைத்தார். “இன்னிக்கு மட்டும் நானாத்து நாப்பத்தேழு லெட்டர்,

சார்...உங்க ‘மனித மிருகங்கள்’ ஆர்ட்டிகிளுக்கு மட்டும்... என்ன ஹெல்ப் பண்ணலாம்னு நிறைய பேர் கேட்கறாங்க...”

ரங்கராஜன் மனசில் சின்னதாய் ஒரு குத்துவிளக்கு கட்டுவிட்டது. ஏதாவது செய்யலாம் என்று தோன்றிற்று. கடிதங்களைப் புரட்டத் துவங்கினான்.

“அன்புடையீர்...போன இதழ் ஜூனியர் சண்டேயில் வந்த ‘மனித மிருகங்கள்’ கட்டுரை படித்தேன். கட்டுரை டாப் க்ளாஸ். நாறி வரும் சமுதாயத்திற்குப் பெரிய சவுக்கடி. குட்டுக் கோல். என் பாராட்டுகள்— ஐயாறு வந்தியத்தேவன்...” —இது வழக்கமான கடிதம் பிள்ளையார் கோவிலைப் பார்த்து அனிச்சையாய் கன்னத்தில் போட்டுக் கொள்கிற மாதிரி லெட்டர்.

மறுபடி சோர்வு அப்பிற்று. நிதானமாய் எல்லா கடிதங்களையும் படிக்கத் துவங்கினான்.

இண்டர்காம் முனகிற்று.

எட்டரை மணிக்கு எடிட்டர் மீட்டிங் என்று தகவல் சொல்லிற்று.

எடிட்டர் இருமல் மருந்தை ஒரு மடக்கு குடித்து விட்டு சின்ன டர்க்கி டவலால் முகத்தை ஒருமுறை துடைத்துக்கொண்டார்.

“அப்புறம்...சொல்லுங்கோ...” —கண்களை மூடிக்கொண்டு பின்னால் சாய்ந்தபடி வெற்றிலைப் பெட்டியை நிறந்தார்.

எதிரே எட்டு பேர் கொண்ட எடிட்டோரியில் குழு அமைதியாய் அவரைப் பார்த்தபடி உட்கார்ந்திருந்தது.

“போன இஷ்யூல என்ன ப்ளஸ் பாயிண்ட்?”

“மனித மிருகங்கள்—உதவி ஆசிரியர் நசிகேதன் உடனே பதில் சொன்னார். திரும்பி ரங்கராஜனைப் பார்த்துக்கொண்டார்.

“அது ப்ளஸ் பாயிண்டா...”—எடிட்டர் கண் திறக்க வில்லை.

“நானாத்து நாப்பத்தேழு லெட்டர் வந்திருக்கு.”

“லெட்டர்ஸ் வச்ச எடை போடக் கூடாது நசிகேதன்.”

“வேற எப்படி சார்?”

“அந்தக் கட்டுரை எனக்குப் பிடிக்கலை. அது ஒரு இர்ரெஸ்பான்ஸிபிள் கட்டுரை...வெறும் புலம்பல்.”

“புரியலை...”

“ஊரைக் குத்தம் சொல்றது ஈஸி...நசிகேதன். யார் வேணா சொல்லலாம். நாம என்ன பண்ணப் போறோம் அந்தப் பையனுக்கு...”

“சார்...” ரங்கராஜன் எழுந்தான்.

“உட்காருங்க...உட்கார்ந்து பேசலாம்...”

‘போலீஸ் ஸ்டேஷன்லேர்ந்து நான்தான் பையனை ஆஸ்பத்திரிக்குக் கூட்டிண்டு போனேன்.’

“வெரிகுட்...அப்புறம்...”

“என்ன பண்றதுன்னு தெரியலை...”

“அப்ப கட்டுரை எழுதியிருக்கப்படாது...”

ஆசிரியர் குழு அமைதியாயிருந்தது.

“மாங்காய் தலையா ஒரு பையன். ஒரு கிழவி துன் புறுத்தறா... வச்ச வியாபாரம் பண்ணா...கொஞ்சம் சொறு கொடுத்துட்டு கூண்டுல அடைக்கறா... வேற என்ன பண்ணுவா...அவ, அவ பேர்ல என்ன தப்பு?”

எடிட்டர் சீவலை எடுத்துப் போட்டுக் கொண்டு வெற்றிலைக்கு சுண்ணாம்பு தடவியபடி கேள்வி கேட்டார்.

“இதுல தமிழ்நாடு என்ன பதில் சொல்லணும்னு எதிர்பாக்கறே? அப்ப நீங்க யாரு. தமிழ்நாடு தானே, உங்க பதில், உங்க பங்கு இதுல என்ன? கட்டுரை மட்டுமா? இல்லை ஆஸ்பத்திரில சேர்த்ததா? இதுக்கப் புறம் யார் பொறுப்பு...?”

“ஜனங்க பொறுப்பு...”

அரசியல் காலம் எழுதும் ராயர் பேசினார்.

“டோண்ட் பி ஸில்லி. பொறுப்பா பதில் சொல்லுங்கோ...”

“நான் அந்தப் பையனை என் வீட்டுக்குக் கூட்டிண்டு போக முடியுமா சார்?”—ராயர் கோபப்பட்டார்.

“முடியாது. எனக்குத் தெரியும். என் வீட்டுக்கும் நான் கூட்டிண்டு போக முடியாது. என்னவோ நம்மால ஆன உதவி அவனுக்குன்னு இருந்த ஒரு வீட்டை அல்லது ஒரு கூண்டை உடைச்சுட்டோம். நானாத்தி நாப்பத்தி யேழு லெட்டர் பாராட்டி வந்தாச்சு...நம்ம வரைக்கும் சக்ஸஸ். பையன் இப்ப நடுத் தெருல இருக்கான்.”

கூட்டம் மௌனமாய் தலை குனிந்தது.

“பாஸிபிளிடி, ப்ராபப்ளிடி என்று ரெண்டு உண்டு.”

“பொரிசு பெரிசா வார்த்தைகள் போடாதீங்க நசிகேதன்...எனக்குப் புரியாது. நம்ம ரீடர்ஸுக்கும் புரியாது. ப்ராக்டிகலா பாருங்கோ...”

“கட்டுரை எனக்குப் புடிக்கலை...”—சிறுகதைகள் பார்க்கும் கே. எஸ். வி. பேசினார். “முடிவில்லாம இருந்தது கட்டுரை...”

“நோ...நோ... ரங்கராஜன் எழுதற வரைக்கும் அவன் கட்டுரை எழுதி நம்ம பத்திரிகைல வந்த பிறகு அது நம்ம கட்டுரை... உங்க கட்டுரை...என் கட்டுரை வி ஆர் டோட்டலி ரெஸ்பான்ஸிபிள்” எந்தப் பக்கம் போனாலும் எடிட்டர் வழி மறித்தார்.

“நீங்க என்ன கேட்கறேன்னு புரியலை...” தொடர் நாவலுக்குப் பொறுப்பேற்கும் மந்திரமூர்த்தி முணு முணுத்தார்.

“எனக்கும் புரியலை...மேற்கொண்டு என்ன செய்யற துன்னு தெரியலை... இதோட விடறது தப்பு. அது புரியறது...”

“ஊர்ல இருக்கற அவலம் சொல்லலாம். எல்லா அவலத்தையும் ஜூனியர் சண்டேயே சால்வ் பண்ண முடியாது” ராயர் தலையாட்டினார்.

“சால்வ் பண்ண என்ன முயற்சி பண்ணேன், அதைச் சொல்லுங்கோ. வாக்குறுதி கொடுத்துட்டு காப்பாத்தாத போன அரசியல்வாதியைக் கிழிச்சு துப்பறேனோன்னோ உங்களைத் துப்ப முடியாதா? நீங்க என்ன யோசிக்கியம்...?”

“என் வேலை எதிர் கட்சி வேலை. குறைகளைச் சுட்டிக் காட்டுவது அத்தோடு சரி...”—ராயர் மேஜையில் அடித்துப் பேசினார்.

வெற்றிலை மெல்லுவது நின்றது. எடிட்டரின் சிறிய மணிக்கண்கள் உருண்டு நிலைத்து ராயரைப் பார்த்தன.

“மன்னிக்கணும் ராயர்...உங்களை இனிமே பப்ளிக் ஸ்பீராடுன்னு நான் கூப்பிடப் போறேன்.”

ராயர் கோபமாக எழுந்தார். ரங்கராஜன் அவரை உட்கார வைத்தான். எழுந்தான்.

“அந்தப் பையனை ஒரு நல்ல இடத்தில் கொண்டு போய் சேர்ப்பதற்கான எல்லா முயற்சியும் நான் செய்கிறேன். ஆனால் ஒரு விஷயம். இது தனி மனிதன் காரியமல்ல...ஜூனியர் சண்டேயின் வேலையுமல்ல... இது கூட்டு முயற்சியாக ஜூனியர் சண்டேயின் வாசகர்கள் காரியமாக இருக்கட்டும். நான் அம்பு லட்சக்கணக்கான வாசகர்கள் வில் நான் பந்து வாசகர்கள்...”

ஆசிரியர் கையமர்த்தினார்.

“குட்...வெரிகுட்... இதுதான் நான் கேட்டேன். இரண்டு நாள் வெய்ட் பண்ணுவோம்...இன்னும் லெட்டர்ஸ் வரும் பார்த்து முடிவு பண்ணுவோம், அடுத்த விஷயம்...”

ரங்கராஜன் கூட்டம் முடிந்து வரும்போது மிகவும் குழம்பியிருந்தான். மெல்ல தன் அறைக்குள் நுழைந்தான்.

கே.எஸ்.வி. தோள் தொட்டுத் திருப்பினார். “மச்சி’ உனக்குத் தெரியாத எடிட்டர் ஒரு அம்பு அடிச்சருக் காரா... மாட்டிக்காதே ஜாக்கிரதை..”

“என்ன கே. எஸ்.வி.?”

“இதுக்கு மேல பையன் மேட்டரைத் தொட்டோம், லீகல் காம்ப்ளிகேஷன் வரும் இப்ப சொன்னா எடிட்டர் என்னையும் பப்ளிக் ஃப்ராடுன்னுவாரு...பார்ப்போம்...”

இண்டர்காம் ஒலித்தது...எடிட்டர்.

“அந்த வார்த்தை தர உனக்கு அத்தனை நேரம் ஆச்சா? முட்டாள். உன் நெஞ்சலேர்ந்து கட்டுரை எழுதினேன்னு நினைச்சேன். நீ புத்திலேர்ந்து எழுதியிருக்க... அதான் லேட், ஆயிரம் ரூபா வாங்கிக்கோ... பையனை தினம் போய் பார்...என்ன செய்யணும்னு என்னைக் கேட்காதே...உன்னைக் கேட்டுக்கோ...தெப்பம் பார்க்கப் போயிட்டு பேரிச்சம் பழம். பொரிகடலை, ஜவ்வு மிட்டாய் விட்டுட்டு, பையனை தொட்டியே ஏன்னு கேட்டுக்கோ...ஏதாவது செய்—உன் பின்னாடி இரண்டரை லட்சம் பேர் இருக்கோம்— ஆல் த பெஸ்ட்—”

துண்டிக்கப்பட்டது.

“கேள்வியின் நாயகனே—தகிட தத்தம் ‘தத் தகிட தத்தம்—தத்—’ ரங்கராஜனுக்குள்ளே யாரோ மிருதங்கம் வாசித்தார்கள். பாடினார்கள்.

விளக்கு சுடர் விட்டு எரிந்தது.

சுடர் பெரிதாயிற்று.

போன் ஒலித்தது. உஷா பேசினாள்.

“நான் ஈவினிங் ரவுண்ட்ஸ் வந்தப்போ... அந்தப் பையனைப் பார்க்க மூணு பேர் வந்திருந்தாங்க...எப்ப கூட்டிட்டுப் போலாம்னு கேட்கறாங்க... அதுல ஒருத்தி

அவன் சொந்த அம்மாவாம், பேரு பிச்சம்மா. நான் பெரிய டாக்டரைப் பாருங்கன்னு சொல்லிட்டேன்.”

“உஷா...இப்ப எங்கே அலங்க?”

“ஆஸ்பத்திரியில தான் இருக்காங்க...”

“தேங்க் யூ உஷா...” துண்டித்துவிட்டு மயிலாப்பூர் கர்சேரிரோட் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு போன் செய்தான். யாரிடமிருந்து விடுவித்தீர்களோ அவர்கள் பையனை அழைத்துப் போகக் காத்திருக்கிறார்கள். முயற்சி செய்கிறார்கள் என்று புகார் செய்தான்.

“யோவ்...டவல்வ் ஃபார்ட்டி ஃபோர்... ராயப் பேட்டை ஆஸ்பத்திரி போய் அந்தக் கிழவி மயித்த புடுச்சி இழுத்தா...” உத்தரவு எதிர் முனையில் கேட்டது நசி கேதனின் மோட்டார் சைக்கிளை கடன் வாங்கி ஆஸ்பத்திரி போனான். இருட்டின இடத்தில் நின்று கொண்டான். ஜீப் உள்ளே வந்தது. தடதடவென்று இரண்டு போலீஸ் இறங்கிற்று. தரை அதிர நடந்தது.

“பிச்சம்மா யார்?” என்று கேட்டது.

எழுந்து நின்றவளைப் பளீரென்று அறைந்து கூட இருந்த ஆட்கள் சட்டையைக் கழற்றி பின் கை கட்டி நெட்டித் தள்ளியபடி வாசலுக்கு வந்தது.

“மாணிக்கம் வுட்றா...நான் ஒரு பாவமும் அறியாதவ...” கிழவி கெஞ்சினாள்.

“ஏறுடி கெழட்டுப் பொணமே... உனக்கு கெட்ட காலம் வந்துடுச்ச...” முதுகில் அறை விழுந்தது.

“என்னங்க அது...”—யாரோ ரங்கராஜனைக் கேட்டார்கள்.

ரங்கராஜன், 'தெரியாது' என்று பதில் சொன்னான். சொல்லி விட்டு உஷாவைத் தேடினான். நன்றி சொன்னான்.

“உங்க ஆர்டிகிள் மறுபடி இப்ப படிச்சேன்...ரொம்ப நல்லா இருந்தது கான்டின்ல காபி சாப்பிடலாமா...?”

“வேண்டாம்...”

“முதலில் கான்டின்...பிறகு தெருமுனையில் லெமனேட்...பிறகு சுராங்கனியில் ட்டுட்டி ப்ரூட்டி...பிறகு சஃபையரில் ஐஸ்கிரீம்...பிறகு கடற்கரையில் கவிதை...பிறகு எம்.டி., சி.ஏ...என்று எவனையாவது கல்யாணம் எண்ணி என்னையும் என் கவிதையையும் மண்ணில் புதைப்பாய். வேண்டாம்...நான் ஜர்னலிஸ்ட்...எனக்கு என்று எவளாவது இருப்பாள். நான் காத்திருப்பேன். அழைப்புக்கு நன்றி”—மனசுக்குள் வசனம் பேசி தலையை மட்டும் அசைத்து விட்டு வெளியே வந்தான்.

இனி என்ன செய்வது என்று யோசித்தான்.

ஏன் இவனைத் தொட்டோம்...எது தொடவைத்தது. ஆஸ்பத்திரியில் ஆட்கள் வருகிறார்கள் என்ற தகவல் வந்ததும் ஏன் உடம்பு பதறிற்று. ரங்கராஜன் யோசித்தான் யோசிக்க அப்பா ஞாபகம் வந்தது.

திருப்பராய்த்துறை ஹாஸ்டல் ஞாபகம் வந்தது.

6

தோடுடைய செவியன் விடை எறியோர்
தூ வெண்மதி சூடி
காடுடைய சுடலை பொடி பூசி யென்
உள்ளங் கவர் கள்வன்
ஏடுடைய மலரான்

—கைகூப்பி எட்டு வயசில் பாடின ராமகிருஷ்ண மடம் ஹாஸ்டல் ஞாபகம் வந்தது. ஹாஸ்டலுக்கு எதிரே பொறேஸ் என்று ஓடும் அகண்டகாவிரி ஞாபகம்வந்தது.

கிச்சு கிச்சு என்று ஆனைச் சாத்தான் பேசின பேச்சு ரவம் கேட்டிலையோ பேய் பெண்ணே... விடியலில் எழுந்து ஆனைச்சாத்தான் பறவையைத் தேடின நாட்கள் நினைவுக்கு வந்தன.

“அம்பி...இந்த நவராத்திரி லீவுக்கு நீ மெட்ராஸ் வர வேண்டாம். ஹாஸ்டலிலேயே இருந்து கொள். நான் காசி ஸ்பெஷல் யாத்திரையில் நாளை புறப்படுகிறேன். வர நாற்பது நாளாகும். பெரிய சுவாமியிடம் தியானம் ஸ்லோகம் எல்லாம் நிறையக் கற்றுக் கொள். அது நல்லது. வரும்போது உனக்கு ஏதாவது வாங்கி வருகிறேன்—அப்பா...”

அப்பா ஸ்பெஷல் யாத்திரைக்கு ஜாரிணி கரண்டியும், இரும்பு வாணலியும், பம்பு ஸ்டவ்வுமாக சமையல்ஆளாய் ஹெட் குக்காய் போய் விடுவார்.

ஹாஸ்டல் பையன்கள் எல்லோரும் ஊருக்குப் போய் விடுவார்கள். இவனும் ஸ்வாமி சித்பவானந்தாவும் திருப் பராய்த்துறை ராமகிருஷ்ணா மடத்து ஹாஸ்டலில் தனியே இருப்பார்கள். பெரிய கட்டிடம் ஆயிரம் பேர் நிற்கிற ஹால். அதை ஒட்டி வராண்டா ஸ்வாமிஜி நாலு மணி நேரம் தியானம் செய்வார். இவனை ஹாஸ்டலை பார்த்துக்கொள் என்பார். சுற்றி சுற்றி வருவான். தானே பேசுவான். கொஞ்ச தூரம் பின் கை கட்டி நடப்பான். பிறகு முன் கை கட்டி நடப்பான். குருடன் போல நடப்பான், உட்காருவான். கண் மூடி தியானம் செய்வான். பிறகு ஒற்றைக் கண் திறந்து உலகு பார்ப்பான். பிறகு இரண்டு கண்திறந்து பார்ப்பான். இரண்டு கண்களையும் மூடி நெற்றிக் கண் இருப்பது போல நினைத்து உலகம் எரிப்பான். நடிப்பான். அழுவான். தனியனாய், தனியனாய் திருப்பராய்த்துறை ஹாஸ்டல் முழுவதும் அலைவான்.

ஆறு வயதில் அம்மா செத்துப்போய் விட்டாள். ஹாஸ்டல் வீடாயிற்று. முற்றும் துறந்த ஒரு சுவாமிஜி எட்டு வயசுப் பையனுக்கு வழிகாட்டி ஆனார். அவர் நம்பியதை இவன் தலையில் திணித்தார். பதின்மூன்று வருடம் ஹாஸ்டல் வாழ்க்கையில் இரண்டு முறைதான் அப்பா அழைத்துக் கொண்டு போய் மெட்ராஸ் காட்டினார். எட்டு வயதுப் பையனுக்கு காசியிலிருந்து பஞ்ச பாத்திர உத்தரணி வாங்கி வந்தார், அதை எஸ். எஸ். எல்.சி. படிக்கிற போது காவிரியில் எறிந்து விட்டான். அதிகம் யார் கூடவும் எதுவும் பேசாத சாதுப் பையன் என்று பெயர் எடுத்தான்.

விவேகானந்தா காலேஜ் ஹாஸ்டல் கொஞ்சம் கண் திறந்தது. பட்டணத்து பரபரப்பு பிடித்துப் போயிற்று. பட்டணத்தைவிட பத்திரிகையில் பரபரப்பு அதிகம் என்று தெரிந்தது. ஜர்னலிலும் படித்து ஜூனியர் சண்டேயில்

சேர்ந்தான். லத்தி சார்ஜுக்கு நடுவே ஓடி, பேட்டியும் போட்டோவும் எடுத்தான். கொளுத்திக் கொண்டு சாகிற வனைப் படம் பிடித்தான். அசெம்ளி குழப்பத்தைக் கட்டுரையாக்கினான். எட்டுப் பேரை குத்திக் கொன்ற கொலையில் பாதி துப்பு இவனே துலக்கினான். லாரி காண்ராக்ட் பேரத்தை அம்பலமாக்கினான். இருட்டின பிறகு காட்டு வழியே மலை ஏறி கஞ்சாபயிரை விடியலில் போட்டோ எடுத்து ஸ்கூப் எழுதினான். கோயங்கா விருது வாங்கினான். இத்தனை பரபரப்புக்கும் நடுவே தனியனாய் நின்றான்.

புஜத்தில் மேனகா மெத்தென்ற மார்பு பட நடந்த போது கிறங்கி கவிதை எழுதினான். அவள் சிரித்து விட்டு மறுக்க மறுபடி தனியாளானான்.

'இதுதான் என் விதி... என் வாழ்க்கை என்று ஏற்றுக் கொண்டான். அதே மாதிரி விதி மூளை வளர்ச்சியற்ற பையனுக்கு இருப்பதை பார்த்த போது பொங்கி விட்டது. 'ஐயோ' என்று கட்டுரை அலறிவிட்டது. நானாற்று நாற்பத்தியேழு லெட்டர் ஒரே நாளில் வந்தது. தன்னைக் கொல்லும் தனிமை ஒரு குழந்தைக்கும் உண்டு என்கிறபோது இது ஏன் என்று ஆங்காரம் வந்து விட்டது.

"மனசுலேர்ந்து எழுதினேன்னு நினைச்சேன்... முட்டாள் நீ... புத்திலேர்ந்து எழுதியிருக்கே, அதான் லேட்டர்."

இது இல்லை. எடிட்டர் கணிப்பு தவறு. என்ன செய்வது என்கிற திகைப்பு. யோசனை தேடி வெளிப்பட நேரமாயிற்று. எவருக்கும் கெடுதலின்றி முடிய வேண்டுமே என்கிற சுவலை தாமதம் கொடுத்தது.

இனி குழப்பமில்லை. நகரலாம். நகர முடியும், ஆனால் எந்தப் பக்கம் என்று யோசிக்க வேண்டும்.

போலீஸ் என்ன செய்யும் என்று கேட்க வேண்டும். விடுதலையோடு பொறுப்பு போலீஸுக்கு முடிந்து விட்டதா? வேறு ஏதும் செய்ய முடியுமா என்று விசாரிக்க வேண்டும்.

ரங்கராஜன் மோட்டார் சைக்கிளை திருப்பிக் கொடுக்க ஆபீஸ் போன போது மேஜையில் சிறு குறிப்பு இருந்தது.

“ரங்கா... சென்னையில் தனியார் பள்ளியில் மூளை வளர்ச்சி குறைந்த குழந்தைகளுக்கு என்று நான்கு இருக்கிறது. அதில் கீழ்க்கண்ட பள்ளியை பிரமாதம் என்கிறார்கள். தொடர்பு கொள்.

கடவுள் வீடு

86, கணபதி முதலி தெரு,

ஆழ்வார் பேட்டை.

பின் குறிப்பு : மோட்டார் சைக்கிளை இனிமேல் உன் வேலைக்கு வைத்துக் கொள். எனக்கு கார் சாங்ஷன் ஆகியிருக்கிறது. வேறு விதமாய் சொல்வதெனில் நம் இருவருக்கும் பதவி உயர்வு. வாழ்த்துக்கள். எடிட்டரைப் பார்த்து ஒரு பெரிய கும்பிடு போடு—நசிகேதன்.

சந்தோஷப்படுவதா இல்லை கவலைப்படுவதா என்று தெரியாமல் ரங்கராஜன் இரண்டு நிமிடங்கள் திண்டாடினான்.

மெல்ல மோட்டார் சைக்கிளை ஓட்டிக் கொண்டு அறைக்கு வந்தான்.

அன்று இரவு உஷாவோட லெமனேட் உறிஞ்சி தெரு முனைக் கடையில் குடிப்பது மாதிரி கனவு வந்தது.

குடிக்க குடிக்க லெமனேட் குறையாமல் இருந்தது. முழு பலத்துடன் உறிஞ்ச புரையேறியது. அவன் தவிப்பது பார்த்து உஷா வாய்விட்டுச் சிரித்தாள். ‘மொத்தமும் குடிச்சாதான் கல்யாணம் பண்ணிப்பேன்’ என்றாள். ரங்கராஜன் லெமனேட் பாட்டிலை தரையில் வீசினான். பாட்டில் சிதறி உடைந்தது.

7

கடவுள் வீடு எதிரே மோட்டார் சைக்கிளை நிறுத்திய போது, பசுவும், கன்றும் அவனை உரசிப் போயின. கதவு திறந்தபோது மெல்லியதாய் ஒரு காற்று வாசலில் தோட்டத்து வேப்ப மரத்தை உலுக்கிற்று. அழைப்பு மணி மீது கை வைக்க முயற்சிக்கையில் அதன் விளிம்பில் ஒரு ஈ மீது இன்னொரு ஈ அமர்ந்து இறுக்கிக் கொண்டிருந்தது.

“எவரு அக்கட?”

“நான் ரங்கராஜன்”

ஒரு பெண் இருட்டிலிருந்து வெளியே வந்தாள் கதவு திறந்தாள்.

“காலிங் பெல் இருக்கே.”

“ஆமா இருக்கு. ஆனா...” குமிழ் மீது இருந்த ஈ ஜோடி இப்போது இல்லை. “ஸாரி கவனிக்கலை. பதில் சொன்னான்.

“என்ன வேணும்?”

“ஒரு மென்டலி ரிடார்ட் பையனை சேர்க்கணும்.”

“உள்ளே வாங்க. உட்காருங்க.”

“நைனா... எவரோ ஒச்சாரு.” உள்ளே போய் மறைந்தாள்.

வாசலில் பெரிய நாமம், சங்கு சக்கரம். வராந்தா சுத்தமாய் இருந்தது. இடது பக்க அறையில் ஆபீஸ் என்று எழுதப்பட்டிருந்தது. அந்த கதவு உலுக்கி திறக்கப்பட்டது.

“யெஸ்?”

உயரமாய் வெள்ளை வேட்டியும், ஆந்திரப் பக்கத்து தார்பாச்சுமாய் ஒரு கிழவர் நின்றிருந்தார்.

“எம் பேர் ரங்கராஜன். ஜூனியர் சண்டே ரிப் போர்ட்டர்.”

“இங்கிலீஷ் மேகஸீனா?”

“இல்லை. தமிழ்,”

“அப்புறம் ஏன் ஜூனியர் சண்டேன்னு பேரு?”

“சண்டே, ஜூனியர் மாதிரியான வார்த்தையெல்லாம் கிட்டதட்ட தமிழ்தான்.”

“சரி, என்ன வேணும்?”

“ஒரு மூளை வளர்ச்சி இல்லாத பையனை சேர்க்கணும்.”

“யாருடைய பையன்?”

“அநாதைன்னு நினைக்கிறேன்.”

“நினைக்கிறீங்களா?”

“நீங்க ஜூனியர் சண்டே படிக்கறதில்லை?”

“இல்லை.”

“ஏன்?”

“தமிழ் படிக்க வராது.”

சில சமயம் இப்படி நேரும். பேரும் பத்திரிகையும் எடுபடாது. மொண்ணையாய் நிற்கும்படி நேரும். இங்கு நேர்ந்திருக்க வேண்டாம்.

“ஒரு மாங்கலாய்ட் பையனை எங்க பத்திரிகை ஒரு கழனிக்குட்டேர்ந்து போலீஸ் உதவியோட மீட்டு ஆஸ்பத் தரில சேர்த்திருக்கு. அந்தப் பையனுக்கு ஒரு இடம் வேணும்.”

“இங்கு இடம் இல்லை.”

“ஏன்?”

“இது பள்ளிக்கூடம். தர்மாஸ்பத்திரி இல்லை காணலை பசங்க வரும். மத்தியானம் வீட்டுக்கு போகும். அந்தப் பையனுக்கு மெர்ஸி ஹோம்ல ட்ரைபண்ணுங்க.”

“இது பெஸ்ட் ஸ்கூலு கேள்விப்படேன்.”

“வாஸ்தவம், இடம் இல்லை. ஸாரி.”

“நைனா, ஒக்க நிமிஷம் லோபல்கி ரண்டி.”

திரைக்குப் பின்னே குரல் கேட்டது. கிழவர் எழுந்து போனார். வேகமான தெலுங்கு திரைக்குப்பின் கேட்டது.

“குட்மார்னிங். எம் பேர் ஆனந்தி,”—வாசல் கதவை திறந்தவள் கைக் கூப்பினாள். “யார் பையனை சேர்க்கப் போறாங்க.”

“ஜூனியர் சண்டே வாரப் பத்திரிகை சேர்க்கப் போறது.”

“அந்தப் பையன் மேல என்ன லீகல் ரைட் உங்களுக்கு?”

“லீகலா எதுவும் இல்லை. ஒரு உபகாரம்தான்.”

“யூ ஆர் ராங். அந்தப் பையன் அநாதைன்னு தெரிஞ்சா ஜூனியர் சண்டே கார்டியனா ஏத்துக்கலாம் இல்லேன்னா முடியாது.”

“உண்மையில் அவனுடைய கார்டியன் ஒரு கிழவி. பிச்சம்மான்னு பேரு.”

“படிச்சேன்.”

ரங்கராஜன் தலை நிமிர்ந்தான்.

“எனக்கு தமிழ் வரும்.”

“அவர்...”

“எங்கப்பா, எங்களுக்கு விஜயவாடா பக்கம் நான் மெட்ராஸ்ல செட்டில் ஆயிட்டேன். அவரு எனக்குத் துணையா இருக்காரு.”

“வேற யாரும்...நீங்க?”

“நான் விடோ. விடோ ஆப் மிஸ்டர் பரசுராம ரெட்டி.”—நெற்றியில் சாந்துப் பொட்டு இருந்தது.

“நீங்கதான் அந்த ரிப்போர்ட் செய்தீங்களா?”

“ஆமாம்.”

“ரொம்ப தெளிவா நல்லா எழுதியிருந்தீங்க. தமிழ் நாடு பதில் சொல்லிச்சா...”

“மினிஸ்டர் உள்ளே பூந்து ஹெல்ப் பண்ணாரு. ரிட்டுட்டோம். அதோட எங்க கடமை முடியலென்னு நினைச்சு...உங்களை விசாரிக்க வந்தோம்.”

“இது ப்ரைவேட் ஸ்கூல். ஒரு குழந்தைக்கு இருநூத்தி பத்து ரூபா மாசம் சம்பளம் கட்டணும்.”

“காட்... ஒரு மாசத்துக்கா?”

“ப்ளீஸ், உள்ளே வாங்க.”

ஆபீஸ் அறையை தாண்டி ஹால் உள்ளே பத்துப் பன்னிரண்டு குழந்தைகள் இருந்தன.

குள்ளமாய் இரண்டரை அடி உயரத்தில் ஒரு பெண் விங்கின தலையும், எடுப்பானபல்லும், தடித்த உடலுமாய் இருந்தாள். நிறைய குழந்தைகள் தனக்குத்தானே பேசிக் கொண்டிருந்தன. உயரமாய் ஒரு பையன் இருந்தான். தூணை இறுகக் கட்டிக் கொண்டு அசிங்கமாய் ஏதோ செய்தான். இவனைப் பார்த்து ‘தூ’ என்று துப்பினான். ‘தடிப் பையா’ என்று கத்தினான். அந்த மண்டை வீங்கிய பெண் குழந்தை இவனிடம் ஒடி வந்தாள். தாவணி

உடுத்தியிருந்தாள். முழங்கால் உயரத்துக்கு இருந்தாள். மெல்ல நெருங்கி அவன் மீது மார்பை அழுத்தி தேய்த்தாள்.

“இவளுக்கு வயது இருபது. பெரியவளாயிட்டாள். மூளை வளர்ச்சி இல்லை. ஆனா செக்ஸ் ப்ராப்ளம் இருக்கு. அதான் இப்படி சூசையம்மா...வா இப்படி... போ அப்பால...”

பெண்ணை இழுத்து நகர்த்தினாள். பெண் இவளை ஆசையோடு பார்த்தது.

“தடிப் பையா...தடிப் பையா...” பின்னால் பையன் குரல் கேட்டது. ஒரு சிறுவன் சுவரில் பென்சிலால் குத்திக் கொண்டிருந்தான். ஒரு பையன் தரையில் புரண்டுகொண்டிருந்தான். ஒன்று திடீரென்று சிரித்தது.

ரங்கராஜன் நடுங்கினான்.

“ஐயோ ஐயோ” என்று அந்தப் பெரியபையன் கூச்சல் போட்டான். நின்ற வாக்கில் நிக்கரோடு ஒன்னுக்குப் போனான்.

“துரைசாமி, அடிப்பேன் உன்னை” அந்தப் பெண் கொஞ்சலுடன் அழைத்தாள். அவன் இடுப்பில் துண்டைக் கட்டி விட்டு நிக்கரை அவிழ்த்தாள். சட்டென்று அந்தப் பிள்ளை துண்டையும் உதறிவிட்டு அம்மணமாய் நின்றது.

கடவுளே...

மறுபடி அந்தப் பெண் அவனுக்குத் துண்டு உடுத்தினாள். வேறு நிக்கர் கொண்டு வந்து மாட்டி துண்டை உருவினாள். பட்டன் போட்டாள்.

ரங்கராஜன் பயத்திலும் அருவருப்பிலும் கன்னம் பொத்திக் கொண்டான்.

“ஏன் இப்படி?”

அவனுக்குத் தெரியலை...”

“எத்தனை வயசு?”

“இருபத்தி ஏழு...”

“ஹி ஈஸ் எ மேன்...”

“இல்லை...உடம்புதான் வளர்ச்சி, புத்தில அவன் இன்னும் ஏழு வயது குழந்தை”

“நிக்கரோட யூரின் போறானே...”

“ஆமாம்... அதான் ப்ராப்ளம். இதை மட்டும் அவனுக்கு சொல்லிக் கொடுத்துட்டா பாதி பிரச்சினை தீர்ந்தது.”

“எப்ப கத்துப்பான்?”

“இன்னும் அஞ்ச ஆறு வருஷத்துல...சொல்லிக் கொடுத்துருவேன்...”

“உங்க பேர் என்ன சொன்னீங்க...”

“ஆனந்தி.”

“இந்தத் தொழில்... ஏன்? தலையெழுத்தா?”

“ஆமாம்...”

“புரியலையே...”

“அதோ, அது என் தலையெழுத்து.”

அவள் காட்டிய திக்குில் ஐந்து வயது பெண் குழந்தை உட்கார்ந்து பிளாஸ்டிக் கட்டைகளை உருட்டிக் கொண்டிருந்தது.

“யார் அது?”

“என் மகள்.”

“யூ மீன்?”

“மிஸ்டர் பரசுராம ரெட்டியின் டாட்டர்...”

“ரெட்டி எப்போ?”

“இவ பொறக்கறதுக்கு நாலு மாசம் முன்னாடி மோட்டார் சைக்கிள் ஆக்ஸிடெண்ட்ல செத்துப் போனார். நான் பின்னாடி இருந்தேன். எக்ஸ்பிரஸ் பஸ்ல மோதி நடுமார்ல வண்டி ஏறிடுச்சு. ஆன் த ஸ்பாட் டெட்.”

“நீங்க...”

“எப்படியோ காப்பாத்திட்டாங்க... தரைல விழுந்ததுல நல்ல அடி. அப்ப நான் அஞ்சு மாசக் கர்ப்பிணி. அதிர்ச்சியில் குழந்தைக்கு இப்படி ஆயிடுச்சு. அது மட்டுமில்லை...”

“ம்...ம்”

“அவர் போன பதினைஞ்சு நாளைக்கப்புறம் ஒரு தற்கொலை முயற்சி பண்ணினேன். காம்போஸ் பதினேழு மாத்திரை சாப்பிட்டேன். அதுலயும் சாகலை... காப்பாத்திட்டாங்க...”

“ராமா...”

“குழந்தை பெத்து...பெத்த ஒரு வருஷத்துக்குப் பிறகு இதனுடைய குறை தெரிஞ்சு இதுக்குப் பள்ளிக் கூடம் தேடி சரியா இல்லாம நானே ஒரு பள்ளிக்கூடம் ஆரம்பிச்சேன். அப்பா கரஸ்பாண்டென்ட்...நான் ஹெட் மிஸ்ட்ரஸ். பதினாறு பேர் ஸ்டூடென்ட்ஸ்...வாழ்க்கை போறது இப்படி மொள்ள மொள்ள...”

ரங்கராஜன் அவளை உற்றுப் பார்த்தான்.

ஆனந்தி தலை குனிந்துகொண்டாள்.

“இரண்டு லட்ச ரூபா இன்ஷூரன்ஸ் க்ளெய்ம் கிடைச்சது. எங்கப்பா ஆந்திராவில இருக்கிற நிலத்தை வித்துட்டு இந்த இடம் வாங்கினாரு... நாலு பசங்களை லட்ச ஆரம்பிச்சோம்...இப்ப பதினாறுபேர்.கஷ்டம்தான் ஆனா என் குழந்தை மாதிரி இத்தனையும் கஷ்டப்படுத்து சரி...நான் இதை செய்யத்தான் இத்தனையும் கடவுள் நடத்தி இருக்காரு..”

“இட்ஸ் கிரேட்.”

“அப்படியில்லை. என் குழந்தை இப்படியில்லைன்னா நானும் இவங்களைப் பார்த்து ஓடியிருப்பேன். உங்களை மாதிரி கண்ராவின்னு முகம் திருப்பியிருப்பேன். இப்ப பழகிடுச்சு.”

“ஸாரி, எனக்கு இது புதுசு.”

“பரவாயில்லை. இருநூத்திப் பத்தான்னு கேட்டிங்களே...இதுல கஷ்டம் இருக்கு.”

“வாஸ்தவம்.”

“பத்து குழந்தைக்கு நாலு சர்வெண்ட் தேவைப்படுது. தனித்தனி அட்டென்ஷன் தேவைப்படுது.”

“வாஸ்தவம்.”

“இது கஷ்டம்தான். இருந்தாலும் ஜூனியர் சண்டே மாதிரி ஒரு சின்ன சோஷியல் ஒர்க்குன்னு நினைச்சுக்கிறேன்.”

“ஐயோ, நாங்க ஒண்ணுமேயில்லை. இதுக்கு முன்னால...”

“வாங்க ஆபீஸ்போய் பேசலாம். அந்தப் பையன் இப்ப எங்க இருக்கான்?”

“ராயப்பேட்டை ஆஸ்பத்திரி. இரண்டு நாள்ல வெளியே அனுப்பிடுவேன்னாங்க.”

“விவரம் தெரியாத கட்டுரை எழுதிட்டு மாட்டிக் கிட்டங்க”

“அப்படியில்லை.”

“அப்படித்தான். எழுதின பிறகு எதாவது செய்யணுமேன்னு கவலைப்படறீங்க.”

“இல்லீங்க. ஆனந்தி.”

“ஆமாம், மிஸ்டர் ரங்கராஜன் இதுதான் உண்மை. அந்தப் பையனை ஜூனியர் சண்டே தத்து எடுத்துக் குமா? சம்பளம் கட்டுமா?”

“ஐ வில் ட்ரை.”

“நான் பணக்காரியில்லை. இன்னொரு குழந்தை எனக்கும் கஷ்டம்தான். ஆனாலும் அந்தக் கட்டுரை எனக்கும் கஷ்டமா இருந்தது. பையனை கூட்டிட்டு வாங்க. பார்க்கலாம். பையன் ரொம்ப நோயாளியா இருந்தா மாட்டேன்னு சொல்லிடுவேன்.”

“பத்திரிகை மூலமா ரெண்டரை லட்சம் பேர் உங்களுக்கு ஆதரவு கொடுத்தா சேர்த்துக்குவீங்களா?”

“பப்ளிஸிடி ஸ்டண்ட்டா? வேண்டாம் ரங்கராஜன். அமைதியா இருப்போம்.”

“நான் எடிட்டரைக் கூட்டிக்கிட்டு வரேன். உங்க போன் நெம்பர்?”

சொன்னாள்.

வாசல் வரை வந்தாள்.

மோட்டார் சைக்கிளை உதைத்தபோது சிரித்தாள்.

“என்னங்க...”

“அவருதும் ஜாவாதான். நிதானமா போங்க.”

ரங்கராஜனுக்கு வலித்தது.

8

“வெரிகுட். வெரிகுட்.” எடிட்டர் கன்னத்தில் கை வைத்தபடி யோசனை செய்தார்.

“நீ மறுபடியும் ஒரு கட்டுரை எழுது.”

“ஆஸ்பத்திரியில் சேர்த்தது. அங்க டாக்டர் ரெண்டு நாளுக்கு மேல வச்சுக்க மாட்டேன்னது, பிச்சம்மா வந்து பையனை கூட்டிட்டு போறேன்னது. முயற்சி பண்ணது.

போலீஸ் அரெஸ்ட் பண்ணியது, கடவுள் வீட்டுக்குப் போனது, ஆனந்தி அம்மாள் கதை, அந்தப்பள்ளிக்கூடம், இவனுக்கு யார் கார்டியன்னு அவங்க கேட்டது, ஜூனியர் சண்டே கார்டியனா இருந்தா சேர்த்துக்கறேன்னு சொன்னது...எல்லாமே எழுது.”

“ஜூனியர் சண்டே கார்டியனா சார்?”

“நோ. ஒரு நிறுவனம் குழந்தைக்கு கார்டியனா இருக்கமுடியாது. நிறுவனத்துக்கு ஸெண்டிமென்ட்ஸ் கிடையாது. தனி மனுஷனுக்கு உண்டு. வாசகரைக் கேள். யாராவது கார்டியனா வருவாளான்னு கேள் வேற என்ன உதவி செய்யமுடியும்னு கேள் பார்ப்போம்.”

“பையனை நாளைக்கு அனுப்பிடுவாங்க.”

“மந்திரிகிட்ட பேசு. பத்து நாள் ராயப்பேட்டை ஆஸ்பத்திரில் இடம் கேள். அவர் போட்டோ போட ரோம்னு சொல்.”

“சார்.”

“எஸ்.”

“ஜாஸ்தி போறமோ?”

“முளை வளர்ச்சி இல்லாத பதினாலு குழந்தைக்கு பள்ளிக்கூடம் நடத்தற ஒரு விதவைப் பெண்ணை விட பெரிசா ஒன்னும் கிழிச்சுடலை. ட்ரை பண்ணுவோம். ஜூனியர் சண்டேய விட கடவுள் வீடு பெரிசுன்னு தோன்றது. நீ என்ன நினைக்கற.”

“எஸ் ஸார்.”

இரவோடு இரவாய் கட்டுரை எழுதினான். ராமுவின் போட்டோ எடுத்து பிரசுரித்தான். மந்திரியின் அன்பை,

சொன்னான். ஆனந்தி போட்டோ தர மறுத்துவிட்டாள். அவளை, அந்த விபத்தை விவரித்து எழுதினான். தடிப் பையா என்கிற பையனுக்கு உடுப்பு உடுத்தின வேதனை பற்றி விவரித்தான்.

ஒரு தாய் தோள் கொடுக்க வந்திருக்கிறாள். சோறு பிசைந்து ஊட்டிவிட தயாராய் இருக்கிறாள். சோறு வேண்டும், தமிழ்நாடு சோறு போடுமா? சோறு வேண்டாம். ஒற்றை ரூபாய் காசு கொடுக்குமா? ராமு கடவுளின் குழந்தை. தன்னைத்தானே பாதுகாத்துக் கொள்ளத்தெரியாத ஜீவன். யார் பாதுகாப்பு தருவார்கள்.

கட்டுரை எழுதினான்.

கட்டுரை அட்டைப் படக்கதை என்று வெளியாயிற்று. பதினாலு குழந்தைகளும் ஒரு தாயும் நிற்பதாய் மணியன் செல்வன் நிழல் ஓவியமாய் வரைந்திருந்தார். சிற்பனை கூடிற்று.

இரண்டு நாட்களில் மணியார்டர்கள், டிமாண்ட் இரூப்பிட்ட காசோலைகள் வரத் துவங்கின. டெஸ் பேட்ட கண்ணிரான் புது லெட்ஜர் திறந்து குறித்துக் கொள்ள வேண்டியிருந்தது. தூறல் மாதிரி ஆரம்பித்து பண வரவு மழையாயிற்று. கிரிக்கெட் ஸ்கோர் போல ஜூனியர் சண்டேயில் பண வரவு பற்றி அடிக்கடி கேட்டார்கள். முதல் வாரம் லட்சத்து நாற்பதாயிரம், ரெண்டாவது வாரம் கூட எண்பத்தாறாயிரம் சேர்த்து ஜூனியர் சண்டே தன் பங்காய், தன் ஊழியர்கள் பங்காய் பத்தாயிரம் கொடுத்தது. இரண்டு லட்சத்து முப்பதாறாயிரம் சேர வரவு தணிக்கை செய்யப்பட்டு வங்கியில் போடப்பட்டு முழு காசோலையாய் கடவுள் வீட்டுக்கு வழங்கப்பட்டது. ராமு ஒப்படைக்கப் பட்டான்.

ஆனந்தி அதிர்ந்து போனாள்.

பயந்தாள்.

“ரங்கராஜன் இது அதிகம். இதுக்கு எப்படி கணக்கு வைக்கறது? எதுக்குன்னு செலவழிக்கறது? ப்ளீஸ் ஹெல்ப் மீ. நா வேணா இலவசமா அவனுக்கு உதவி செய்யறேன். காசு வேண்டாம், இத்தனை காசு வேண்டவே வேண்டாம்.”

நசிகேதன் சமாதானப்படுத்தினார். “நாங்க காசு தான் தரலாம் மேடம், பள்ளிக்கூடம் நடத்த முடியாது. இது ராமுவுக்கு மட்டுமில்லை. § இங்க இருக்கற அத்தனை குழந்தைகளுக்கும்.”

“அது சரியா.”

“என்ன தப்பு.”

“ராமுதானே நமக்கு கட்டுரைல முக்கியம்.”

“நீங்களும் முக்கியம். உங்க பள்ளிக்கூடம் முக்கியம் உங்க சேவை முக்கியம். ராமு கருவி, இன்ஸ்பிரேஷன்.”

“எப்படி யாருக்கு நன்றி சொல்றதுன்னே எனக்குத் தெரியலை.”

“இவனுக்குத்தான் சொல்லணும். ஒவ்வொரு கட்டுரையும் நரம்புல இழைச்சு எழுதறாம் பாருங்க இவனுக்கு சொல்லணும். இந்த ஜென்மமும் கிட்டத்தட்ட அனாதைதான். அதனால் தான் பொங்கிப் பொங்கி எழுத முடியறது.”

நசிகேதனையும் ஜூனியர் சண்டே கணக்கரையும் இன்னும் இரண்டு ஊழியர்களையும் தாண்டி ஆனந்தி ரங்கராஜனைப் பார்த்தாள்.

அநாதையா நீ. என்கிட்ட சொல்லவே இல்லையே என்பது போல் பார்த்தாள்.

ரங்கராஜன் தலைகுனிந்து கொண்டான். இதெல்லாம் எதுக்கு சொல்லணும் என்பதாய் முகத்தை வேறு பக்கம் திருப்பிக் கொண்டான்.

ஆனந்தி தகப்பனார் கண்ணாடி போட்டுக் கொண்டு காசோலையை திருப்பித் திருப்பி சந்தேகத்துடன் பார்த்தார். நிமிர முகத்தில் கவலை தெரிந்தது.

“உங்க பேரு ரங்கராஜனா” நசிகேதனுக்குக் கை நீட்டினார்,

“நான் இல்லை. ரங்கராஜன்.”

“இவரா...சின்ன பையனா இருக்காரே. எங்களுக்கு ஒரு ஹெல்ப் பண்ணணும்.” நிமிர்ந்து மறுபடி நசிகேதனிடம் பேசினார்.

“சொல்லுங்கோ.”

“காசு வாங்கி நாங்க தின்னுட்டதா யாரும் சொல்லிடக் கூடாது. அதனால் பையனை இன்னிக்கு உங்க எதிரிலேயே டாக்டர் கிட்ட செக்கப்புக்கு அனுப்பணும். அவன் வெயிட், ஹெல்த் கண்டிஷன், ப்ரெயின் பவர், ஸ்கின் பெஸிஷன் எல்லாம் தரோவா எழுதி உங்க முன்னாடி வாங்கணும். மாசாமாசம் அவனுடைய ஹெல்த் ரிப்போர்ட் உங்களுக்கு அனுப்புவோம், நீங்க படிக்கிறீங்களோ பார்க்கிறீங்களோ அது பத்தி அக்கறை இல்லை. இந்தப் பையன் ரிப்போர்ட் தனி ஃபைல்ல இருக்கும்.”

“பெரியவரே, அதெல்லாம் ஒண்ணும் அவஸ்ய மில்லை.”

நி.வா—5

“அவஸ்யம்.” கிழவர் குரல் உயர்த்தி இறைந்தார். அதட்டலால் அந்தக் குரல் ஹாலில் எதிரொலித்தது.

“நைனா, அவங்க எல்லாரும் நல்லவங்க. நமக்குத் தெரிஞ்சவங்க.”

“தெரிஞ்சவங்கதாம்மா விரோதியாக முடியும். தெரியாதவங்கக் கிட்டயா சண்டை வரும். ஐயா, நான் கோவமா பேசலை. நான் நிச்சயமா தர்ம சிந்தனையோட இந்தப் பள்ளிக்கூடம் ஆரம்பிக்கலை. தலையெழுத்து ஆரம்பிச்சுட்டேன். என்னுடைய ஒரே பொண்ணு அறுத்துப் போய் அவளுக்கு ஆயுசு முழுக்க பாரமா ஒரு குழந்தை பொறந்துடுச்சேன்னு கவலை ஆரம்பிச்சேன். என் கை காசு போட்டு, என் சொத்து வித்து, அழிச்சு, நடத்திக்கிட்டு வரேன். இப்ப இந்த செக் கொடுத்து இதை தர்ம ஸ்தாபனமா ஆக்கிட்டங்க. நான் சொல்றது புரியுதா நேத்து வரைக்கும் ஏன் இங்க, ஏது இப்படி, என்ன இதுல வரவு செலவுன்னு யாரும் கேட்டது இல்லை. கேட்கவும் முடியாது. இன்னிக்கு கேட்கலாம். கேட்க தெருவுல போறவனுக்குக் கூட ரைட் உண்டு. ஏன்னா அவன் கொடுத்த ஒரு ரூபா இதுல இருக்கு. புரியுதா?”

“வந்த கார்லயே பையனை கூட்டிக்கிட்டு டாக்டர் கிட்டபோங்க. இன்னிக்குப் பையன் கண்டிஷன் என்னன்னு எழுதி வாங்கிக்கங்க. மாசா மாசம் வருவோம்னு சொல்லுங்க. அவருக்கும் சம்பளம் இதுலேர்ந்து உண்டு.”

“கரெக்ட் பெரியவர் சொல்றது நூத்துக்கு நூறு சரி. ஆனா எனக்கு டைம் இல்லை. போய் கார்டுனீப்போடணும். சைட் பார்க்கணும். ரங்கராஜ், நீ போ பையன் கூட. டாக்ஸி வச்சுக்க. மாசா மாசம் ஒரு காப்பி ஹெல்த் ரிப் போர்ட் நமக்கு வரட்டும். நாம தனியா பையனுக்கு ஒரு ஃபைல் போடுவோம்.”

“பணம் கெட்ட விஷயம் தம்பி அதுவும் தர்ம காசு ரொம்ப கெடுதல். மேல் வேட்டியில எரியற விளக்க மறைச்சுக்கிட்டு போறாப்பல. விளக்கும் அணையப் படாது. வேட்டியும் எரிஞ்சுறக் கூடாது.”

“எனக்கும் கூட ஆபீஸ்ல வேலை இருக்கு நசிகேதன்.”

“இதுவும் ஆபீஸ் வேலைதான். இதைச் செய் முதல்ல”

‘இதுக்கு லோக்கலா இருக்கற மாணவர் பத்திரிகை நிருபரை போட்டுரட்டுமா?’

“ஃபாலோ அப்புக்குப் போடலாம் முதல் செக்கப் நீ இரு மேடம், நீங்களும் டாக்டர் செக் பண்ற போது கூட இருக்கணும் அப்பல்லோ கூட்டிண்டு போ. டாக்டர் ரெட்டிகிட்ட நான் பேசறேன். பெரியவரே, உங்க பயம் இல்லை—உங்க யோசனை ரொம்ப சரியான விஷயம். நாங்க கேள்வி கேட்கறோமோ இல்லையோ வெளிய எவன் கேட்டாலும் இந்த ரிப்போர்ட் பெரிசா உதவும். நன்றி, வரட்டுமா?”

“தடாலனு வுட்டுட்டுப் போற நசிகேத்.”

“ரங்கராஜன், இது பாதாள சாக்கடையோ, கஞ்சாப் பயிரோ இல்லை. போலி சாமியாருன்னு விசாரிச்சிட்டு எழுதிட்டா எழுதறதோட முடிஞ்சு போச்சு. கஞ்சாவ வெட்டி அழிச்சுட்டா முடிஞ்சுது. இது வேற விஷயம் கடைசி வரைக்கும் நம்ம கை இதுல இருக்கும். எவன் கேள்வி கேட்டாலும், எப்ப கேள்வி கேட்டாலும் நாம பதில் சொல்லணும். என்னை மாதிரி இந்தக் குழந்தையும் அநாதைன்னு நினைச்சுத்தானே கட்டுரைல பொங்கின இப்ப நீயும் அநாதை இல்லை.

அந்தப் பையனும் அநாதை இல்லை. லைஃப் பாஸ் ரிலேஷன்ஷிப் தொடர்பு கொள்ளலே வாழ்க்கை. தொடர்பை பலப்படுத்திக்கிறதே ஸ்நேகம்.”

“ப்ரமோஷன் கிடைச்சு பாஸ் ஆயிட்டா நானும் இப்படி நிறைய அட்வைஸ் பண்ணுவேன். நசிகேத்”

நசிகேதன் முகம் சுருங்கியது. கோபம் ஒரு முறை பரவி அடங்கியது. ஒரு நிமிடம் தொலை தூரம் வெறித்தார்.

“நம்ம நட்பு நினைச்சு நீ பேசினதை பொறுத்துக் கறேன் ரங்கராஜ். தயவுசெய்து இதை ஜூனியர் சண்டே வேலையாய் செய்யாதே. இது உன் வேலை உன் பர்ஸனல் வொர்க் ராத்திரி பத்தரை மணிக்கு வீட்டுக்குப் போய் தூங்கின என் பொண் குழந்தைய எழுப்பி நான் கொஞ்சறது வழக்கம். தூக்கத்துலே எழுப்பி கட்டிண்டு அப்பா கையாலே ஒரு போர்ன்விடா சாப்பிடறது அவளுக்குப் பழக்கம். ஒரு நாள் விட்டுப் போனாக் கூட மனசு துடிக்கும் ரங்கராஜ் உன்னுடைய அருமையான நேரம் இது ப்ளீஸ் அந்தப் பையனைக் கெட்டியா பிடிச்சுக்கோ உனக்கு அது நல்லது. உன்னுடைய இன்னிய நிலைமைக்கு நல்லது.”

“பூடகமா பேசறீங்களா.”

“ஆமாம். எனக்குக் கல்யாணமாகி பன்னெண்டு வருஷமாச்சு. உன்னைவிட எனக்கு நிறைய தெரியும். நான் வரேன் இப்ப உனக்கு இந்த வேலை பிடிக்கலைன்னாலும் எனக்காக செய்” நசிகேதன் காரில் ஏறினார்.

ரங்கராஜ் வாசலில் நின்றான்.

கார் உதறிற்று.

“அவங்க கான்ஸரியனா...” நசிகேதன் கேட்டார்.

“யாரு?”

“மேடம் பேர்? என்ன? ஆனந்தி. கான்ஸரியனா?”

“தெரியலை, ஏன்?”

“தெரியுது. கொஞ்சம் முட்டக்கண்ணு. எமோஷனல் முகம்-நூல் காட்டினா போறும் துணி மொத்தமும் புரிஞ்சு போறது அவங்களுக்கு.”

“கொஞ்சம் இண்டலிஜென்ட்”

“கொஞ்சம் இல்லை, நிறைய.”

“எப்படி சொல்றீங்க.”

“கண்ணு பேசுது. வரேன்.” கார் சீறிக் கிளம்பி தெருவில் இறங்கி ஹார்டன் சப்தத்துடன் மறைந்தது. பின்னால் கணக்கரும் மற்றவரும் வேறு வண்டியில் கிளம்பிப் போனார்கள்.

ரங்கராஜன் எங்கோ தனித்து விடப்பட்டது போல உணர்ந்தான். படியேறினான். அங்கே அமைதியாய் இருந்தது. திரைச்சீலை ஹாலை மறைத்தது.

“சார்” என்று குரல் கொடுத்தான்.

“லோப்புல ரண்டி” கிழவர் குரல் கேட்டது. உள்ளே போக, கிழவர் சட்டையை அவிழ்த்து கொக்கியில் மாட்டிக் கொண்டிருந்தார்.

“பையனை குளிப்பாட்டிக்கிட்டு இருக்குது ஆனந்தி. இருங்க, கொஞ்சம்.” நாற்காலிக்கு கை காட்டினார். ஆபீஸ் அறைக்கு மேல் துண்டடன் போனார். கையில் ஒரு பெரிய ஆல்பத்துடன் மறுபடி வந்தார்.

“வாழ்க்கை முறையே மாறிட்டது. இத பார், பதினெட்டு வயசுல கட்டிக்கொடுத்தேன், அப்பவே ஒன்றை லட்ச ரூபா செலவு பண்ணினேன். மாப்பிள்ளையா அவன்...பெத்த புள்ளைய விட உசிரா இருந்தான் என்மேல. அவனும் நைனானுதான் கூப்பிடுவான். பாவி...சொல்லாத கொள்ளாத போய் சேர்ந்துட்டான்.

அசல் கோதாவரிக்கரை திருமணம். டர்பனும், தார் பாய்ச்சுமாய் மாப்பிள்ளை, நெற்றிச் சுட்டியும் புல்லாக்குமாய் மணமகள். ஆனந்தி வெட்கமும் மலர்ச்சியுமாய் இருந்தாள். திறந்த காரில் குழந்தைகளுக்கு நடுவே பூங்கொத்து மாதிரி இருந்தாள். கழுத்து கொள்ளாத நகைகள். ஜாண் அகல சரிகை ஓட்டியாணம். மணமகன்குமாரான உயரம். முகத்தில் இனிமை இருந்தது. சிரிப்பில் உண்மை இருந்தது. கண்களில் பெருமை. சந்தோஷம் எல்லாம் தென்பட்டன, டை முடிச்சு மட்டும் முண்டாய் நெஞ்சில் இருந்தது. சரியாய் கட்டிவிடவில்லை.

ரிஸப்ஷன் போட்டோக்களில் ஆனந்தி களைப்புற்று இருந்தாள். பக்கம் புரட்ட சாந்தி முகூர்த்த கட்டிலில் வேட்டியும், பட்டுச் சட்டையுமாய் புருஷன் மெல்லிய மஞ்சள் நைலக்ஸில் தலை குனிந்தபடி மனைவி.

‘வி விஷ் பூ எ லாங் ஹாப்பி மேரீட் லைஃப் என்று போட்டோ எடுத்தவன் வாழ்த்தி இருந்தான்.

புரட்ட, பின்னால் கருப்புக் கட்டையில் வெள்ளைக் கரயானில் ஏதோ தெலுங்கில் எழுதப்பட்டிருந்தது. ஜாங்கிரி, ஜாங்கிரியான எழுத்து. பிரித்து அடுக்கப்பட்ட விதம் பார்க்கையில் கவிதையோ என்று தோன்றியது.

“என்ன எழுதி இருக்கு இதுல...” கிழவரை ரங்கராஜன் கேட்டான்.

“பைத்தியக்காரி. என்னவோ எல்லாம் அஸ்தமிச்சிட்ட மாதிரி எழுதியிருக்கா.”

“கவிதையா”

“எல்லாந்தான் எழுதுவா—கவிதை, கதை எல்லாம். படம்வரைவா. கோலம் போடுவா. பூ வேலை செய்வா. போச்சு. எல்லாத்தையும் விட்டுட்டு பைத்தியக்காரப் பசங்களுக்கு பைத்தியக்கார டிச்சரா... விதி. போன ஜன்ம பாவம் யார் தலைல அடிச்சமோ, யார் புத்தியைக் குழப்பினமோ... சகலமும் குழம்பி... போறும் போறாத் துக்கு நீ வேற வந்துட்டே... இரண்டரை லட்ச ரூபா தூக்கிட்டு... எனக்கு எதும் நல்லதா படலை. தபதபன்னு ஆறு. ஏழு ஆம்பளைங்க வர்றீங்க போறீங்க... சுத்தி நாலு வீடு இருக்கிற இடம்... நல்லதா.”

“இது என்ன கவிதை?”

“ஏன், பத்திரிகைல போடறதுக்கா... போட்ட வரைக்கும் போறும் கொண்டா அதை” கிழவர் ஆல்பம் பிடுங்கிக் கொண்டார். உள்ளே போனார்.

அந்த மனிதன் ஆனந்தி புருஷன் இங்கே வாழ்ந்திருக்கிறான். வலம் வந்திருக்கிறான், படுத்துப் புரண்டிருக்கிறான். உட்கார்ந்து சாப்பிட்டிருக்கிறான், இப்போது கூட எங்கயாவது நின்று பார்க்கிறானோ என்னவோ... ‘ஏமிரா’ என்று அதட்டலாய் உத்திரக் கட்டையில், கவற்று மூலையில், எதிர்பக்க ராமர் படத்து சட்டவினியில், தூண் மடிப்பில் நின்று பார்க்கிறானோ என்னவோ.

ரங்கராஜனுக்கு அங்கே உட்காரவே சிரமமாய் இருந்தது. வெளியேபோய் ஒரு சிகரெட் பிடிக்கலாமா. “இங்கெல்லாம் பீடி குடிக்கக் கூடாது” கிழவர் நிட்டுவாரோ.

எழுந்திருக்க, உள்ளேயிருந்து ஆனந்தி வந்தாள். ராமு மாறி இருந்தான். மூக்கு சளியில்லை. திட்டு திட்டான அழுக்கு இல்லை. வெள்ளைச் சட்டை. வெள்ளை பைஜாமா. சர்க்களில் வேலை முடித்து ஓய்வு எடுத்துக் கொள்ளும் கோமாளி மாதிரி இருந்தான்.

“இரண்டு நிமிஷம் இவனைப்பார்த்துக்கங்க, வந்துடேன்.” மறுபடி உள்ளே போனாள். ராமு எந்த சலனமும் இல்லாமல் எதிரே நின்றான்.

“இங்கே வா.”

எதிரே நின்றவன் கைபற்றி அருகே இழுத்தான். முதுகு தடவிக் கொடுத்தான்.

“என்ன...என்ன பாக்கறே.” உற்று அவன் கண்களை நோக்கி பார்த்தான்.

“சொல்லு... உனக்கு என்ன வேணும் சொல்லு” முகம், கழுத்து தடவ பிள்ளை குனிந்து கொண்டது. கைகளை எடுத்து மெல்லப் பிடித்துவிட, முகம் தூக்கி சிரித்தது.

தொடல் புரிகிறது. இவனுக்கு மொழி தெரியவில்லை. சைகைகள் புரியவில்லை. தொடல் புரிகிறது. கன்றுக் குட்டி சொறிந்து கொடுக்க கழுத்து நீட்டுமே அது போல. குதிரையைத் தடவத் தடவ அருகே வந்து உரசுமே அது போல. விரலால் தூக்க தோளுக்குத் தாவி கழுத்தில் அலகு உரசும் சிட்டுக்குருவி போல பாஷை தாண்டி கண் வழியே பேசாது தொடல், தொடல், தொடல் மட்டும் புரிந்தது அவனுக்கு.

அருகே வந்து கை தூக்கி கழுத்தை கட்டிக் கொண்ட வனை இறுக்கிக் கொண்டான்.

இது துறவி பிறக்கும் போதே துறவி விருப்பு வெறுப் பற்ற துறவி. சும்மா இருத்தல் என்பது சொல் அல்ல. செயல் அல்ல இயல்பு இதற்கு. புத்தியுள்ள அத்தனை பேரும் மூளை மலத்தைக் கழுவிச் கழுவி அவஸ்தை பட்டுக் கொண்டிருக்க இது மலமேயில்லாமல் நிர்க்குண மாய் பிறந்திருக்கிறது. வியந்து வியந்து பரக்க பரக்க சகலமும் பார்த்துவிட்டு போய்ச் சேரும்.

காதல் இல்லை. காமம் இல்லை. சொத்து ஆசை இல்லை. பெருமை இல்லை. பொய்யில்லை. அவமான மில்லை. சோறு, தண்ணீர் போதும்.

என்றைக்கு ஜூனியர் சண்டே ரிப்போர்ட்டர் ஆனேனோ அன்று ஊர் வஞ்சனை முழுவதும் எனக்கு வந்துவிட்டது. யார் திருடன். எப்படிப்பட்ட திருடன். எவன் பொய்யன், எவ்வளவு தூரம் பொய்யன்...என்று ஆட்களை அணுகும் போதே புலி பிடிக்கிற கவனமும், நிதானமும், மறைவும், பதுங்கலும் வலையும் அம்பும் வேட்டைக்காரனாய் மாற்றிவிட்டது.

யாரைத். தொட்டாலும் பொய் தெரிந்தது. நடிப் பவன் எழுதுபவன், பேசுபவன், ஆளுபவன், எதிர்ப் பவன். விபச்சாரி, வியாபாரி, சன்யாசி, சமூக விரோதி எல்லாரிடமும் ஏமாற்றுக் குணம் இருந்தது.

உலகம் நாடக மேடை நாமெல்லோரும் நடிகர்கள்.

மிகச் சரியான விஷயம்.

உண்மையுடன் எவருமில்லை எல்லாம் நடிப்பு. துக்கம், சந்தோஷம், பெருமிதம், பாராட்டு, எல்லாம் நடிப்பு மரண பரியந்தமும் நடிப்பு. நீ துக்கப்படுவது போல் நடி. நான் தேற்றுவது போல் நடிக்கிறேன். நீ

வெற்றி பெற்று சிறிப்பவன்போல் நடி. நான் பாராட்டு
பவனாய் நடிக்கிறேன். மரண பரியந்தமும் நடிப்பு.

இதோ இது என் மடியில் கிடக்கிற இது. எத்தனை
வெள்ளை. எப்படிப்பட்ட பளிங்கு வெள்ளை அணைத்
தால் சிரிக்கும். அடித்தால் அழும். இதை அடிப்பார்களா
இந்த பாரிஜாதத்தை யாரேனும் கசக்குவார்களா.
இவனல்லவா கடவுளின் குழந்தை.

நான் ஏன் இவனை இவ்வளவு நேசிக்கிறேன். நடித்து
நடித்து உலக நாடக மேடையில் எல்லா நடிகர்களையும்
பார்த்து வெறுத்துப்போய் இவனைப்போல் இல்லையே
என்கிற ஏக்கம்.

இனி வெள்ளையாகவே முடியாது என்கிற ஆதங்
கமா எல்லாம் துறந்தவனை. துறவினை எதற்கு கும்பிடு
கிறோம், துறவு செயற்கரிய காரியம் என்றுதானே.
என்னால் துறக்க முடியவில்லை. உழல்கிறேன். துறந்து
நிற்கிற உன்னைப் பார்த்து விம்முகிறேன். இப்படித்
தானே இதோ துறவி பிறவியாய் இருக்கிறதே. இது
கும்பிடத் தக்கதல்லவா. இதைக் கொண்டாடக்
கூடாதா...

இவன் பைத்தியமில்லை. இவன் பேதலித்தவன்
இல்லை. இவன் குழந்தை. எப்போதும் குழந்தை எல்லா
இடத்திலும் குழந்தை வாழ்நாள் முழுவதும் குழந்தை
மெல்ல ராமுவை முத்தமிட்டான். சந்தன சோப்
வாசனை அடித்தது. மறு கன்னத்தில் முத்தமிட்டான்.

தன் கன்னம் காட்டி விரல் தொட்டு முத்தமிடு என்று
கேட்டான். ராமுவுக்குப் புரியவில்லை. சிரித்தது.

மாறுகண் எங்கே பார்க்கிறான் என்பதே புரிய
வில்லை. எல்லா இடமும் பார்ப்பதுபோல் இருந்தது.

எல்லா மனிதர்கள் கண்ணிலும் மொழி உண்டு. இவன்
கண்ணில் மொழி இல்லை. அமைதி இருந்தது. எல்லா
உதடுகளும் பேசாது பேசுவதுண்டு, இவன் உதடு மெல்லப்
பிரிந்து வியப்பே காட்டியது. மனிதர் கைகள் கூட பல
விஷயம் காட்டும். மீசை முறுக்கும். கை கூப்பித் தொழும்
தலையில் அடித்துக் கொள்ளும். கொன்று விடுவேன்
என்று விரல் காட்டும். இடது, வலது பெரிசு, சிறிசு என்
றெல்லாம் விதம் விதமாய் பேசும். இவன் கைகள் உடம்
புக்கு அருகே கிடந்தன. இழுத்து அணைத்துக் கொள்ள
சுற்றிக் கொண்டன. பிரிக்க பிரிந்து தொங்கின.

அப்பா...பாஷையே இல்லை. அமைதி. அமைதி.
அமைதி. உடம்பு முழுவதும் அமைதி.

“என்ன அப்படி பாக்கறீங்க, அவனை.” சின்ன
கொண்டை, பவுடர் பூச்சு, வெள்ளை பருத்திப் புடவை
யில் நீல எம்பிராய்டரிப் பூ. பளீரென்று ஆனந்தி
றாலுக்கு வந்தாள்.

“போகலாமா?” என்று கேட்டாள்.

“ஆட்டோல போயிடலாமா? மோட்டார் சைக்கிள்
இவனுக்கு பயமாக இருக்கலாம்.” வேகமாய் பேசினாள்.

மோட்டார் சைக்கிளில் வர யாருக்கு பயம்? உனக்கா?
அவனுக்கா? கேட்கத் தோன்றியது.

வாசலுக்கு வந்து இரண்டு நிமிடம் காத்திருந்து
ஆட்டோ பிடித்தான்.

ஆனந்தி உள்ளே உட்கார்ந்து பையனை இருத்திக்
கொள்ள, ஓரமாய் தொற்றிக் கொண்டான்.

“நல்லா உட்காருங்களேன்.” ஆனந்தி பையனை
அருகே இழுத்துக் கொண்டாள். புடவைக் கரை நகர்ந்து

இளமை தெரிந்தது. இருப்புச் செழுமை சுண்டி இழுத்தது.

ரங்கராஜன் மறுபடி பழைய நிலைக்கு வந்தான். ஒரு நாளும்தான் ரங்கராஜா நீ கடவுளின் குழந்தையாக முடியாது. சாத்தானாக மாறாமல் இரு. உள்ளே அவனையே அவன் வேண்டிக் கொண்டான். சாத்தான் சப்தமிட்டு ஆட்டோ ஹாரன் மாதிரி சிரித்தது.

9

அன்னிய புருஷனோடு வெளியே போனதில்லை. ஒரே ஆட்டோவில் அருகருகே உட்கார்ந்து போன தில்லை. அப்பாவோடு போயிருக்கிறான். பரசராமனோடு போயிருக்கிறான். போனால் என்ன தப்பு. எந்த தப்புமில்லை ஒரு பிள்ளைக்காக, மூளை வளர்ச்சி யற்ற குழந்தைக்காக ஊரே உணர்ச்சி வசப்பட்டு உதவி இருக்கிற போது ஒரே ஆட்டோவில் ஒரு அன்னியனுடன் போவது பெரிய குற்றமில்லை. மேலும் நடுவே பிள்ளை யிருக்கிறான்.

ஆட்டோ ஓரத்தில் ஊசலாட்டமாய் ரங்கராஜன் உட்கார்ந்திருப்பதைப் பார்த்ததும் பெரியதோரணையாய் 'நல்லா உட்காருங்களேன்' என்று சொல்லி விட்டாலும் அவன் ஓரமாய் வெளியே பார்த்தபடி உட்கார்ந்திருப்பது சௌகர்யமாகத்தான் இருக்கிறது. ஆனால் கஞ்சி போட்ட காட்டன் புடவை உடுத்தியிருக்க கூடாது. நைலக்ஸ் உடுத்தினால் சீப்பாகப்படுமோ என்று காட்டன் உடுத்தி அது எத்தனை இழுத்தாலும் படியாமல் இருக்க

ிறது. போர்த்திக் கொள்ளலாம். ரொம்ப பத்தினித் தனமாய் படும். போர்த்திக்கற பொம்பளை எதுக்கு ஆட்டோல வரணும். பஸ்ல வந்து ஆஸ்பத்திரில பார்க் கலாம். நட்புணர்வு தாழ்ந்து போகும்.

நட்பாய் இருப்பதில் என்ன தவறு. ரங்கராஜன் இத மானவன். எளிமையானவன் ஹாண்ட்ஸம் ஃபெல்லோ. ஆனால் சட்டென்று ஒரு பார்வை உடம்பு மொத்தமும் தடவி விட்டுப் போயிற்று. சரி. ஆண்பிள்ளை, அப்படித் தான் பார்வை வரும்.

ஆனால் பார்க்கிற மாதிரியா நான் இருக்கிறேன். ரவிகைத் தையலும், பாடிஸும்தான் பொம்பிளையாய் நிறுத்தியிருக்கிறது. உடம்பு செழுமையெல்லாம் பரசு வோடு ஒடிப்போயிற்று. என்றைக்கு அடிபட்டு நடுத்தெரு வில் விழுந்து வயிறு கலங்கி முழங்கால் ரத்தமாகி விந்தி விந்தி 'பரசு பரசு' என்று ஒடினேனோ, எப்போது பரசுவை கதைக் குவியலாய் தார் சாலையில் பார்த் தேனோ அந்த க்ஷணம் உடம்பு மனசு எல்லாம் சிதைந்து விட்டது.

பரசு உயிரோடிருந்தால் இப்படி ஒரு ஆட்டோ பயணம் உண்டா? ஜூனியர் சண்டே அறிமுகம் உண்டா? புத்தி குழம்பிய பிள்ளைகள் பள்ளி உண்டா? குருவிக் கூட்டை எட்டி உதைத்தாற் போல் எல்லாம் போயிற்று. சந்தோஷம், சிரிப்பு, சல்லாபம் எல்லாம் கலைந்து இறுக்கம் வந்து விட்டது. வெறுமை புரளுகிறது. இந்த பெண் குழந்தையும் இல்லையெனில் எப்போதோ செத்துத் தொலைந்திருக்கலாம். வாழ்க்கை முழுவதும் சுமந்து கிடக்கும்படியாய் ஒரு குழந்தை. மகாபாவம் பண்ணின பெண்ணுக்குத்தான் இப்படி ஒரு தண்டனை கிடைக்கும்.

இந்த இரண்டேகால் லட்சுமிகூட தண்டனைதானோ? இன்னொரு சுமையோ...இந்தாப்பா, ரங்கராஜா எனக்கு

உன் காகம் வேணாம், பிள்ளையும் வேணாம் ஸாரி, நீயே வச்சுக்க—ஆட்டோ நிறுத்தி ஓடி விடலாமா. இனி ஓடுவது எளிதா எங்கே ஓடுவது.

எத்தனை பேர் காசு. எத்தனை பேர் இரக்கம் பாவம்... இவனுக்கு என்ன தலையெழுத்து, இப்படி என்னோடு வரவேண்டும் என்று. வாலிப வயசு, அழகு, திறமை, புத்திசாலித்தனம். இந்த ராமுவைக் குருவி மாதிரி இழுத்து அணைத்துக் கொண்டானே. கடைசி வரை ஜூனியர் சண்டே துணை இருக்கும் என்றார்களே. ஜூனியர் சண்டே பத்திரிகையா... மனிதர்கள்தானே. நல்ல குணமுள்ள மனிதக் குழந்தானே. வெறும் கட்டுரை எழுதிவிட்டு கை துடைத்து விட்டுப் போகாமல் உருப்படியாய் முழு உதவியாய் இருக்கிற மனிதர்கள் தானே...கூட என் ஒத்துழைப்பு கொடுப்பது என்ன தவறு. புண்ணியம் தானே...

அடுத்த ஜென்மத்திலாவது நல்ல புருஷன், அவனுக்கு தீர்க்கமான ஆயுள், நல்ல குழந்தைகள் கிடைக்காதா. எனக்கு சந்தோஷம் வராதா?

பரசு, நான் செய்றது சரியா. உனக்கு சம்மதமா. இது நல்லதுதானே. எனக்குத் துணையா இருங்க பரசு. பரசு மனசுள் ஊஞ்சலாடினான். அவளையும் இழுத்து வைத்துக் கொண்டு ஆடினான். பரசுவோட ஆட்டோல போனது எப்போ... ஒரு நைட் ஷோ சினிமா பார்த்துட்டு சைக்கிள் ரிக்ஷாலே வந்தோம். நல்ல மழை. ஏப்ரன் போட்டு மவுண்ட் ரோட்லேர்ந்து வந்தோம். படம் பார்த்த கிசு பரசுவுக்கு. கன்னாபின்னாவென்று எல்லா இடமும் கை வைத்தது. இருட்டும் ஏப்ரன் மறைவும் கொடுத்த தைரியம். இடுப்பு மொத்தமும் தடவி சூடேற்றியது. முத்தமிட்டது. நெஞ்சில் முகம் புதைத்துக் கொண்டது. தொடை மேல் தொடை போட்டுக் கொண்டது.

“இது யாருக்கு சொல்லு...இதெல்லாம் யாருக்கு.”

“ச்ச்சோ...உங்களுக்குத்தான், கையை எடுங்க.”

“எனக்குத்தானே...அப்ப தொடுவேன் எப்ப வேணா தொடுவேன்.” உடம்பு மொத்தமும் இறுக்கிக் கொண்டது.

புருஷன் தொடத் தொட தேவை அதிகமாயிற்று.

நடைக் கதவு திறந்து அறைக்குள் ஓடி ஈரமாகி ஓட்டின புடவையை அவிழ்த்து எறிந்தாள். பீரோ திறந்து நைட்டி தேடினாள்.

ரிக்ஷாவுக்கு காசு கொடுத்து நிதானமாய் வந்தவன் குனிந்து நைட்டி தேடுபவளைப் பார்த்து விட்டு கதவருகே கால் பரப்பி நின்று சட்டை பட்டனை அவிழ்த்தான்.

“ஆஹா, விஜய நகரத்துப் பெண்ணே, என் ஆசை நாயகியே, என் வழிக்கு வந்து விடு இல்லாவிடில் கிளியின் சிறகுகளைப் பிய்த்து எறிவது போல உன்னை இம் ஸித்து அடைவேன்.” புல்லாரெட்டியின் தெலுங்கு வசனம் பேசினான்.

“அடப் போங்க ராத்திரி வேளைல என்ன கூச்சல் இது?”

“வாடி என் கரும்பு ரசமே. கனியமுதே” அருகே வந்து தோள் பற்றினான்.

“அப்பா...”

“அரசனைக் கூப்பிட்டு பயனில்லை. இந்த வீரசேனாதிபதியை விரும்பி நீயே வந்துவிடு.” ஆரத் தழுவினவனைக் கடித்தாள். உதைத்தாள். பிடித்துத் தள்ளினாள்.

“ஆ...அடங்காப் பிடாரி. என்னையா தள்ளுகிறாய்”
படுக்கையில் பலவந்தமாய் சாய்த்தான். முகம் இறுக்கி
முத்தம் கொடுத்தான்.

“முரட்டுத்தனம் பண்ணாதம்மா. நைட்டி போட்டுக்
கிட்டு வந்துற்றேன். விட்டுறு. நல்ல பிள்ளையில்...”

“நான் கெட்டவன். கொடுங்கோலன், பட்டத்து
இளவரசியை புசிக்க வந்த கயவன்.”

“அப்ப நான் வேற வேஷம் போடுவேன்.”

“என்ன வேஷம்...என்ன வேஷம்.”

“கைகாரியா...சூன்யக்காரியா.”

“போடு போடு பார்க்கலாம்.”

“நீங்க எழுந்தாத்தானே”

“ஓடினே துரத்திப் புடிச்சு கெடுத்துருவேன்.”

“ஓடமாட்டேன்.”

எழுந்து தனக்காய் நடந்தாள் பாவாடையை விசிறி
சுழன்றாள்.

பருவம் பழுத்திருச்சு
பசியோ வந்திருச்சு
பார்த்து பறிச்சுக்கடா மாமா நான்
பலா மரத் தேன் கூடு ஆமா.

ராத்திரி பார்த்த சினிமா தெலுங்குப் பாட்டுடன்
ஆடினாள்.

ப்ளவுஸும் பாவாடையுமாய் குலுங்கி ஆட—

“அய்யோ... டாப் க்ளாஸ்” என்று கூவினான்.

“நீ சினிமாவில் நடிக்கிறியா ஆனந்தி.”

“த்துத்தெறி. கருமம். கெட்ட கிறுக்கியா நான்.
என்னமோ கேட்டியேன்னு உனக்கு...உனக்கே உனக்கு
மட்டும்.”

“இன்னொரு தடவை ஆடு.”

“நம்மால முடியாதுப்பா. இதுக்கே மூச்சு இரைக்குது
இந்தாங்க லுங்கி.” பீரோவிலிருந்து உருவிப் போட.
மாற்றிக் கொண்டான். நைட்டி சுற்றி பவுடர் மணக்க,
அருகே வந்து படுத்தவளை அணைத்துக் கொண்டான்.

கை தூக்கி லைட் அணைக்க, வெளியே உள்ள மழைக்
குளிருக்கு இதமாய் உடம்பு முழுவதும் பரவினான்.
கழுத்து வளைவில் முகம் புதைத்துக் கொண்டான்.

“என்ன வீரசேனாபதி தூங்கிட்டிங்களா?” அவள்
தடவி உலுக்கினாள்.

“இல்ல ஆனந்தி, யோசனை.”

“என்ன யோசனை?”

“அழகுங்கறது உடம்பில்லை.”

“மனசு.”

“எப்படி?”

“உனக்கே உனக்கு மட்டும்னு ஒரு ஆட்டம் ஆடினியே
அந்த மனசு. புருஷன் ஆசைப்படறான்னவுடனே அவன்

நி.வா.—6

82 • நிலாவே வா

ஆசைக்கு ஏத்த மாதிரி வளைஞ்சு கொடுத்தியே அந்த மனசு. ஒண்ணு புரியுது.”

“என்ன?”

“நல்ல ஆம்பளையால ரேப் பண்ண முடியாது. நீ ஆடினதைப்பார்த்த சந்தோஷத்திலேயே எனக்கு ஹான்னு போயிட்டுது. தெரியுமா?”

“ஆனந்தியா இப்படி ஆடுதுன்னு அதிர்ந்து போயிட்டிருப்பே.”

“அதிர்ச்சியில்லடா. இதுதானே கேக்கறே சினிமா பார்த்துட்டு, இதுவும் தரமுடியும்னு சொல்லாம சொன்னது பெரிய விஷயம். இதுக்கு என்ன வேணா கொடுக்கலாம்.”

“எனக்கு என்ன கொடுப்பீங்க?”

“என்ன வேணும்” சொல்லு.

“இத மாதிரி எப்பவும் என்கிட்ட ஆசையா இருக்கணும். ஆனந்தி ஆனந்தின்னு சுத்திக்கிட்டு இருக்கணும்.”

“வேற எப்படி இருக்க முடியும் என்னால்?”

“புருஷன் கெஞ்ச வேணாம் கொஞ்ச வேணாம். மெல்லிசா ஒரு பிரியம். எப்பவும் திட்டறப்பக்கூட ஒரு பிரியம் தெரிஞ்சா போறும் பொம்பளைக்கு.”

“திட்டறச்சே கூட பிரியம்னா...எப்படி அது?”

“நான் திட்டுவேன் என் உரிமை, ஆனா அது உனக்கு மட்டும் கேட்கற மாதிரி, உனக்கு மட்டும் புரியற மாதிரி ரகஸ்யமா நமக்குள்ளயே இருக்கற விஷயமா”

“இப்ப நீ டான்ஸ் ஆடின மாதிரி.”

“ஆமா.”

“தத்தி”

“யேய்.”

“சனியனே... கடங்காரி.”

“ச்ச...”

“தேவடியா நாயே.”

“யப்போவ்...”

“உங்கப்பனையா கூப்பிடற. ஊரைக் கூட்டறியா உன்னை...உன்னை...” இறுக்கி மூச்சுத் திணற வைத்து உஷ்ணம் ஏற்றி உடம்பெல்லாம் முத்தமிட்டு மெல்ல சுடித்தது. காது மடலை வாயால் கெளவ்வி எச்சலிட்ட போது கிறங்கிற்று. இணைந்தபோது புத்திஎந்த பிடிப்பும் இல்லாமல் எந்த நினைவும் இல்லாமல் நழுவிற்று. உள்ளே கங்கையாய் தெலுங்கு அலை மோதிற்று.

புற்களின் நுனியில் பனித்துளி மிதக்கும்
நிலவும் சுடர்களும்
அதனுள் அடக்கம்
காற்றின் அழுத்தம்
பனித்துளி நழுவும்
புல் வழி உருண்டு
பூமியில் படரும்
உறிஞ்சுக புல்லே
பனித்துளி உனக்கே
நிலவும் சுடரும் அதனுள் அடக்கம்
மறுபடி புல்லிதழ் பனித்துளி கேட்கும்

மனசுக்குள் கவிதை எழுதினாள். வியர்த்துக் கிடந்த வனை துடைத்து விட்டாள்.

மறுநாள் உடம்பு முழுவதும் கயிறு கட்டி இறுக்கினது போல் வலித்தது. பகலில் கூட அவன் கைகள் முதுகில் படர்வது போல் பிரமை இருந்தது. கன்னங்களில் அவன் கன்னங்கூடு மிதந்தது. வீட்டு வேலை முடிந்ததும் மறுபடி கவிதை வந்தது. எழுதினாள்.

அன்பு ஒரு மொழி
ஆண் அதில் விபி
பெண் இங்கு இலக்கணம்
புணர்ச்சி ஒரு கவிதை
குழந்தையது புத்தகம்
குடும்பம் என்பது மலர்மாலை
முதுமை பிறகு விழுது
எல்லா மரணமும் ஒரு சரித்திரம்

இரண்டு கவிதைகளும் தெலுங்கு இலக்கிய பத்திரிகை யில் புனைபெயரில் பிரசுரமாயிற்று.

“அப்பாவுக்கு ஒரு புக் அனுப்பேன்.”

“வேணாம். யார் கிட்டயும் காட்ட வேணாம்.”

“ஏன்?”

“இது உனக்கு மட்டும் எழுதின கவிதை.”

“அப்ப ஏன் பத்திரிகைக்கு அனுப்பிச்சே.”

“வேறு பேர்ல ஒளிஞ்சுக்கிட்டு அனுப்பினேன். எனக்குத் கிடைச்ச சந்தோஷம் வேற பொம்பளைக்கும்

ஆம்பளைக்கும் கிடைக்கட்டும்னு அனுப்பிச்சேன். அவங்கனும் சந்தோஷமா படிப்பாங்க படிச்ச சந்தோஷத்தில ஒருத்தரை ஒருத்தர் புரிஞ்சுப்பாங்க.”

“க்ரேட்ப்பா.” கை பிடித்து வியந்தான். வியந்த வனை நோக்கிக் கண் சிமிட்டினாள். காதோரம் நகர்ந்து நிககிசுத்தாள். “டான்ஸ் ஆடலாம் வர்றியா.”

நாள் தவறாது நடனம் ஆடினார்கள். பேசினார்கள். எல்லாம் கலைந்து விட்டது.

ஆஸ்பத்திரி ஹால் மாதிரி மரண அமைதியும், மிரட்சி யான அலையலும்தான் மிஞ்சியிருக்கிறது.

ரிஸப்ஷனிஸ்ட் உட்காரச் சொன்னாள்.

ரங்கராஜ் ராமுவோடு உட்கார அவள் கண்ணாடி வழியே வெளிப்பக்கம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். கண்ணாடி பிம்பத்தில் ரங்கராஜ் அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது.

“பச்சு. நான் எல்லாம் பார்த்தாச்சு ரங்கராஜ். இப்ப என்னைப் பார்த்து என்ன பிரயோஜனம்.” ரங்கராஜ் எழுந்து அவளிடம் வந்தான்.

“ஏங்க, உங்க ஆல்பம் பார்த்தேன். கல்யாண ஆல்பம். அது கடைசில ஒரு கவிதை மாதிரி எழுதி யிருந்தது. என்ன அது, கவிதைதானா?”

ஆனந்தி திரும்பினாள். வெளிற்ச் சிரித்தாள்.

“கரிகாயி மெல்லகா

நா கலனு

நீ தோ, நீ வல்ல, நீ கோஸம்”

மெல்ல முணுமுணுப்பாய் சொன்னாள்.

“கவிதை தப்பாயிருக்கு அதனால் கேட்டேன்.”

“தப்பா, என் கவிதையா” ஆனந்தி திமிரோடு நிமிர்ந்தாள்.

“உங்க புருஷனாட உங்க கனவுகள் முடிஞ்சு பேச்சு. அவர் மோட்டார் சைக்கிள் ஓட்டி, அவரால் விபத்து நடந்து, கலைஞ்சு போச்சு. சரி உனக்காகங் கறது சரியா இல்லையே.”

ஆனந்தி பேசாமல் உட்கார்ந்திருந்தாள்.

“இதுபத்திப் பேச பிடிக்கலைன்னா சொல்ல வேண்டாம்.”

“அவர் செத்ததுக்கப்புறம் எனக்கு விடுதலை கிடைச்சு கலையே...சுமக்க வச்சுட்டாரே.”

“உங்க பெண் குழந்தை சொல்லிங்களா?”

“இன்னொரு பரசன்னு காத்துக்கிட்டிருந்தேன். அப்பா மாதிரி புள்ளை பொறக்கும்னு நினைச்சேன், அவர் ஞாபகமா வளர்க்கலாம்னு கனாக் கண்டேன். பெண் சரி பெண் பிரதின்னு தாங்கிக்கிட்டேன். இரண்டு வருஷம் கழிச்சு அது அவருமில்லை, நானுமில்லை, அசடுன்னு தெரிஞ்சது அவர் ஞாபகம்ங்கற சின்னக் கனவும் உடைபட்டுப் போச்சு. அதை அழிக்கவும் முடியாது. என் கதைய முடிச்சுக்கவும் முடியாது. உசிர் வாழணும். எந்தப் பிடிப்பும் இல்லாம ஒரு உசிர் தையா தக்கானனா வளர்றத பாத்துக்கிட்டு வாழணும்.”

“புருஷன் செத்தா முடிஞ்சு போச்சா பொண்ணு கதை.”

“செத்துப் போனவன் எப்படிப்பட்ட புருஷன்னு ஒரு விஷயம் இருக்கு.”

“க்ரேட், வெரி க்ரேட்டுன்னே. வச்சுக்குவோம். பொண்டாட்டியும் கூடவே போயிடணுமா?”

“உங்களுக்குப் புரியாது. எந்த ஆம்பளைக்கும் புரியாது இது. பொம்பளைக்கு இன்வால்ஸ்மென்ட் வரது கஷ்டம். வந்தா விடுபடறதும் கஷ்டம்.”

“ட்ரஸ் மட்டும் புது புது ஸ்பேஷனா உடுத்திப்பீங்க. நீளமா பல்லு... குட்டையா பல்லு, லோ நெக், ஹை நெக் என்று வருஷா வருஷம் மாத்திப்பீங்க.”

“இது என் பர்ஸனல் மேட்டர். இதுக்கு மேல, இது பத்தி நீங்க பேச வேண்டாம்.”

“கவிதை சொன்னீங்க, தப்புன்னு சொன்னேன்.”

“நான் கொண்டு வந்து காட்டினேனா, என் கவிதை படிச்சு விமர்சனம் பண்ணுங்கன்னு கேட்டேனா? அது என் துக்கம். என் சொந்த துக்கம்.”

“துக்கமே சந்தோஷம்தான் சொல்லுங்க.”

“யெஸ். என்ன பண்ணப் போறீங்க இப்போ.”

“டிபன் வந்துடுச்சு. சாப்பிடப் போறேன்.”

தட்டுகள் வைக்கப்பட்டன. ரங்கராஜன் எழுந்து போய் கையலம்பி வாய் கொப்பளித்து விட்டு வந்தான். ஆனந்தி தரையை வெறித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“சாப்பிடுங்க.”

“எனக்குப் பசிக்கலைன்னு சொன்னேன். கேட்டா தானே? எதையாவது குத்திக் கிளறி விட்டு... ஹிம்ஸை... எழவு.” முணுமுணுத்தாள்.

“சரி. நான் எழவுதான். நிமிர்ந்து பார்க்காம சாப்பிடுங்க.”

“ஸாரி... ராமுவைத் தனியா கூட்டிக்கிட்டு போயிட்டாளேன்னு ஒரு எரிச்சல். என்னென்னவோ பேசுறேன்.”

“பரவாயில்லை. மாசா மாசம் பார்க்கப் போறம். பார்க்கற போதெல்லாம் திட்டப் போறீங்க. இப்பவே பழகிக்கறேன்.”

“இல்லை ரங்கராஜன். ஐயம் வெரி லோன்லி. என் தனிமை ஜூனியர் சண்டேவால கலைஞ்சு போச்சோன்னு பயம் வருது”

“ஹு ஈஸ் நாட் லோன்லி. எல்லாரும் தனிமைல இருக்கறவங்கதான். தனிமை தாங்காததுதான். இப்படி ஏதாவது இழுத்து விட்டுக்கறோம். பள்ளிக்கூடம், பத்திரிகை, கல்யாணம் எல்லாம் தனிமைக்கு எதிரான விஷயம்தான். எது பண்ணினாலும் கடைசில மிஞ்சறது தனிமைதான்.”

“இல்லை. உங்களுக்குப் புரியலை.”

“எதுக்கா...எது? தனிமைங்கறதா? சொல்றேன், காது கொடுத்து கேட்கறீங்களா? அம்மா செத்துப்போய் ஆறு வயசுல ராமகிருஷ்ணா ஹாஸ்டல்ல சேர்ந்தவன் நான். அப்பா சமையல்காரர். யாத்திரைபோன குருப்புக்கு சோறு பொங்கிப் போட ஊர் ஊரா போறவர். இந்தக்ஷணம் வரைக்கும் எனக்கு கைல சாதம் பிசைஞ்சு யாரும் போட்டதில்லை. எண்ணை குடு பறக்க குளிப்பாட்டின

தில்லை. என் துணியை தோச்சது இல்லை. என் வலிக்கு ஒத்தடம் கொடுத்தது இல்லை. விரல்ல ஒரு தடவை நகச் சுத்தி வந்து காபி ஆத்த முடியாத தவிச்சேன் ஒரு சர்வர் பையன் தானா ஆத்திக் கொடுத்தான். கண்ட ஜலம் வந்துடுச்சு. அம்பது ரூபா கொடுத்தேன். களத்தூர் கண்ணம்மால கமலஹாசன் அஞ்சு வயசு குழந்தையா அம்மாவும் நீயே அப்பாவும் நீயென்னு பாடுவான். பார்த்திருக்கீங்களா...நான் ஜூனியர் சண்டே மாக ஸீனை வச்சுக்கிட்டு இருபத்தாறு வயசுல என் ரூமல் தனியா பாடிக்கிட்டு இருப்பேன். தனிமை தனிமை. தர பேதமை எனக்குத் தெரியும். ராமுவை சுள் சுள்ளுன்னு முகத்தில் பிரம்பால அடிச்சப்போ பதறிப் போச்சு உடம்பு. மடக்கி சுத்தில குத்தினாலும் பரவாயில்லைன்னு சேரிக்குள்ள ஓடினேன். நான் எழுதின கட்டுரை ராமு வைப்பத்தி மட்டும் இல்லீங்க. என்னைப் பத்தி...என்னை மாதிரி யாருமே இல்லாத அநாதை பத்தி...”

“ரங்கராஜ்.”

“எல்லோருக்கும் தனிமை உண்டு வீடு நிறைய ஜனம் இருக்கறவனுக்கும் ‘ஐயோ என்னை எவருக்கும் புரியலையென்னு’ குறை, குமைச்சல் உண்டு. அதைத் தொட்டு உலுக்கினபோது இரண்டே கால் லட்சம் கலெக்ஷன் ஆச்சு.”

“ஸாரி, ப்ளீஸ்.”

“ச்சேச்சே. கோபம் இல்லை, ஆனந்தி உங்களுக்கு மட்டுமே துக்கம்ங்கறது பைத்தியக்காரத்தனம். உங்க தனிமை உங்களோட என் தனிமை என்னோட...அதன உக்கிரம் குறைக்க கை கோர்த்துக்கறோம். யாரோட யாவது ஏதாவது சாக்கு வச்சு. நெருங்கி நிக்கறோம். நாளைக்கு நீங்க செத்துப் போயிட்டா நான் வருவேன்.

நான் செத்துப் போயிட்டா ஐயோன்னு ஒரு கூணம் வாய் பொத்தி கத்துவிங்க. அவ்வளவுதான். அதான் நட்பு, அதான் பாசம் அதான் உறவு. பரசுராம் செத்துப் போனதுக்குக் கூட கொஞ்சம் அழுதிருப்பீங்க, டிகிரிதான் வித்தியாசம். ஆனா நட்பு, பாசம், உறவு எல்லாம் அவ்வளவுதான்.”

“ஏன் நீங்க கல்யாணம் பண்ணிக்கக் கூடாது? நல்ல உத்தியோகம், நல்ல பேர்”

“முருகா.”

“ஏன் ஏதாவது தப்பா பேசிட்டேனா.”

“அஞ்ச நிமிஷம் முன்னாடி என் துக்கம், என் தனிமைன்னு பேசிட்டு உடனே கல்யாணம் பத்தியும் பேசறீங்க.”

“உங்களுக்கு என்ன குறைச்சல்?”

“ஏன்? உங்களுக்கு என்ன குறைச்சல்.”

“நானும் நீங்களும் ஒண்ணா?”

“இல்லை, வெவ்வேற ஆனா ஒரே படகு.”

“எதிரும் புதிருமா உட்கார்ந்து உப்புமா? திங்கற தாலயா...”

“யெஸ் படகும் திசையும் வெவ்வேறயா இருந்தா சந்தித்திருக்கவே முடியாது. இந்த ஆனந்தி யாருன்னே எனக்குத் தெரியாது.”

“உட்கார்ந்து உப்புமா தின்னுட்டா உறவாயிடுவோமா.”

ரங்கராஜன் கண் முடிக் கொண்டான். தலை குனிந்தான். மெல்ல நிமிர்ந்தான்.

“உலகத்துல ஆம்பளைக்கும் பொம்பளைக்கும் உறவுங்கறது தாலி கட்டிக்கறது மட்டுமேயில்லை. அக்கா தங்கச்சி, அண்ணன் தம்பி மட்டுமே இல்லை. நட்புன்னு ஒரு விஷயம் இருக்கு.”

“ரங்கராஜ் எனக்கு பாய் ஃப்ரண்டா.” குரலில், முகத்தில் கேலி பொங்கிற்று.

“ஆமான்னா உடம்புக்குள்ளேயே அக்னி எழுப்பி சாம்பலாயிடுவீங்களோ.”

“ஆட்டோல உங்களோட ஒன்னா வந்ததை அக்கம் பக்கம் எத்தனை பேர் பார்த்தானோ...என்னென்ன பேசறானோ. யாரு அது கேர்ள் ஃப்ரண்டான்னு உங்களைக் கேட்டா கண் சிமிட்டிக்கிட்டு ஆமான்னுடுவீங்க. நான் சிமிட்ட முடியுமா?”

“அவமானம் தாங்காமல் ஆனந்தி சகலமும் துறந்து விட்டு ஓடினாள், ஓடினாள் வாழ்க்கையின் எல்லைக்கே ஓடினாள்னு உங்க கதைய முடிச்சுக்குவீங்க. இல்லை? என் கூட வேண்டாம், நீங்க மட்டும் தனியா போங்க ஆட்டோல. இல்லை, உங்க அப்பாவோட போங்க ஆட்டோல. அப்ப சொல்ல மாட்டானா குட்டி ஷோக்கா இருக்குன்னு. என்ன சொல்வீங்க அப்ப. வீட்டுக்குள்ளேயே கதவுக்கு பின்னாலயே ஒண்டிக்கிட்டு உலகம் பார்ப்பீங்களா?”

“வாழையிலை முள்ளுல பட்டாலும், முள்ளுல வாழையிலை பட்டாலும்...”

“டேமிட். வொய் யூ திங்க் யுவர் செல்ஃப். ஆஸ் வாழையிலை, மரமா நிலலுங்களேன்.”

“சுத்தி வளைச்சு பாய் ஃப்ரண்டாறத்துக்கு அடி போடற...ஷோக்கான குட்டின்னு சொல்லாத சொல்ற.”

“பெரிய ரதி. நீங்க இல்லேன்னா எனக்கு வாழ்க்கையே இல்லை...இத்தினி நானும் நாங்க பொறந்து வளர்ந்ததே இந்த அம்மாவுக்குத்தான்னு நினைப்பு. ஒன்னு. செமை இன்ஃபீரியாரிடி காம்ப்ளக்ஸ், இல்லை சுப்ரியாரிடி காம்ப்ளக்ஸ். நார்மலா இருக்கவே தெரியாதா பொம்பளைங்களுக்கு?”

“நார்மலா இருக்கறதுன்னா என்ன?”

“ஹலோ ரங்கராஜ்னு சாதாரணமா சொல்லுங்க.”

“ஹலோ ரங்கராஜ்.”

“இந்த டிபன் பில் நான் கொடுத்துடறேன்னு சொல்லுங்க.”

“இந்த டிபன் பில்...ச்சே, எட்டேகால் ரூபாய்க்கா இத்தனை தத்துவம் பேசின.”

ரங்கராஜ் வாய் விட்டு சிரித்தான். ஆனந்தி சேர்ந்து கொண்டாள். ஐயோ ராமு...ராமு என்ன ஆனான்? திடீரென்று இருவருக்குமே அவன் நினைப்பு எழுந்தது.

கொஞ்சம் பரபரப்பாய் காபி குடித்தார்கள். நீண்ட வராண்டாவில் ஹாலுக்கு வந்தார்கள்.

“எங்கே தொலைந்தீர்கள் இரண்டு பேரும்.” ரிஸப்ஷனிஸ்ட் டேபிள் விட்டு விலகி ஆங்கிலத்தில் சுத்திக் கொண்டு வந்தாள்.

“ஏன் என்ன ஆயிற்று?”

“அவனுக்கு ஸ்ட்ரோக் வந்து விட்டது.”

“ஸ்ட்ரோக்கா, ஹார்ட் அட்டாக்கா?”

“இல்லை, வலிப்பு, எல்லா இடமும் தேடி இப்போது தான் உறவினரைக் காணோம் என்று செய்தி அனுப்பினேன். ரும் நம்பர் இருபத்தி நாலு, இரண்டாவது மாடி, நாலாவது அறை.”

ரங்கராஜ் லிப்ட்டுக்கு ஓடினான். பட்டன் அழுத்தினான். லிப்ட் நம்பர் எட்டாவது மாடி என்று காட்டியது. உதறி படிகளுக்கு ஓடினான். நாலு நாலு படியாகத் தாவினான். ஆனந்தி பின் தொடர்ந்தாள்.

பெரிய கூச்சல் கேட்டது. ராமுவின் குரல். ரங்கராஜ் கதவு திறந்து உள்ளே நுழைந்தான். ராமுவைப் படுக்கையில் நாலு பேர் அழுத்திக்கொள்ள அவன் திமிறுவது தெரிந்தது. ரங்கராஜ் முகம் பார்த்ததும் கூச்சல் அதிகமாயிற்று. ரங்கராஜ் விரைந்து முன்னேறி அவன் புஜம் தொட்டான். கட்டிலில் உட்கார்ந்து அவனை நிமிர்த்தி வாரிக்கொண்டான்.

பையன் உதடுகளில் ரத்தம் தெரிந்தது. நிமிர்த்தி உட்கார வைத்ததும் ‘குளாக்’ என்று வாந்தி எடுத்து ரங்கராஜ் பேண்ட் மொத்தமும் நனைந்தது. பேஸின் எடுத்து வருவதற்குள் இன்னொரு குளாக். சட்டையில் சிதறியது.

“பையனை விடுங்க... பையனை விடுங்க.”

“பரவாயில்லை. அவன் என் மீதே இருக்கட்டும்.” கைகால் உதறி பேஸினில் பாதி. சட்டையில் பாதி மறுபடியும் வாந்தி எடுத்தான், சளி, நாற்றச் சளி. ஒரு முடக்கு ‘ஸீட்’

ஸிரப். நெஞ்சு சளியனைத்தும் கரைத்து வெளியேற்றுகிறது. டவல் கொடுக்கப்பட்டது.

ரங்கராஜ் பைன் முகம் துடைத்தான்.

“பயத்தில் அலறுகிறான். நீங்கள் யார், இவன் உறவா” டாக்டர் கேட்டார்.

“இல்லை. ஜூனியர் சண்டே.”

“ஓ, அந்தக் கேஸா... ரெட்டி சொன்னார்.” “நீங்கள் ரிப்போர்ட்டரா? நீங்கள் இல்லாமல் பைன்னை இங்கு அழைத்து வந்தது பிசகு. மாங்கலாய்ட் குழந்தைகள் மிக பயந்தவர்கள். பரிச்சயமற்ற ஏதும் அவர்களைக் கலவரப்படுத்தும். பாதி டெஸ்ட்தான் முடிந்திருக்கிறது. இந்தப் பெண்மணி யார்?”

“கார்டியன்.”

“பேண்ட் அசிங்கமாகி விட்டாதே. வேறு டவல் கொடுங்க ஸிஸ்டர்.”

“பரவாயில்லை. இவன் அமைதியாகட்டும்...” பைன்னை இறுக்கி, முதுகு தடவி, உச்சி முகர்ந்து நெஞ்சு படபடப்பு போக்கி அவன் சற்று ஓய்ந்ததும் அருகே நின்றபடி டவலில் பாண்ட் துடைத்து டெட்டாலில் கையலம்பி மறுபடி பைனுக்கருகே உட்கார்ந்து, “நான் இருக்கேன். நான் இருக்கேன்.”

ஆனந்தி வியந்தாள்.

ரிப்போர்ட் இரண்டு நாளில் தருவதாய் சொன்னார்கள். பைன் ரங்கராஜன் பிடியிலேயே இருந்தான். ஆட்டோவில் ஏறினார்கள். காற்று கேசம் கலைத்தது.

“ரங்கராஜ்.”

“என்னங்க ஆனந்தி.”

“கொஞ்ச நாள் டெய்லி வாங்க வீட்டுக்கு.”

“ஏன்?”

“பைன் என்கிட்ட செட்டில் ஆகற வரைக்கும் நீங்க வர்றது நல்லது.”

“அக்கம் பக்கம் யாராவது ஏதாவது சொல்ல மாட்டார்களா?”

“சொல்லட்டும்.”

“எனக்கு ஒண்ணும் கஷ்டமில்லை. உங்களுக்கு கஷ்டமில்லையா?”

“இல்லை.”

“எப்படி?”

“எனக்குத் தேவையானது, எனக்கு அவஸ்யமானது நான் தேர்ந்து எடுத்துக் கொள்ளமுடியும். எவர் அபிப்ராயமும் பற்றிக் கவலை இல்லை.”

“கேட்டா என்ன சொல்லீங்க.”

“பாய் ஃப்ரண்ட்ஸ்னு சொல்வேன். போறுமா? மடக்கிட்டதா எண்ணமா?”

“நெவர். உங்களை மடக்கி எனக்கு என்ன ஆகணும். உன்னால் என் வாழ்க்கை கெட்டுப்போச்சுன்னு திட்டாத இருந்தா சரி.”

நி. வா—7

“பெருமைக்கும் ஏனைச்சிறுமைக்கும் தத்தம் கருமமே கட்டளைக்கல்.”

“தமிழ்ல விளையாடறீங்களே. தெலுங்கும் அப்படித் தானா...”

“தெரியும்.”

“நிறைய கவிதை எழுதியிருக்கீங்களே, லேட்டஸ்ட் தமிழ்க் கவிதை ஒண்ணு சொல்லுங்க, கேட்கலாம்.”

ஆனந்தி ஒரு கணம் அவன் கண்களை நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு, ஆட்டோவுக்கு வெளியே வெறித்தாள். குரல் கனைத்தாள்.

“துன்பங்கள் கொடி வகைத் தாவரம்
கொடி வகை பூமியைக் கிளறா
வான் முட்டி கனவுகள் தேடா
மெல்லவே நாற்புறம் படரும்
துன்பங்கள் கொடிவகைத் தாவரம்
வளர்வது வேதனையெனினும்
தேடலே கொடிவகை இயல்பு
அங்கங்கே வேர்கள் விட்டு
கொடிவகை ஞானம் தேடும்.
தேடிய ஞானமெல்லாம் பூக்களாய்
மலரும் ஆங்கே.
தேடல்கள் துன்பம் போல
துன்பங்கள் தேடல் போல
நாற்புறம் பரவி களைப்பினும்
நட்புப் பூக்களும் உண்டு ஆங்கே.

“ஆனந்தி, இது எப்ப எழுதினது?”

“இப்ப அப்பல்லோ ஆஸ்பத்திரி இரண்டாவது மாடில் நாலாவது ரூம்ல.”

“தெலுங்குக் கவிதையை விட்டுட்டிங்களா?”

“எழுதினேன்.”

“எப்ப?”

“அப்பதான்.”

“என்ன அது?”

நெனாக ஸகம் பிச்சி

நீ வெளாக ஸகம் பிச்சி

ஸகம் ஸகம் ஓகடைந்தி

தெலிஸாக அந்தா தேலிகயிந்தி

“என்ன அர்த்தம்,”

“நானொரு அரைப் பைத்தியம்

நீயொரு அரைப் பைத்தியம்

அரையும் அரையும் ஒன்னாச்சு

அறிந்த பின் எல்லாம் தெளிவாச்சு.”

ரங்கராஜன் சொல்லிழந்தான். இவளுக்கா, இவளுக்காக உபதேசித்தோம். நூல் காட்ட துணி சொல்பவனிடமா மனித குணாதிசயம் பேசினோம். இவள் கடல், பெருங்கடல். ரங்கராஜ் மனசுக்குள்ளே கை கூப்பினான்.

வீடு வந்தது. ஆனந்தி ஆட்டோவுக்குப் பணம் கொடுத்தாள். தோட்டக்கதவு திறந்தாள். ராமுவுடன் வாசற்படியேறினாள். திரும்பினாள்.

“ஸோ...”

கை நீட்டினாள்.

“நன்றி நண்பரே, நன்றி. சகல உதவிக்கும் நன்றி. என் மனசு துடைத்தற்கு நன்றி.”

வியப்பும் வெட்கமுமாய் ரங்கராஜ் தலை நிமிர்ந்தான்.

ஆனந்தியின் மெல்லிய கை நீட்டியபடி இருந்தது.

பற்றினான். பற்றுதலை உணர்ந்தான்.

தனிமையில் காய்ந்த சருகுகள் காலக் காற்றில் நெருங்கி நின்றன. சந்திப்பு தினம் தினம் நடந்தது. ராமுவுக்காக ராமுவை முன்னிட்டு ராமுவின் நலம் வேண்டி நிகழ்ந்தது.

சின்ன தீக்குச்சி உரசி விட்டுப் போக காய்ந்த சருகில் சட்டென்று தீ பிடித்தது. காற்று வீச கொழுந்து விட்டு எரியத் துவங்கிற்று. மெல்ல மெல்ல பரவிற்று. பரவும் நெருப்பில் எச்சைத் துப்புவது போல பிச்சம்மாள் மறு நாள் கடவுள் வீடு வாசலில் வந்து நின்றாள்.

“எவடி அவ ஆனந்தி...” தெருவில் நின்று தொடை தட்டி அழைத்தாள்.

அதட்ட இறங்கின ஆனந்தியின் அப்பா மீது கல் எடுத்து எறிந்தாள்.

ஆனந்தி ரங்கராஜனை போனில் அழைக்க எட்டாவது நிமிடம் வாசலுக்கு வந்தான்.

“வாடா... ஜாதி கெட்டவனே. அஞ்சு பத்து நான் சம்பாதிச்சுட்டு இருந்தேன். நீ புள்ளையை கூட்டிக்கிட்டு போயி ஆயிரம் ஆயிரமா சம்பாதிக்கிறியா. நான் வளர்த்த புள்ளைடா அவன். நான் இந்த கையால சோறு ஊட்டி வளர்த்தேண்டா. ஐயோ கேட்பாரில்லையா தெய்வமே. என் குழந்தையைப் பார்க்க வுட மாட்டேங்கறியே...”

ரிப்போட்டர் பேச்சுக்கள் பலிக்கவில்லை. அவள் லட்ச ரூபாய்க்கு குறி வைத்தாள்.

“மறுபடி போலீஸுக்கு சொல்லனுமா...”

“போடா நீயும் உன் போலீஸும். எனக்குத் தெரியாத போலீஸா? ஒரு நாளைக்கு நாலு போலீஸ்

காரணை சமாளிக்கறவடா நான். பின்னைய வுடு. வுடு எம் புள்ளைய.” தலை விரித்து பேயாட்டம் ஆடினாள்.

போலீஸுக்கு போன் பண்ண, “அஞ்சு பத்து கொடுத்தனுப்புங்க சார்” என்றார்கள்.

பிச்சம்மா லட்சத்தில் குறியாய் இருந்தாள்.

மந்திரியை போனில் தேட ‘வெளியூர்’ என்று பதில் வந்தது.

ஆசிரியர் சென்னை தாண்டி தொலைபேசி தொடர்பே இல்லாத தன் தோட்டத்துக்குப் போய் இருப்பது தெரிந்தது.

பின்னால் ஆனந்தி குறுக்கும் நெடுக்கும் அலைந்து கொண்டிருந்தாள். பீரோக்களைப் பூட்டி சாவிக்கொத்தை ஒளித்து வைத்தாள்.

போலீஸ் வராது என்கிற தைரியத்தில் பிச்சம்மாள் கூட்டம் மெல்ல முன்னேறி மதில் சுவரில் ஏறி உட்கார்ந்து விசில் அடித்தது. கல் தூக்கிப் போட்டது. நின்ற வாக்கில் தோட்டத்தில் சிறுநீர் கழித்தது.

“ரங்கா, ப்ளீஸ், எதாவது பண்ணுங்க.”

ரங்கராஜ் மடமடவென்று கீழிறங்கிப் போனான். பெல்டை சுழற்றி அடித்தான். ஒருவனை உந்தித் தள்ளினான். அவன் மல்லாந்து விழ, கூட்டம் ரௌத்திர மாயிற்று. சரசரவென்று கற்கள் வீட்டின் மீது வீசப்பட்டன. ரங்கராஜன் வேப்பமரத்தோடு ஒண்டிக் கொண்டான்.

மரத்துக்கு அருகே இருந்த சுவரிலிருந்து ஒருவன் எட்டிப் பார்த்தான்.

“ஐயரே, அஞ்சாயிரம் கொடு. இப்போதைக்கு நிழலியை வலிச்சுக்கினு போயிட்டேன். மிச்சம் பின்னால பாத்துக்குவம்.”

‘போடா சோம்பேறி’ மறுபடி ரங்கராஜன் பெல்டை சுழற்றி பேசினவனைத் தாக்கினான்.

பெல்ட் சட்டென்று மதில் சுவருக்கு அப்பால் இருந்தவன் கையில் சிக்கிக்கொண்டது. இழுபட்டது. தளர்த்தி சட்டென்று இழுத்து நெருங்கின ரங்கராஜனை கொத்தாய் பிடித்து மடமடவென்று நாலு குத்து விட்டார்கள். உதடு, கன்னம், நெற்றி, நடுமூக்கு என்று தாக்கினார்கள். ரங்கராஜன் தள்ளாடினான்.

ஆனந்தி நூறுசுழற்றி அவசர போலீஸ் கூப்பிட்டாள். தட்டிக்கேட்ட தெரு ஆட்கள் தாக்கப்பட்டார்கள். ரங்கராஜன் சுதாரித்துக்கொண்டு பெரிய விறகுக் கட்டையைத் தூக்கிக்கொண்டான். கம்பி கதவுபிடித்து உலுக்கியவனை பட்டென்று தோளில் தாக்கினான். இன்னொருவனை புஜத்தில் போட்டான். வலதும், இடதும் ஓடி, மதில் சுவர் மீது ஏறியவர்களைத் தாக்கினான். கூட்டம் பின்னடைந்தது.

போலீஸ் வேன் திரும்ப, சிதறி ஓடியது.

ஒடுபவர்களைத் தாவித் தாவிப் பிடித்தது. கண்மண் தெரியால் அடித்தது. ரங்கராஜன் கதவு திறந்தான். எல்லாருடனும் லாரியில் ஏற்றப்பட்டான். ஸ்டேஷனில் புகார் கொடுத்தான்.

நசிகேதன் ஓடிவந்தார். கே.எஸ்.வியும் ராயரும் தனியே பின்னால் வந்தார்கள். ஐ.ஜியிடம் பேசினார்கள். கிரிமினல் கேஸ் பதிவாயிற்று. மாலை பேப்பரில் செய்தியாயிற்று.

எல்லாருக்கும் நண்பர்கள் உண்டோ என்னவோ எதிரிகள் சகலருக்கும் உண்டு. வெள்ளைச்சட்டை போட்ட வனுக்கு அழுக்குச் சட்டைக்காரன் எதிரி. அழுக்குச் சட்டைக்காரனுக்கு கோவணம் கட்டியவன் எதிரி.

ஜூனியர் சண்டேக்கு எதிரிகள் இருந்தார்கள். அதில் நெருஞ்சி முள் வாரப் பத்திரிகையும் ஒன்று. தமிழர்கள் நடத்தும் நெருஞ்சிக்கு ஆதரவு தராமல் தமிழ்மக்கள் ஆரியர்கள் நடத்தும் ஜூனியர் சண்டேக்கு ஆதரவு தருகிறார்களே என்கிற கோபம் உண்டு. 'கோழிபிரியாணி ரிப்போர்ட்டர் குடித்துவிட்டு கலாட்டா. கிழவியை விறகால் தாக்கினார்' மொத்தமும் பிச்சம்மாளுக்கு சாதகமாய் எழுதிற்று.

'ஒரே ஒருமுறை பிள்ளையைப் பார்த்துவிட்டுப் போகிறேன்' என்ற கிழவியை மிதித்து உதைத்தாராம். 'இரண்டரைலட்சம் ரூபாய் எங்கே...மீதி கணக்கு எங்கே' என்று கட்டுரை வந்தது.

எடிட்டர் கவலைப்பட்டார்.

ரங்கராஜன் தூக்கம் மறந்தான்.

ஆனந்தி அவஸ்தைப்பட்டாள்.

ஸ்மால்காஸ் கோர்ட்டில் நானூறு ரூபாய் அபராதம் கட்டிவிட்டு வெளியேவந்த பிச்சம்மா ரங்கராஜன் குடலை உருவி மாலையாய் போட்டுக் கொள்ளப் போவதாய் சபதம் செய்தாள்.

ராமு அமைதியாய் தூங்கினான். நிறைய சாப்பிட்டான். சிரித்தான்.

பிச்சம்மாளுக்குத் துணையாய் கிரகங்கள் நகர்ந்தன. ரங்கராஜனின் குடல் உருவ வேறு திட்டம் சம்பந்தமில்லாமல் இரண்டு பேர் நிறைவேற்ற தயாரானார்கள்.

ஆனந்தி ரங்கராஜன் உதட்டு காயத்துக்கு கிளிசரின் தடவினாள். நெற்றியில் ஐயோடெக்ஸ் தேய்த்தாள். பாழ்

கிணறு. கீழே பாம்பு. மேலே சிங்கம். பிடித்துக்கொண்டிருக்கிற கொடியை எலி அறுக்கிறது சின்ன சொட்டு தேன் தன் கூடு நழுவி கொடி பிடித்தவன் நாக்கில் பட, 'அட்டா என்ன ருசி என்ன ருசி' என்றானாம்.

ரங்கராஜன் நெற்றியில் ஐயோடெக்ஸ் தேய்க்கப் படுகையில் எதிரேகுலுங்கும் ஆனந்தி மார்பு அசைவையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். திருப்பராய்த்துறை ராம கிருஷ்ண மடத்து ஹாஸ்டல் பையன் அவன் மனசுக்குள்ளே சிரிக்க துவங்கினான்.

அண்ணாசாலைக்கு கடைசியில் காமராசர்சிலைக்குப் பின்னால் ஒரு கட்டிடம் இருக்கிறது. நதியோரமாய் மரங்கள் மூடி உள்ளடங்கியபடி ஒரு அகண்டு பரந்த கட்டிடம் இருக்கிறது. இருள் கவியும் நேரத்தில் கார்கள் அதிகம் வரும் கட்டிடம் அது. சென்னையின் முக்கிய புள்ளிகள் சீட்டு, பில்லியட்ஸ் ஆட, அரசியல் பேச, அரட்டை அடிக்க வசதியான கிளப் கட்டிடம் அது.

ஒரு குறிப்பிட்ட ஹாலில் நிறைய பத்திரிகைகள் இருக்கும். ஜூனியர் சண்டேயும் இருந்தது. வரதாச்சாரி கிச்சடி, மசால்வடை சாப்பிட்டுவிட்டு சுகமாய் பல் குத்தி யோசிக்க, பத்திரிகை கண்ணில் பட்டது. பிரித்தார். 'மனித மிருகங்கள்' படித்தார். பறவைப் பார்வை என்ற கட்டுரை படித்தார். தூக்கிப் போட்டு விட்டு வேறு எடுத்தார். இண்டியன் எக்ஸ்பிரஸ் இறந்தவர்கள் காலம் படித்துவிட்டு நாலைந்து பக்கம் புரட்டினார். 'தெருச் சண்டையில் ஆறு பேர்' என்ற தலைப்பில் ரங்கராஜன் நடத்திய போர் சிறிய அளவில் தகவலாய் எழுதப்பட்டிருந்தது. கைது செய்யப்பட்டவர்கள் பெயர்களைப் பார்த்துவிட்டு மறுபடி ஜூனியர் சண்டே எடுத்தார். 'மனித மிருகங்கள்' யார் எழுதியது என்று பார்த்தார்.

"அப்ப ரிப்போர்ட்டரை விட்டுட்டானா போலீஸ் காரன்?" என்று வாய்விட்டு பேசினார். யோசித்தார்.

“எங்கேயோ பிடிச்ச கிழவி வளர்த்திருக்கா. இவன் உள்ள பூந்து போலீஸ்விட்டு மீட்டு ஒரு பள்ளிக்கூடத்துல சேர்த்துட்டான். பள்ளிக்கூடம் ஒரு பொம்மனாட்டிது. பொம்மனாட்டி பள்ளிக்கூடத்துக்குகாசு கலெக்ட்பண்ணி கொடுத்திருக்கான். கிழவி எனக்கு பங்கு என்னன்னு கேட்டிருக்கா. அடிச்சிருக்கான். மம்...இன்ட்ரஸ்டிங்”

இது கோர்ட்டுக்கு வந்தா யார் பக்கம் ஜெயிக்கும்? கிழவி பங்கு கேட்க முடியுமோ? முடியும்தான் தோன்றது. கிட்டாணி வந்தா கேட்கணும்.

கிட்டாணிய பொம்மனாட்டி ஸ்கூல் பக்கம் வாதாடு டான்னு சொல்லிட்டு நாம கிழவி கேலை எடுத்துக் கணும்.

“மிலாட், என் கட்சிக்காரரான பிச்சம்மாள் அம்பத் தாறு வயது ஆனவர். கருணை உள்ளம் கொண்டவர். சமூக சேவை செய்ய அமைப்பு இல்லாவிடினும் ஆர்வம் உள்ளவர். அனாதையாய் இருந்த ராமு என்கிற மாங்க லாய்ட் பையனை வெகு நாளாய் தனது சொற்ப ஜீவனத்தில் பல இன்னல்களுக்கிடையே வளர்த்தவர்

எதிர் தரப்பு சொல்லுவது போல அவர் ராமுவை ஹிம்சை படுத்தியதற்கு என்ன சாட்சியம் உண்டு? அதற்கான மருத்துவ ஆதாரங்கள் ஏது? பிரம்பால் அடித்ததாக பத்திரிகை கூறும் வாதம்போய் என்பது என் கட்சிக்காரர் முறையீடு.”

“என்னடா தனக்குத் தானே பேசின்டிருக்கே.” கிட்டாணி என்கிற கிருஷ்ணமூர்த்தி எதிரே உட்கார் மனசு கோர்ட்டு கலைந்தது.

“ஒள்ளார ஒழி...ஏன் லேட்டு?” “கோயிலுக்குப் போயிட்டு வரேன். இந்தா பிரசாதம்.”

“எதுக்கு கோவில்?”

“வர மாசத்திலேர்ந்து ஆயிரத்து இருநாறு ரூவா இன்கிரிமென்ட்.”

“அடிச்சுக்கை. வழக்கமா கோர்ட்டுக்கு வரவே மாட்டே. இனி திசைக்கே (கும்பிடு போட்டுறுவ இல்லையா?”

“தப்பு. அவா சிஸ்டர் கன்ஸர்னும் நானே பார்க்கணும். அதுக்குத்தான் இன்கிரிமென்டு.”

“வேலை ஜாஸ்தியோ?”

“ஒரு புண்ணாக்குமில்லை. சிஸ்டர் கம்பெனில ஒரு கெட்டிக்காரப் பையனா லீகல் அசிஸ்டென்ட்டுன்னு அப்பாய்ன்ட் பண்ணிட்டா. முக்காவாசி வேலை அவன் பார்த்துக்கறான்.”

வரதாச்சாரி, கிருஷ்ணமூர்த்தி இருவருமே வக்கீல்கள். வராண்டாவில் நிற்கும் வக்கீல்கள் அல்ல. கம்பெனி வக்கீல்கள். குறிப்பிட்ட கம்பெனியில் லீகல் அட்வைசர்கள். மிகச் சம்பளக்காரர்கள். தேவையெனில் கம்பெனியே தவிர வேறு எந்த கேஸுக்கும் ஆஜராக உரிமை பெற்றவர்கள். வயசு காலத்தில் கட்டுக்கட்டாய் கேஸ் கமந்து பல மணி நேரம் வாதாடி புகழ் பெற்று பல வழக்குகள் ஜெயித்து மெல்ல வயோதிக ஆரம்பத்தில் நிம்மதியான இடத்தில் இருப்பவர்கள். கோர்ட்டு வாசம் மறக்கக் கூடாது என்பதற்காக அவ்வப்போது தனிப்பட்ட வழக்குகளில் ஆஜராகி தூள் கிளப்புவார்கள்.

நாலைந்து மாசமாய் வழக்கு எதற்கும் ஆஜராக வில்லை. இதற்குக் காரணமேதுமில்லை. ஒரு சின்ன சோம்பல்தான். சோம்பல் உதற ஏதாவது ஒரு கேஸ் எடுத்து நடத்துவது நல்லதுதான்.

“கிட்டாணி, ஒரு நியூஸ் படி. முதல்ல இதப்படி. மனித மிருகங்கள். அப்புறம் எக்ஸ்பிரஸ் இதப் படி.

நான் பின்பக்கம் போயிட்டு வரேன். மசால் வடை நாலு தின்னுட்டேன். வயத்தைப் பிசையறது.”

கையில் ஈரம் துடைத்தபடி திரும்பி வரும்போது கிட்டாணி என்கிற கிருஷ்ணமூர்த்தி தயாராய் இருந்தார்.

“என்ன சொல்றே?”

“கேஸ்தான்.”

“பிச்சம்மா ஜெயிப்பான்னு படறது. கோர்ட்டுக்கு வந்தா.”

“எப்படி கேஸ் போடப் போறேங்கறது பொறுத்து.”

“ஹெப்பியஸ் கார்பஸ்.”

“தரமாட்டான். கருணை மனு எப்படி தர முடியும்? பையன் இல்லாம கிழவி செத்துடுவாளா?”

“அவனால பத்து ரூபா வருமானம் உண்டே. அது போச்சே.”

“பேசாதே. பையனை வச்ச வியாபாரம் பண்ணதா உள்ள தள்ளுவான்.”

“பிள்ளை பாசம். ஒரு முறையேனும் வளர்த்த பிள்ளையைப் பார்க்க வேண்டும் என்கிற தாயின் வேதனை.”

“சரி... சனிக்கிழமை, ஞாயித்துக்கிழமை பார்த்துட்டுப் போ. காசு ஏன் கேட்கற, கேட்க என்ன யோக்கியதை.”

“இத்தனை நாள் வளர்த்திருக்காளே.”

“இப்படி காசு சம்பாதிக்க வளர்த்தது. அப்ப தாய்ப் பாசம் பொய்.”

“பையனுக்கு ஒரு லக் ரெண்டரை லட்சம் கிடைச்சது. அதை வளர்த்தவ அனுபவிக்காம எவளோ பள்ளிக்கூடத்து விதவை...”

“ச்ச... கத்தாதடா...” கிட்டாணி அதட்டினார். வரது குரல் தாழ்த்தினார். “அந்த பள்ளிக்கூடத்துவிடோ அனுபவிக்கிறாளே எப்படி நியாயம்.”

“கேள்வி சரி, கேஸ் என்ன... குற்றச்சாட்டு என்ன?”

“பிச்சம்மா சம்பாதித்தது... போலவே, அந்தப் பையனை வைத்து ஒரு பத்திரிகை பிச்சை கேட்டிருக்கிறது. பிச்சைக் காசை ஊர் பெயர் தெரியாத, பையனுக்கு சம்பந்தமேயில்லாத, எந்த உறவும் இல்லாத பள்ளிக்கூட விதவைக்குக் கொடுத்திருக்கிறது. பிச்சம் மாளுக்கும் ஜூனியர் சண்டேக்கும் என்ன வித்தியாசம்? பிச்சம்மானைக் குற்றம் சொல்ல ஜூனியர் சண்டேக்கு இரண்டரை லட்சம் பிச்சை. ஒரு பத்திரிகை அமைப்பு இப்படி பொது ஜனங்களிடம் பணம் வாங்கி உரிமை பெற்றுத் தர முடியுமா? இதற்கு வரிவிதிப்பு உண்டா? ஆமெனில் எங்ஙனம், அஃதெனில் எதனால்?”

“வசம்மா புடிச்சுட்டே. இதல பிச்சம்மாவுக்கு என்ன கேட்கறே.”

“பாதி பங்கு”

“நோ. அங்க உதைக்கிறது.”

“டரை பண்ணலாட்டா.”

“பண்ணி?”

“நீ எதிர்பக்கம் போ. நான் பிச்சம்மாவுக்கு வாதாடறேன்.”

“என்ன திடீர்னு?”

“போறடிக்கறதுடா. கோர்ட்டுக்குப்போய் நாளாச்சு. ஒரு நாலு மாசம் பொழுது போகும்.”

“ம்ம்...” கிட்டாணி யோசித்தார். “காசு வராது. நமக்குள்ள ஒரு பந்தயமா கேஸ் எடுத்துப்போம்.”

“என்ன பந்தயம்?”

“ஒரு ஃபுல் பாட்டில் க்வின் ஆனி ஸ்காட்ச் விஸ்கி.”

“டன். கேஸ்ல நான் ஜெயிச்சுட்டா பர்ஸனலா கோப்பப்படக் கூடாது.”

“உம் பேர்லயா... நீ என் கிட்டாணி இல்லையா. உன்னைக் கோச்சுப்பேனா... சும்மா ஒரு கேம்.”

பணமும், புத்தியும், பொழுதும் உள்ள இரண்டு அறிஞர்கள். இன்றைய இந்தியாவின் அடிப்படையான அஸ்திவார துன்பங்கள் விளையாட சட்ட மைதானத்தில் இறங்கினார்கள். கைகுலுக்கினார்கள். ராமு என்கிற மூளை வளர்ச்சி இல்லாத மனசும், உடம்பும், நோயுற்ற தாய் தகப்பனில்லாத ஒரு மாங்கலாய்ட் பையனைப் பந்தாக்கினார்கள். மூலைக்கு மூலை உதைத்தார்கள்.

“ஒரு காசு வேண்டாம், பிச்சம்மா, தர்மம் ஜெயிக் கணும். என்ன செலவானாலும் நான் ஏத்துக்கறேன். நீ முடிஞ்சுப்ப என் வீட்டுக்கு வந்து பத்து பாத்திரம் தேச்சுக் குடு. கூடமாட வீட்டுக்காரிக்கு உதவி செய்.” கிட்டாணி பேசினார்.

“சாமி என் ஆண்டவரே” பிச்சம்மா வரதாச்சாரி காலில் விழுந்தாள்.

“உனக்கும் அந்த ரங்கராஜனுக்கும் ஏதாவது உறவா. இல்லீகல் கனெக்ஷன் ஏதாவது உண்டா. தப்பா நினைக்காதே, ஆனந்தி கேஸ்லு வந்தாச்சு. சகலமும் பச்சையா கேட்டுத்தான் ஆகணும். அப்ப உன் பள்ளிக்கூடத்துக்கு மட்டும் ஜூனியர் சண்டே உதவி செய்வானேன்? தெரிய வில்லையா? நீ என் பொண் மாதிரி உன் நிலைமை எனக்கு நன்னா புரியறது. நேர்மைக்கும், தியாகத்துக்கும் சோதனை வரத்தான் செய்யும், என்னை நம்பு, எங்கிட்ட கேஸை விடு. வரதாச்சாரி ஒரு அயோக்கியன். அவன் எலும்பை உடைக்கறதுக்கு நானாச்சு.”

ஆனந்தி கைகூப்பினாள். “நீங்களா வலிய வந்து உதவி செய்யறேனே...தெய்வம்தான்...”

“தப்பு...மனசுதான் தெய்வம். உனக்கு என்ன வயசு. முப்பது இருக்குமா? யூ லுக் யங்.”

வாய்தா வாங்காது நடந்த கேஸ் மடமடவென்று ஒரு உச்சக்கட்டத்தை எட்டிற்று. ஒரே மாதத்தில் கடைசி ஹியரிங் வந்தது.

பிச்சம்மாள் வளர்ப்புத் தாய் என்பதற்கு ஆதாரம் இல்லை. வதைத்தாள் என்பதற்கு ஆதாரம் இருந்தது. போலீஸ் உடைத்து கைப்பற்றிய மூங்கில் கூண்டு சாட்சியாக காட்டப்பட்டது.

“தெய்வமே, இதில் இந்தப் பையன் அடைக்கப் பட்டானா, உண்மையா, இதற்கு என்ன நடவடிக்கை எடுத்தீர்கள்?” இதற்கு காவல்துறையை நீதிபதி அதட்டினார். “இது கிரிமினல் வழக்கு. ஏன் ஸிவில் கோர்ட்டில் நடைபெறுகிறது? கிரிமினல் வழக்கு என்னவாயிற்று. யார் முதல் புகார் கொடுத்தது? ரங்கராஜன் எங்கே? ஏன் போலீஸ் கேஸ் தொடரவில்லை? அட்டுழியம் ஐயா இது. அராஜகம்” நீதிபதி பலமுறை சீறினார்.

வரதாச்சாரிக்குத் தன் கட்சி பலவீனம் புரிந்தது. கடைசியாய் பிரம்மாஸ்திரம் எடுத்தார்.

“கனம் கோர்ட்டார் அவர்களே என் கட்சிக்காரரின் சார்பாக நான் கடைசியாக கேட்கவிருப்பது இதுதான்.”

“இந்தப் பணம், ரூபாய் இரண்டரை லட்சம் பொது மக்கள் காசு. யாருக்குக்கொடுக்கப்பட்டது. பையனுக்கா? ஆமெனில் அவன் வளர்ப்புத் தாயாருக்கு அதில் பங்கு உண்டுபள்ளிக்கா, ஆமெனில் இது என்னவித வருமானத்தில் சேர்த்தி? இப்படி காசு சேர்க்க ஒரு பத்திரிகைக்கு உரிமை உண்டா? ஒரு பையனுக்கு என்று வழங்கப்பட்ட காசு பள்ளிக் கூடத்துக்கு போயிருப்பது சரியா? ஜூனியர்

சண்டே கட்டுரை ராமுவைப் பற்றி ஆரம்பித்து, பள்ளிக் கூடத்துக்கு இரண்டரை லட்சம் நிதி தருகிறது. இது பள்ளியும், பத்திரிகையும் சேர்ந்து நடத்தின சதி என்று நான் சொல்கிறேன், மறுக்க முடியுமா? தனக்கு இப்படி ஒரு நிதி வசதி இருப்பது பற்றி இந்தப் பையனுக்குத் தெரியுமா? தெரியாது. தெரிய முடியாது என்கிற போது இந்த நிதி செலவழிக்கிற தன்மை பற்றி யார் கேள்வி கேட்பது? எவர் தணிக்கைக்கு உட்பட்டது?”

“படிப்பறிவில்லாத என் கட்சிக்காரர் பிச்சம்மா இதே கேள்வியை அவர் மொழியில் கேட்டபோது தாக்கப் பட்டிருக்கிறார். இது நியாயம்தானா? இது கிரிமினல் கேஸாயிற்று. தண்டிக்கப்பட்டது பிச்சம்மா. தாக்கியவர் அல்ல, நான் சொல்லுகிறேன். இந்த இரண்டரை லட்சம் வியாபாரத்தில் போலீஸுக்கும் பங்கு உண்டு.”

மொத்த புத்தியும், படிப்பும் கோர்ட்டில் நெருப்பாய் வீசப்பட்டது.

கிட்டாணி என்கிற கிருஷ்ணமூர்த்தி மறந்துபோய் வரதாச்சாரிக்கு கை தட்டினார். ‘மகனே இதுக்கே உனக்கு ஒரு ஸ்காட்ச் தரணும்டா’ என்று மனசுள் பாராட்டினார். தன் வாதம் சொல்ல எழுந்தார்.

“கடவுள் வீடு என்பது பதிவு செய்யப்பட்ட ஒரு ஸ்தாபனம் அதற்குத் தணிக்கையாளர் உண்டு என்பதை கனம்கோர்ட்டார் அவர்களுக்கு முதலில் சொல்ல விரும்புகிறேன். நண்பர் வரதாச்சாரி அவர்கள் ஒரு அனுமார் கோவிலுக்கு பத்தாயிரம் நிதி வழங்கியிருக்கிறார். அவர் அனுமாரிடம் கொடுக்கவில்லை. அனுமார் இருக்கும் கோவில் ட்ரஸ்டியிடம் பணம் கொடுத்திருக்கிறார் இது நகைச்சுவைக்கு சொல்லப்படவில்லை. உண்மையை விளக்க சொல்லப்பட்ட உதாரணம். கட்டுரை ராமுவைப் பற்றி ஜூனியர் சண்டே ஆரம்பித்தாலும் அது ராமுவுக்கு அடைக்கலம் கொடுத்த கடவுள் வீடு என்கிற ஸ்தாபனம்

பற்றி அடுத்த கட்டுரையில் பாராட்டி, அந்தக் கட்டுரையில் நிதி உதவி கேட்டிருக்கிறது. மக்கள் மனமுவந்து கொடுத்தார்கள். நிதி கணக்குப் பிசகாமல் ஸ்தாபனத் திடம் வழங்கப்பட்டது. பத்திரிகை வியாபாரம் எனினும் அதற்கு சமூகப் பொறுப்புகள் உண்டு. ஒரு காசுகூட இப் பணத்திலிருந்து எடுக்காமல் ஜூனியர்சண்டே ஒரு சமூகப் பொறுப்புமிக்க காரியம் செய்ததை கோர்ட்டார் பாராட்டுவார்கள் என நினைக்கிறேன்.

“ராமுவைக் கூண்டில் அடைத்த பிச்சம்மா வளர்ப்பு நாயார் என்பது கேள்விக்குரிய விஷயம், கேலியான விஷயம். அத்துமீறி பிரவேசித்ததற்காக பிச்சம்மாதாக்கப் பட்டார். தண்டிக்கப்பட்டார். கிரிமினல் கோர்ட் தண்டனையை இப்போது கேள்வி கேட்க நண்பர் வரதாச்சாரிக்கு உரிமையில்லை. எனவே கனம் கோர்ட்டார் அவர்கள் சமூகப் பொறுப்பு மிக்க இக்காரியத்தை பாராட்டி சிறுவன் ராமுவுக்கும், அவனைத் தோளில் சுமந்திருக்கும் பள்ளிக்கும் ஆதரவான தீர்ப்பைத் தரும்படி கேட்டுக் கொள்கிறேன்.”

“கிட்டாணி...நீ ஜெயிச்சுட்டா. ஜெயிச்சுட்டா.” உட்கார்ந்த பிறகு மெல்ல காதோரம் வரதாச்சாரி முனு முனுத்தார்.

கோர்ட் தீர்ப்பு வாசித்தது.

பத்திரிகை ஜூனியர் சண்டே பாராட்டப்பட்டது. பிச்சம்மா தவறான வழக்குக்கு தண்டிக்கப்பட்டான். எந்த உரிமையும் இல்லை என எச்சரிக்கப்பட்டான்.

அதே சமயம் பையனை முன்னிட்டே பள்ளிக்கு நன் கொடை கிடைத்தது. உதாரணமாக அனுமாருக்கு என கொடுக்கப்பட்ட பணம் ட்ரஸ்டுக்குப் போனாலும் அனுமார் பூசைக்குத்தான் செலவிடப்பட வேண்டும். ட்ரஸ்டியின் சம்பளத்துக்கல்ல. மற்ற கடவுளர்க்கோ,

கோபுர பொம்மைகளுக்கோ அல்ல. அதுபோல ரூபாய் இரண்டரை லட்சம் கோர்ட் கஜானாவில் சேர்க்கப்பட்டு மாதம் ரூ. 210 பையன் சம்பளத்துக்கென்று தரப்பட வேண்டும். அங்கேயே தங்கி, உணவு, உடை பெறும் பட்சத்தில் மேலும் முன்னூறு ரூபாய் தரப்பட வேண்டும். பிரதி மாதம் ஐந்து தேதிக்குள் ரூ. 510 தரவேண்டும். இந்த செயலுக்குக் காரணமாய் இருந்த ஜூனியர் சண்டே நிருபர் ரங்கராஜனை கோர்ட் தனியே பாராட்டுகிறது." கோர்ட் கலைந்தது.

"நீயும் தோத்துட்டே, நானும் தோத்துட்டேன். அல்லது நீயும் ஜெயிச்சுட்டே, நானும் ஜெயிச்சுட்டேன். சியர்ஸ்."

வழக்கறிஞர்கள் கொண்டாடினார்கள். ஜூனியர் சண்டே கொட்டை எழுத்தில் கோர்ட் பாராட்டை வெளியிட்டது.

ஆனந்தி தலையில் அடித்துக்கொண்டாள். 'உன்னால் தான்' என்று ரங்கராஜனைக் கடிந்து கொண்டாள்.

ரங்கராஜன் மறுபடி தனியனானான்.

நாள் தவறாமல் பையனைப் பார்த்துவிட்டு வந்தான்.

ராமு ரங்கராஜனைக் கட்டிக் கொண்டு இன்னமும் 'அண்ணா அரையணா கொடு' என்று கெஞ்சினான்.

12

ஆறு மாதம் காற்றோடு கரைந்தது. இரண்டரை லட்சமும் அரசால் கைப்பற்றப்பட்டு ஆயிரம் கேள்விக்கப் புறம் முதல் மாத பணம் கைக்கு வந்தது.

"எங்க நிம்மதியையே கெடுத்துட்ட போ" என்று ஆனந்தியின் தகப்பனார் ரங்கராஜனை கை நீட்டி திட்டினார்.

"எம் பொண்ணு கவலைய மறக்கட்டும்னு ஆரம்பிச்சேன். ஊர்பட்ட கவலையை கொண்ணாந்து கவுத் துட்டே. உன்னால் அடிதடி, அவமானம், கோர்ட்டு, கேஸு, கெட்ட சொப்பனம் இதுதான் மிச்சம், நீ அடிக்கடி வராதே. பார்த்தாலே பத்திக்கிட்டு வருது" என்று இரைந்தார்.

ஆனந்தி சமனப்படுத்தினாள். ஆனால் சகஜமாய் பேச மறுத்தாள். ராமு அதிகம் சிரித்தான். நிறைய தூங்கினான். ரங்கராஜன் வந்ததும் அருகே நெருங்கி உட்கார்ந்து, ரங்கராஜன் மடியில் சாய்ந்து கொள்வான். எங்கேனும் ரேடியோ பாட, 'ஆ...ஆ...' என்று சுட்டிக் காட்டுவான். பாட ஆசை. பாட்டு கேட்க ஆசை... இப்போதெல்லாம் பவுடர் மணக்க ரொம்ப சுத்தமாய் இருந்தான். ரங்கராஜனிடம் 'ஆ...ஆ...' என்று பாடச் சொன்னான். நிலவைக் காட்டினான். ரங்காவுக்கு வெட்கமாய் இருந்தது. செய்யுள் போலச் சொன்னான்.

**"நிலா நிலா ஓடி வா
நில்லாமற் ஓடி வா
மலை மீது ஏறிவா
மல்லிகைப்பூ கொண்டு வா"**

"நிலா மல்லிகைப்பூ கொண்டு வரும். காத்துண்டிருங்க ரெண்டு பேரும்! வாடா ராமு, தூங்க நேரமாச்சு." திரைக்குப் பின்னால் வெறுப்புடன் ஆனந்தி குரல் கேட்டது. பையன் உள்ளே ஓடினான். திரைக்குள் மறைந்தான்.

ரங்கராஜன் சற்று நேரம் உட்கார்ந்துவிட்டு வாசற் கதவு சார்த்தி வெளியே போனான். மோட்டார் சைக்கிள்

உதைத்து கிளப்பினான். திரைக்குப் பின் யாரோ நின்று பார்ப்பது உணர முடிந்தது.

‘குட் நைட் என்று திரைச்சீலையைப் பார்த்து சலாம் போட்டான். திரை அசைந்தது. வண்டியைக் கிளப்பி அறைக்குப் போனான். இரவு அடித்துப்போட்டது போல் தூங்கினான். கனவில் ஆனந்தி உதிரி மல்லிகைப் பூக்கள் கொண்டு வந்து முகத்தில் தெளித்தாள். வாசனை ஆனைக் கட்டி இழுத்தது. தூக்கத்தில் ரங்கராஜன் புரண்டு அவஸ்தைப்பட்டான். எழுந்து தண்ணீர் குடித்துவிட்டு மறுபடி படுத்தான்.

அதே நேரம் பிச்சம்மா ஆட்கள் சுவர் தாண்டி னார்கள். கடவுள் வீடு வாசல் பூட்டை கைவிட்டு மாற்று சாவி போட்டு திறந்தார்கள். ஹாலில் நுழைந்து டார்ச் அடித்து பையனைத் தேடினார்கள். கண்டு பிடித்தார்கள். வாரித் தூக்கினார்கள். முகத்தில் க்ளோரஃபார்ம் அழுத்தினார்கள். திறந்த கதவு வழியே வெளியேறினார்கள். சுவர் தாண்டினார்கள். பிச்சம்மா வசம் ஒப்படைத்தார்கள். இருளில் சகலரும் பிரிந்து காணாமற் போனார்கள்.

விடியலில் ஆனந்தி திறந்த கதவு பார்த்தாள் குழந்தையை தேடிப் பார்த்தாள். அப்பாவை எழுப்பினாள். ரங்கராஜனுக்கு போன் செய்தாள். ரங்கராஜன் தூக்கக் கலக்கத்தில் போனை எடுத்து கீழே வைத்து விட்டு மறுபடி தூங்கினான். அவசர போலீஸுக்கு போன் செய்தாள். வந்தார்கள். “அதே பையன் சமாச்சாரம் தானா? இது ஓயாதுப்பா, பேஜார் கேஸு, போ, போய் பிச்சம்மாவை ரவுண்ட் அப் பண்ணு.” பிச்சம்மா இல்லை, பையனும் இல்லை.

அவர்கள் சென்னையை விட்டு வெகுதூரம் போய் விட்டது எவருக்கும் தெரியவில்லை.

அப்பாவை புகார் எழுதிக் கொடுக்கச் சொல்லிவிட்டு பால் கவர்கள் ஜனங்கள் எடுத்துப் போகும் நேரத்தில்

ஆட்டோ பிடித்து ஆனந்தி ரங்கராஜனின் வீடு தேடினாள். ஆறு ஏழு பேரை விசாரித்தாள். ஆட்டோ டிரைவரால் ‘சாவு கிராக்கி’ என்று ஏசப்பட்டாள், பிரம்பப்பட்டாள். தெரு கண்டுபிடித்து கதவு தட்டும் போது காய்கறி வண்டிகள் அலைய ஆரம்பித்துவிட்டன. குழந்தைகள் கொத்து கொத்தாய் பாடம் படிக்க புறப்பட்டார்கள். கதவு திறந்து மாடிக்கு வழி காட்டப்பட்டது. படியேறி திறந்தவெளி தாண்டி அறைக் கதவில் கை வைத்த போது ரங்கராஜன் லுங்கியை தளரவிட்டு கருண்டு முதுகு காட்டி தூங்கிக்கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. போன் ரிஸீவரை வைக்க, மணியடித்தது. தூக்கம் கலையுமே என்கிற பயத்தில் உடனே எடுத்தாள். ‘என்ன பேசுவது, யாரென்று சொல்வது’ விழித்தாள். காதில் பொருத்திக்கொண்டாள். ‘ஹலோ ஹலோ’ ஆண் குரல் கூலிற்று.

“ஹலோ” என்று பயத்தோடு குரல் கொடுத்தாள்.

“யார் அது? ரங்கராஜு இல்லை?”

“நீங்க யாரு?”

“நசிகேதன். ஜூனியர் சண்டே.”

“நான்...நான் ஆனந்தி.”

“ஆனந்தி” கடவுள் வீடு ஆனந்தி?

“என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறீர்கள் அங்கே? ‘ராமு வைக் கானோமே’ என்று போலீஸ் தகவல் கொடுத்ததே ரங்கா எங்கே...?”

“தூங்கறார்.”

“பையனைத் தொலைத்துவிட்டு பொறுப்பில்லாமல் இரண்டு பேரும் அங்கே தூங்கிக்கொண்டு இருக்கிறீர்களா, எழுப்புங்க அவனை.”

“ஐயோ...நான் அதுக்குத்தான்...”

“ப்ளீஸ் வேக் ஹிம் அப்.”

உடம்பு படபடத்து வியர்த்தது. ‘கடவுளே’ என்று தலையிலடித்துக் கொள்ளத் தோன்றிற்று. மெல்ல ரங்க ராஜனை உலுக்கினாள்.

“ப்போஹா ஹா’ என்று உளறியபடி ரங்கராஜன் புரண்டு எழுந்தான். லுங்கி தொடை வரை சரிந்து வழிந்தது. சட்டென்று இழுத்துக்கொண்டான். ஆனந்தி முகம் பொத்திக்கொண்டாள்.

“நீங்க...நீங்க எதுக்கு ‘ஆனந்தி...’

“முழிச்சுக்கங்க...நசிகேதன் கூப்பிடறார்.”

“எந்த நசிகேதன்...” தடுமாறினான்.

“ப்ளீஸ் ரங்கராஜன்...” போனை எடுத்துக் கொடுத்தாள்.

“ஹலோ ரங்கா ஹியர்.”

கெட்ட வார்த்தைகள் பொருத்திக்கொண்ட ரிஸீவர் தாண்டி அறையின் நாலு சுவர்களுக்கும் கேட்டன. “நீ பெரிய ரிப்போர்ட்டர்...தெரியும். ஆனா எல்லாத்துக்கும் ஒரு கோடு கிழிச்சுக்கணும். பொம்பளை வேணும்னா என்கிட்ட சொல்றா. நான் நின்னு கல்யாணம் பண்ணி வைக்கிறேன். ஏண்டா கிடந்து...”

“நசி, ப்ளீஸ் ஸ்டாப் இட். அவங்க இப்பதான் வந்தாங்க.”

“டேய் நானும் உன்னை மாதிரி ரிப்போர்ட்டரா இருந்து வந்தவன், என்கிட்ட ஊத்தாதே.”

“பத்து நிமிஷம் கழிச்சு போன் பண்ணு நசிகேதன்?” பட்டென்று ரிஸீவரை வைத்தான்.

பின்பக்கம் போனான்.

ஆறு நிமிடங்களில் திரும்பி வந்தான்.

“என்ன விஷயம் ஆனந்தி?”

“ராமுவைக் காணோம்.”

“காணமா?”

ஆனந்தி விவரம் சொன்னாள். தேடி வந்தது சொன்னாள். ரிஸீவர் இருந்த நிலை சொன்னாள். மணியடித்தது சொன்னாள். நீங்க யாருன்னு கேட்டதைச் சொன்னாள். பதிலுக்குத் தன் பெயரை சொன்னதும் கத்தினை சொன்னாள். துயரமும், வெட்கமும் வதைக்க தலைகுனிந்தாள்.

“தட்ஸ் ஒகே. வாங்க போலாம்.” ஒரே வரியில் சகலமும் துடைத்துவிட்டு ரங்கராஜன் உடுத்திக் கொண்டான்.

அவளை ரங்கராஜன் அறிமுகப்படுத்துவான் என்கிற எதிர்பார்ப்பு புன்முறுவலோடு கீழ் வீடு வராண்டாவில் நின்றிருந்தது. தாண்டி வேகமாய் போனதும் குசுகுசுப்பு கேட்டது. ஆட்டோவை அனுப்பிவிட்டு மோட்டார் சைக்கிளில் இருவரும் பறந்தார்கள்.

கடவுள் வீடு இறங்கியதும் போலீஸ்காரர்கள் போய் விட்டதாகத் தெரிந்தது. சைக்கிளைத் திருப்பி போலீஸ் ஸ்டேஷன் போனார்கள்.

“வாங்க...” ரைட்டர் வரவேற்றார்.

“துப்பு கிடைச்சுடுச்சு.”

“என்ன...பையன் எங்கே?”

“அது தெரியலை சிட்டிவிட்டு தூக்கிக்கினு போயிட்டாங்கன்னு துப்பு கிடைச்சிடுச்சு.”

“எங்கே?”

“தேடணும்...உட்காருங்க.”

“சார்...ப்ளீஸ்.”

“பதறி புண்ணியமில்லை. ப்ளான் பண்ணி பூட்டு உடைக்கிற ஆளை வேலைக்கு வச்சு கிழவி பையனை எடுத்துட்டு போயிட்டா. என் கவலையெல்லாம் உங்க மேல உண்டான கோவத்துல அவனைக் கழுத்து நெரிச்சு கிணத்துல போடாத இருக்கணும். அப்படி போட்டா உடனே தெரிஞ்சுடும். ஆனா கிழவி ஆட்டோ வச்சு திருவள்ளூர் பஸ் ஸ்டாண்ட் போயிருக்குது. கொல்ற துக்கு வெளியூர் ஏம் போறா கிழவி? என்ன நான் சொல்றது?”

“ரெண்டு நாள்ல கண்டுபிடிச்சிருவீங்களா?” ஆனந்தி கேட்டாள்.

“வயர்லெஸ்ல சொல்லிட்டோம். பையன் மாங்கா தலைப் பையன். கண்ல படாத இருக்காது. கண்டுபிடிச்சு ரலாம். காபி சாப்பிடறீங்களா...டேய் பையா. அய்யா கிட்ட துட்டு வாங்கிட்டு மூணு காபி எடுத்தா.”

காபிக்கு காத்திருந்தார்கள்.

குடித்தார்கள்.

வெளியே வந்தார்கள். கடவுள் வீட்டுக்குப் போனார்கள். அப்பா வாசலில் கவலையோடு உட்கார்ந்திருந்தார்.

“இந்தப் பாடுபாவியால வந்தது அத்தனையும் தொங்கா...தொங்கா... எங்க நிம்மதிய கெடுத்திட்டி யேடா...” அழுகையும் ஆத்திரமும் பேசினார்.

“அப்பா, அவரை ஒண்ணும் சொல்லாதீங்க”

“பரவாயில்லை ஆனந்தி.”

“உள்ள வாங்க.”

“இல்லை. நான் போறேன்.”

“ப்ளீஸ், உள்ள வாங்க.”

“எதுக்கு அவனைக் கூப்பிடறே...நீ, வெளியே போடா.” கிழவர் எழுந்து அவன் தோளைப் பிடித்து நள்ளினார்.

ரங்கராஜன் நெஞ்சு அவமானத்தில் தவித்தது. “அப்பா, ப்ளீஸ். ரங்கா, உள்ள வாங்க” கை பற்றினாள், உள்ளே இழுத்தாள்.

“ஐயாம் ஸாரி ஆனந்தி. இதெல்லாம் என்னால தான்.”

“நோ...”

“என் தப்புதான்.”

“நோ.”

“என் இரக்கத்துக்கு நான் உங்களை பலியாக்கிட்டுன். உன் அப்பா சொல்றது நிஜம். நான்...”

“ஸ்...” அவன் வாயில் விரல் வைத்து அமைதியாக் கினாள்.

ராமு படுத்திருந்த தலையணை அங்கே இருந்தது. மெல்ல குனிந்து ரங்கராஜன் அதை எடுத்துக் கொண்டான். வருடிக் கொடுத்தான். ஒரு மாசம் செளக்கியமாய் தெய்வீகச் சிரிப்பு சிரித்து வளைய வந்து கொண்டிருந்தது. “என்ன அடிபடுகிறதோ, எத்தனை அடிபடுகிறதோ, மறு படியும் கயிறு போட்டு, இழுத்து இழுத்து கூண்டில் வைத்து...” கடவுளே...கடவுளே...நான் இரக்கப்பட்டது தப்பா? நான் ஒரு உயிர் மீது ஆசைப்பட்டது தப்பா? உதவி பண்றது தப்பா...கடவுளே அவனைக் காப்பாத்து. அவனைக் காப்பாத்து. அவனை என்கிட்ட கொடுத்துரு. நான் ஒரு ஹால் முழுக்க தனியா அலைஞ்ச மாதிரி அவனை ஊர் முழுக்க அலைய விடாதே...கடவுளே உனக்கு காது கேட்கறதா? என் ப்ரேயர் கேட்கறதா... கடவுளே...”

நெஞ்சோடு தலையணையை இறுக்கிக் கொண்டான். குலுங்கி குலுங்கி அழுதான்.

“ரங்கா... ரங்கா... ரங்கா” ஆனந்தி பதறினாள். நெருங்கி சட்டென்று அவனை அணைத்துக்கொண்டாள்.

“பயப்படாதே ரங்கா. அவனுக்கு ஒண்ணும் ஆகாது. ஹி வில் கம். நிச்சயம் வருவான். ப்ளீஸ் ரங்கா, தைரியமா இரு.”

முகம் நிமிர்த்தினாள். புடவைத் தலைப்பால் கண்கள் துடைத்தாள்.

“என்ன இது, குழந்தை மாதிரி” என்றாள்.

அழுகையோடு அவன் முக்குறிஞ்சினான்.

குழந்தைதான் இவன். வெளியே வாலிபனானாலும் திமிரும், புத்திசாலித்தனமும். வாய் வீச்சும் காட்டினாலும் உள்ளே குழந்தைதான் இவன். கண்கள் சொல்கின்றன. எப்போதும் சோகம் தாங்கிய கண்கள் சொல்கின்றன. “போலீஸ் மேல எனக்கு நம்பிக்கையில்லை ஆனந்தி” முகம் அழுத்தித் துடைத்து உடைந்த குரலில் ரங்கராஜன் பேசினான்.

“அப்படி சொல்லாதே. தமிழ் நாடு போலீஸ் பத்தி ரொம்ப உசத்தியா பேசறாங்க.”

“ப்சு, இதுல அக்கறை இருக்காது ஆனந்தி. இது வெட்டி கேஸ்.”

“வேற என்ன பண்ணலாம்?”

“நான் தேடப்போறேன்.”

“எங்க...”

“எங்கயாவது சுத்தி அவனைக் கண்டுபிடிச்சிருவேன்.”

“ரங்கா, முடியுமா இது?”

“முடியணும்.”

வாசலில் கார் சத்தம் கேட்டது. அப்பா யாரையோ வரவேற்பது கேட்டது. வாசலுக்குப் போனார்கள்.

எடிட்டர். வெள்ளை அரைக்கைச் சட்டையும், வெள்ளை வேட்டியும், வெற்றிலைப் பெட்டியுமாய் எடிட்டர்... எந்த இடத்திற்கும் அநாவசியமாய் போகாத எடிட்டர்.

“சார்...” கிட்டத்தட்ட ரங்கராஜன் வாசலுக்கு ஓடினான்.

“என்ன ஆச்சு?”

“பையனைக் காணோம்...”

“எப்படி”

“பூட்டை உடைச்சு வீட்டிக்குள் வந்து அவனை மட்டும் தூக்கிட்டு போயிட்டாங்க.”

“போலீஸ் என்ன சொல்றது.”

“பிச்சம்மான்னு சந்தேகப்படறது.”

“உம்மேல படலையே.”

“சார்.”

“இது சீரியஸான விஷயம் ரங்கா.”

“ரெண்டரை லட்சம் காசு இதுல இன்வால்வ் ஆயிருக்கு. உன் மேல் யாரும் சந்தேகப்படலையே...படக் கூடாது. பட்டா நம்ம பத்திரிகைக்கு அவமானம். ஏற்கனவே இதுபத்தி தாறுமாறா எழுதற பத்திரிகை இருக்கு.”

ரங்கராஜனுக்குப் புரிந்தது. பழி எங்கே விழும் என்று புரிந்தது.

“என்ன பண்ணப்போறே?”

“வயர்லெஸ்ல எல்லா ஸ்டேனுக்கும் போலீஸ் சொல்லிடுச்சாம்.” ஆனந்தி சொன்னாள்.

எடிட்டர் அவனை கவனிக்கவே இல்லை. ரங்கராஜனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். “சொல்லு, என்ன பண்ணப் போற?”

“நான் தேடப்போறேன் சார்.”

“எங்க?”

“ஊர் ஊரா போகப்போறேன்.”

“எப்ப?”

“உடனே இப்பவே.”

“குட்... இது என்ன...”

“ராமு வச்சண்டிருந்த தலைகாணி.”

“அழுதியா.”

“சார்.”

“ஒரு நல்ல ரிப்போர்ட்டர் அபத்தமான செண்டி மெண்ட்டுக்கு இடம் தரமாட்டான். அது புரிஞ்சுக்கோ.”

“எஸ்...ஸார்.”

“நசிகேதன்.” எடிட்டர் கூப்பிட காருக்குள்ளிருந்து நசிகேதன் வெளி வந்தார். “ரங்கா கிளம்பறான், இப்பவே ஏற்பாடு பண்ணுங்கோ. தினம் நம்மை அவன் காண்டாக்ட் பண்ணணும், அதுக்கும் வழி யோசனை பண்ணுங்கோ. போலீஸ்ல யாரைப் புடிச்சா உதவி கிடைக்கும்... ப்ளான் பண்ணுங்கோ. இது ரங்கராஜன், கடவுள் வீடு ப்ராப்ளம் மட்டும் இல்லை, நமக்கும் இதுல சம்பந்தம் இருக்கு. ஜாக்கிரதையா ப்ளான் பண்ணுங்கோ. நான் வரேன்” பெரியவரிடம் கைகூப்பி விட்டு காரில் ஏறினார். வண்டி கிளம்பியது.

“என்ன நசிகேத்.”

“நான்தான் சொன்னேன். உடனே கிளம்புன்னு இங்கே வந்துட்டார். ரொம்ப கவலையா இருக்கார்.”

“என்னை தப்பா நினைச்சுட்டே நசிகேத்.”

“போடா, எனக்குப் புடிக்கலை நீ பண்ணுது.”

ஆனந்தி சட்டென்று தலை தூக்கினாள்.

“எது புடிக்கலை?” என்று சீறினாள். நசிகேத் பேசாம லிருந்தார். “நாங்க ரெண்டு பேரும் அசிங்கம் பண்ணி னோம்னு நினைக்கிறீங்க, அப்படித்தானே...ராத்திரி பூரா கொட்டம் அடிச்சுட்டு அங்கேயே தூங்கினோம். அப்படித்தானே... உங்க ரிப்போர்ட்டர் புத்தியெல் லாமே... ச்சே...”

“நீ போன் பண்ணின ரெண்டு நிமிஷம் முன்னால தான் வந்தாங்க நசிகேத். போலீஸுக்கு போன் பண்ணி அப்பாவை புகார் கொடுக்க சொல்லிட்டு எனக்கு போன் பண்ணிருக்காங்க... நான் ரிஸீவரை எடுத்து வச்சுட்டு தூங்கிட்டிருந்தேன். நேராவே தேடிட்டு வந்துட்டாங்க. ரிஸீவரை எடுத்து சரியா வச்ச சமயம் உன் போன் வந்திருக்கு. அவங்களை தப்பா பேசாதே நசிகேத். என் எழுத்து சத்தியமா சொல்றேன், நானோ அவங்களோ எந்த தப்பும் பண்ணலை.”

“ஸாரிடா.” நசிகேத் தலை குனிந்தார். “ரொம்ப ஸாரி மேடம், ராமு காணோம்ங்கற படபடப்பிலே போன் பண்ணினா அந்த நேரத்துல நீங்க போனை எடுத்ததும் தப்புக் கணக்கு போட்டுட்டேன். ஸாரி” இரண்டு கைகளையும் அவர் கூப்ப, ஆனந்தி கண்களில் ஜலம் தளும்பிற்று.

“சரி... மேற்கொண்டு...”

ஆனந்தி அப்பாவிடம் ரங்கராஜனோடு போக பர்மிஷன் கேட்டாள். அவர் தலையசைக்க தயார் ஆனாள். வேலை செய்யும் பெண்களுக்கு உத்தரவுகள் போட்டாள். மோட்டார் சைக்கிளே சரியான வாகனம் என்று முடிவாயிற்று. கிராமம் கிராமமாக போகமுடியும் என்று பேசப்பட்டது. அங்கேயே இருக்கிற தமிழ்நாட்டு பத்திரிகை நிருபர்களுக்கு தகவல் தர ஏற்பாடாயிற்று. மாணவ பத்திரிகை நிருபர்களை தேடலில் பங்கு கொள்ளச் சொல்லும் தந்தி உத்தரவுதிட்டமிடப்பட்டது.

பஸ்ஸில் அரசு உத்தியோகஸ்தர்களின் கூட்டம் அதிகமாகிற நேரம். ரங்கராஜனும் ஆனந்தியும் புறப்பட்டார்கள்.

“வெல்க.” நசிகேதன் வாழ்த்தினார். மோட்டார் சைக்கிள் கிளம்பியதும் தான் தவறாய் கணித்த ஒரு உறவு நிஜமாகட்டும் என்று பிரார்த்தனை செய்தார்.

13

முதலில் திருவள்ளுவர் பஸ் ஸ்டாண்டுக்குப் போனார்கள். “இன்னிக்கு காலை மாங்கா தலையா ஒரு பையனைப் பார்த்தீங்களா?” துப்புரவு தொழிலாளி முதல் டிக்கடை ஆள் வரை கேட்டார்கள். ரங்கராஜன் எல்லாரிடமும் பேசினான்.

“எதிர் பஸ் ஸ்டாண்ட்ல மாங்கா தலையை பார்த்தேன்.”

“எப்ப?”

“ராத்திரி மூணோ, நாலோ மணி தெரியலை.”

“கூட யாரு?”

“ரெண்டு பொம்பளை, ஒரு ஆம்பிளை.”

“பொம்பளை எப்படி இருந்தா?”

“கிழவி ஒருத்தி. மத்தது...சரியா பாக்கலை.”

எதிர் பஸ் ஸ்டாண்ட் ஓடினார்கள்.

விழுப்புரம், செங்கல்பட்டு என்று குறுகிய, தொலைவு ஓடும் விரைவு வண்டி கூட்டம். உள்ளே பொறி மின்னிற்று.

“கரெக்ட். கிழவி எக்ஸ்பிரஸ் பஸ் பிடிக்க மாட்டாள்.”

அங்கே ஆள் ஆளாய் கேட்டார்கள். இஞ்சி மொரபா விற்கிறவன் சொன்னான். “கே.டி.ஆர்ல போனாங்க... பாத்தேன். எந்த ஊர் பஸ்ஸுன்னு ஞாபகம் இல்லை.”

“பஸ் டிரைவர் யாருன்னு ஞாபகம் உண்டா?”

“பல்லு சுப்ரமணி.”

“பல்லு சுப்ரமணி எந்த பஸ் என்று விசாரித்தான்.

“விழுப்புரம்.”

உச்சி வெய்யிலில் மோட்டார் சைக்கிளில் விழுப்புரம் நோக்கி ஓடினார்கள்.

“ரங்கா எப்படி விஷயம் புடிக்கிற நீ, ஆச்சரியமா இருக்கு.” ஆனந்தி வியந்தாள்.

ரங்கராஜன் பாதையிலேயே கவனமாக இருந்தான்.

விழுப்புரம் வந்து தேடினார்கள். பிடிபடவில்லை. இருட்டாயிற்று. லாட்ஜில் தங்கி ஜூனியர் சண்டேயைத் தொடர்பு கொண்டார்கள்.

“ரங்கா எங்கே இருக்கே?”

“விழுப்புரம்.”

“தஞ்சாவூர் பக்கம் போ.”

“ஏன்...என்ன கிடைச்சது?”

“பஸ் ஸ்டாண்ட்ல சித்த முன்னாடி பாத்திருக்கான் நம்ம மாணவ பத்திரிகை நிருபர்.”

“பேர் என்ன?”

“ஜெகந்நாதன். கதவு இலக்கம் ஆயிரத்துப் பதினாறு மேலவீதி. தஞ்சை.”

உடனே கிளம்பினார்கள்.

நடு நிசியில் தஞ்சை வந்தடைந்தார்கள். மறுபடி வாட்ஜ் எடுத்து உட்கார்ந்தார்கள்.

“கொஞ்சம் தூங்கு ரங்கா.”

“நீ தூங்கு ஆனந்தி. பாவமா இருக்கு.”

“நீ...?”

“தூக்கம் வராது.”

ஆனந்தி சுருண்டு தூங்கினாள். அவள் கனவில் இறக்கை கட்டின வெள்ளைக் குதிரை வந்தது. அதில் ரங்காவும் அவளும் ஏறி பறந்து கொண்டிருந்தார்கள். மேகத்துக்குள் யாரையோ தேடினார்கள். சட்டென்று நாலைந்து பேர் மேகத்தில் ஏறி நின்று கட்டை, கல் எடுத்து அடிக்க ஆரம்பித்தார்கள். ஆனந்தி ‘போலீஸ் போலீஸ்’ என்று அலறினாள். கீழே தரையில் ஜீப் சைரனோடு போய்க் கொண்டிருந்தது—தெளிவாய் தெரிந்தது. ‘மேல வாங்க, மேல வாங்க’ என்று கத்தினாள். யாருக்கும் காதில் விழவில்லை. ரங்கன் குதிரையை வேகமாக ஓட்ட, ஒரு மேகத்துக்கு நடுவே நிலா தெரிந்தது. ‘கண்டு பிடிச்சுட்டோம்’ என்று ஆனந்தி கத்தினாள். நிலா தெய்வீக சிரிப்பு சிரித்தது. கனவு கலைந்தது.

ஆனந்தி கண் விழித்தாள்.

நிலாவே வா...விவிதபாரதி பாட்டு ரேடியோவில் எங்கோ கேட்டது.

ரங்கன் குளித்துவிட்டு இடுப்பு துண்டோடு சுவர் பார்த்து தியானம் செய்து கொண்டிருந்தான். ஆனந்தி சப்தம் எழாமல் போய் பாத்ரூம் கதவு சாத்திக் கொண்டாள்.

“வுட்டுட்டேன் சார். என்னமோ சந்தேகம் வந்தது. அந்த பொம்பளை மேல, இருந்தும் வுட்டுட்டேன். லட்டு சான்ஸ், வுட்டுட்டேன்.”

மாணவ பத்திரிகைப் பையன் ஒரு வீரசாகசம் விட்டு விட்ட வருத்தத்தில் பேசினான். மிக துடிப்பாய் இருந்தான்.

“தகவலுக்கு ரொம்ப நன்றி ஜெகந்நாதன்”

“நான் எப்படி ஹெல்ப் பண்ணலாம் சார்?”

“வண்டி இருக்கா?”

“மொபெட் இருக்கு சார்.”

“தேடு.”

“உங்களோடவா. வேற பக்கமா?”

“வேறு பக்கம் போ. தஞ்சாவூர் ஜில்லா முழுக்க தேடு தினமும், ஆபீஸ்ல, குறிப்பா நசிகேதனை காண்டாக்ட் பண்ணு. அவருக்கு நான் இருக்கற இடம் அப்பப்ப சொல்வேன்.”

மொபெட் கும்பகோணம் போக, ஜாவா மன்னார் குடிக்குப் போயிற்று. வழியெல்லாம் கேட்டார்கள். பிடிபடவில்லை. இரவு மன்னார்குடியில் தங்கினார்கள். ஆபீஸில் தொடர்பு கொண்டான். உதவிக்கு திருச்சி,

நி.வா.—9

சேலம், ஆற்காடு மாணவ ரிப்போர்ட்டர்கள் வருகிறார்கள். தஞ்சை ஜெகந்நாதன் வீட்டுக்குப் போகிறார்கள். ஜெகந்நாதன் வீட்டிற்குப் போன் செய்தான். தென் ஆற்காடு ரிப்போர்ட்டர் குழல்மொழி வணக்கம் சொன்னான்.

“நீ எதுக்கும்மா இதுல...கஷ்டமான ஜாப்.”

‘பையனை கண்டுபிடிக்கணும் சார். என்ன கஷ்டம் வந்தாலும் பரவாயில்லை...” குமுறினான். ரங்கராஜனுக்கு மயிர்க்கால்கள் சிலிர்த்தன. மன்னையில் தங்கியிருப்பது சொன்னான். உட்கார்ந்து பேசி நாலாபக்கமும் திட்டமிட்டு பிரிந்து தேடச் சொன்னான். ஜெகந்நாதன் பற்றி தகவல் இல்லையாம்.

குழல்மொழி காலையில் திட்டத்தை சொல்வதாக உறுதி கூறி போனை துண்டித்தான்.

படைசேர்ந்துவிட்டது. நசிகேதன் கோபத்தோடு ஒரு வெறியோடு இறங்கி விட்டார்.

“இன்னி ராத்திரி தூங்குவியா ரங்கா?”

“தூங்கணும்.” தூங்கினான். கொசு அதிகம் கடித்தது. ஆனந்தி அவனுக்குப் பேப்பரை நாலாய் மடித்து வெகுநேரம் விசிறினான்.

விடிய, ராஜகோபால சுவாமி கோவில் மணியோசை கேட்டது.

பல் தேய்க்கும்போது போன் வந்தது.

ஜெகந்நாதன். “சார்...மன்னார்குடிலேர்ந்து பட்டுக் கோட்டை ரூட் புடிங்க, வழி நெடுக தேடுங்க. நானும் எதிர்பக்கம் தேடிட்டு வரேன்.”

“எங்க இருக்கே இப்போ...”

“பட்டுக்கோட்டைல. பிரபாகர் வீட்ல, இங்க பஸ் மாறியிருக்காங்க. திட்டமா தெரியுது.”

“பத்து நிமிஷத்துல கிளம்பறேன்.”

“சார்...பெட்ரோல் காசு வேணும். பிரபாகர் கிட்ட கொஞ்சம் கடன் கொடுக்கச் சொல்லுங்க.” போன் கை மாறிற்று.

“பிரபாகர், நான் ரங்கராஜன்.”

“சொல்லு, ரங்கராஜன். விஷயம் கேள்விப்பட்டேன் விஷய ஆல் சக்ஸஸ். எதுக்கும் ஆயிரம் ரூபா தரட்டுமா?”

“எதுக்கு அவ்வளவோ?”

“ரிஸ்க் ஜாப். தேவைப்படும். கொடுத்தனுப்பறேன். நான் உதவிக்கு வரணுமா?”

“வேணாம்? பிரபாகர். ரொம்ப தேங்க்ஸ். தேடல் முடிஞ்சதும் ஆபீஸ்ல செட்டில் பண்ண சொல்றேன்.”

“பணத்தை மற நண்பனே, வேலையை முடி மறுபடி வெற்றிக்கு வாழ்த்துக்கள்.” துண்டிக்கப்பட்டது. கடவுளே...கடவுளே...கண்ணுல ஜலம் கட்டிற்று. உலகத்தில் எல்லாவது நல்ல உயிர்கள்?

ஜெகந்நாதனும், ரங்கராஜனும், ஆனந்தியும் ஒரு குக் கிராமத்தில் சந்தித்தார்கள்.

“நிடைக்கலை.”

“என்ன பண்ணலாம்...” யோசித்தார்கள்.

“எல்லாரையும் மன்னார்குடிக்கு ராத்திரியோட ராத்திரியா வரச் சொல்லிட்டா.”

“சொல்லு.”

சோர்வோடு திரும்பினார்கள். இரவு பதினொரு மணிக்கு பட்டாளம் மன்னார்குடிக்கு வந்தது.

“சுத்தி எங்கேயோ இருக்காங்க. மனசு சொல்றது.” குழல்மொழி பேசினாள்.

நசிகேதன் காரில் கிளம்பி மன்னை வருகிறாராம் அவருக்கு உள் மனசு கட்டளையாம்.

எங்கே ராமு எங்கே? இரண்டு அறைகளில் எல்லோரும் கிடைத்ததை தலைக்கு வைத்து தூங்கினார்கள். விடியற்காலை மூன்று மணிக்கு நசிகேதன் கார் வந்தது. அவரே தனியாய் ஓட்டிக்கொண்டு வந்தார். எழுந்து மறுபடி பேசினார்கள்.

இது மன்னார்குடி மேப் வரைபடத்தின் மீது சிகப்பு பென்சிலில் கட்டம் போட்டு ஆள் ஆளுக்கு திசை ஒதுக்கினார்கள். ஆனந்தியை அங்கேயே ஹோட்டலிலேயே போன் அருகே நிற்க கட்டளையிட்டார். வானம் வெளுக்க கிளம்பினார்கள். ரங்கராஜன் மன்னார்குடி தெருக்கள் மொத்தமும் சுற்றினான். ராஜகோபால சுவாமி கோவில் முன்பு வண்டி நிறுத்தினான். உள்ளே போய் கண்மூடி நின்றான்.

“என் அன்பு உண்மையானால் அவனை எனக்குத் தா. அவனை நான் வளர்க்கிறேன்... எனக்குத் தா.” கையேந்தினான் பிரகாரம் சுற்றினான். தரையில்

விழுந்து நமஸ்கரித்தான். குனிந்து பிரார்த்தனை செய்த படியே வாசலுக்கு நடந்தான். சட்டென்று நின்றான். தரையில் சுண்ணாம்பால் ஒரு முகம் போட்டிருந்தது. பெரிய மண்டையுடன் ஒரு முகம். மாங்கலாய்ட் முகம். இது யார் போட்டது? ஏன் இங்கே. ஆராய்ந்தான். சுண்ணாம்பு இல்லை, ஈர பலப்பம். ‘இங்கேதான் எங்கேயோ...இங்கேதான் ரொம்ப கிட்டக்க...’ மனசு கூவிற்று.

“இது யார் போட்டது?” பத்துப் பதினைந்து ஆட்களிடம் கேட்டான்.

“நான்தாங்க.” ஒரு கோயில் டீகாவல்காரக் கிழவன் முன் வந்தான்.

“ஏன் போட்ட?”

“முந்தானேத்து பாத்தேன் சார், இந்த மாதிரி ஒரு பையனை.”

“எங்கே?”

“இங்கேதான்.”

“யாரோட?”

“ஒரு கிழவியோட.”

“இப்ப எங்கே?”

“திருவிழா போயிட்டாங்க.”

“எங்க திருவிழா?”

“புன்னை நல்லூர்ல.”

“எங்க இருக்கு புன்னை நல்லூர்.”

“தஞ்சாவூர் கிட்டக்க.”

“வா காபி சாப்பிடலாம்...வா.”

ஹோட்டலுக்கு போன் பண்ண ஆனந்தி எடுத்தாள். எச்சிலேனையில் பட்டாளம் கிழவனை குழந்து கொண்டு

குடைந்து விட்டது. ஒவ்வொரு பதிலுக்கும் அவன் மடியில் காசு போட்டது.

நேற்றிலிருந்து புன்னை நல்லூர் மாரியம்மன் கோவில் திருவிழா. இதைக் கிழவி இவனிடம் கேட்டு தெரிந்து கொண்டாள். அங்கு போவதாய் ஒரு பிச்சைக் காரனிடம் சொன்னாள். பிச்சைக்காரனைத் தேடினார்கள். பிடித்தார்கள். விவரம் சேகரித்தார்கள்.

அது ராமுதான். பிச்சம்மாதான்.

எது குறுக்கு வழி புன்னை நல்லூருக்கு. இரண்டு மோட்டார் சைக்கிள். ஒரு மொபட், காரில் மீதி ஆட்கள் ஆனந்தி உள்பட பேயாய் பறந்தார்கள். பசி, தூக்கம், களைப்பு மறந்தார்கள்.

எல்லையில் நசிகேதன் மடக்கினார். “எல்லா ஆட்களும் தனித் தனியாக போங்க. லுங்கி தலைப்பாயோட போங்க. குழல்மொழி, கூலிங்கினால் அஷுறு பின்னல் அஷுறு கோடாலி முடிச்சு போடு. வெத்தலை பாக்கு போடு. ராமுவைப் பார்த்தா கூப்பிட வேணாம். மறைஞ்சுக்க. அடுத்த ஆள்கிட்டே சேதி சொல்லு. சுத்திக்கு வோம். இடம் புது இடம் அந்தக் கிழவி ஒரு கிரிமினல். கலாட்டா வரக்கூடாது. போலீஸ் வராத யாரும் கிட்ட போகக் கூடாது.”

பெட்ரோல் பங்கில் வண்டிகளை நிறுத்திவிட்டு மாறு வேஷத்தில் பிரிந்தார்கள். ஆனந்தி பெட்ரோல் பங்கு டெலிபோன் அருகே இருந்தாள்.

படை பிரிந்து திருவிழாக் கூட்டத்தை சுற்றிக் கொண்டது. மெல்ல ஊடுறுவிற்று. கழுக்குக் கண்களால் ராமுவைத் தேடிற்று.

குழல்மொழி முன்னே வெற்றிலை குதப்பலோடு, கோடாலி கொண்டையோடு போக, ரங்கராஜன் பனியனும், லுங்கியும், முண்டாசுமாய் பின்னே நடந்

தான். குழல்மொழி முகத்தில் செமை த்ரில் தெரிந்தது. அலசினார்கள்.

“சார்...” குழல்மொழி சட்டென்று நின்றாள். கண்காட்டினாள்.

ராமு?

ரங்கராஜனுக்குக் காலின் கீழே உலகம் நடுங்கிற்று. தலை சுற்றிற்று, உடம்பு தள்ளாடிற்று. சட்டென்று ரங்கராஜனை குழல்மொழி பிடித்துக் கொண்டாள்.

“ஈஸி, ஈஸி காம்ரேட்” உலுக்கினாள்.

ரங்கராஜன் ரௌத்திரமானான். திமிற முயற்சித் தான். அவன் கைகளை குழல்மொழி இறுக்கிக் கொண்டாள். கடந்து போனவர்கள் வினோதமாய் பார்த்தார்கள். அவர்களின் தோழமை புரியாது சிரித்தார்கள்.

நேர் எதிரே திருச்சி ரிப்போர்ட்டர் சங்கரலிங்கமும் பார்த்து விட்டான். வடக்கே தேடிக் கொண்டிருந்த நசிகேதன், வட ஆற்காடு மணிவண்ணன் திகைத்து நின்றார்கள். குழல்மொழி சங்கரலிங்கத்தைப் பார்த்து கையசைத்தாள். சங்கரலிங்கம் ஓடி வந்து ரங்கராஜனை கூட்டி மரத்தடிக்குக் கொண்டு போனான்,

“கண்டு பிடிச்சுட்டோம் சார்” கை குலுக்கினாள்.

படை பல் கடித்து மோதத் தயாராயிற்று. நசிகேதனின் உத்தரவு ‘ஒருத்தரும் கிட்ட போகக்கூடாது’ என்று ஜெகந்நாதன் மூலம் வந்தது. சேலம் ரிப்போர்ட்டர் ஜமாலுதின் சட்டென்று இருபது ரூபாய்க்கு கரும்பு வாங்கினான். பத்து ரூபாய் அட்வான்ஸ் கொடுத்து அரிவாள் கடன் வாங்கினான். ராமுவுக்கு அருகே போய் கடை போட்டான். கரும்பு வெட்டி கூறு போட்டான். கை நீட்டினால் கிழவியைக் கூறு போடவும் தயாராய் இருந்தான்.

நசிகேதன் பெட்ரோல் பங்குக்கு குலுங்கி குலுங்கி ஓடுவது தெரிந்தது.

அரைமணி நேரம் படை இம்மிகூட அசையாது ராமுவையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தது, ராமு அந்த அரை மணியில் நாலு முறை வாங்கினான். இரண்டு முறை கயிற்றால் சுண்டப்பட்டு தரையில் விழுந்தான். தொடர்ந்து பிச்சையெடுத்தான்.

சாதாரண உடையில் போலீஸ் கூட்டம் பிளந்து விரைந்து ராமுவிடம் வந்து நின்றது.

“எவன்டா அது...” கிழவி அதட்ட, பளீரென்று அவள் கன்னத்தில் அறை விழுந்தது.

மூன்று நாள் நாடகம் முடிந்தது.

ஆனந்தி ‘ராமு’ என்று ஓடினாள். ரங்கராஜன் வாரி இறுக்கிக் கொண்டான். முத்தமழை பொழிந்தான். மரத் தடியிலேயே சுருண்டு படுத்துக் கொண்டான். ‘கடவுளே கடவுளே’ என்று விசம்பினான் குழல்மொழியும் சந்தோஷத்தில் அழுதாள், அவன் முதுகைத் தடவிக் கொடுத்தாள். ஸ்நேகிதம் என்பதற்கு இலக்கணம் ஆனாள்.

14

கிழவி நாய் மாதிரி அடிப்பட்டாள் ‘போலீஸ் வன்முறை என்று எழுதுவது எவ்வளவு பிசகு’ என்று மாணவ ரிப்போர்ட்டர்களுக்குப் புரிந்து போயிற்று. அந்த வன்முறை தேவைப்பட்டது.

“எத்தினி அடி...நான் கையெழுத்து போடமாட்டேன், என் வக்கிலு வரதாச்சாரி பேசுவாரு உன்கிட்ட” கிழவி ஏசினாள். பெண் போலீஸ் நாலுபேர் சூழ்ந்து கொண்டு கூச்சமின்றி தாக்க சகலமும் ஒத்துக் கொண்டாள்.

புகார் பதிவாயிற்று. ஒரு கான்ஸ்டபிள் துணையோடு பையனை சென்னைக்கு நசிகேதன் காரில் கமிஷனரிடம் ஒப்படைக்க உத்தரவாயிற்று.

நசிகேதன் ஸ்டியரிங் பிடிக்க, கான்ஸ்டபிள் முன்பக்கம் ஏற, ஆனந்தியும் ரங்கராஜனும் பின்னே உட்கார்ந்தார்கள். நடுவே ராமு.

மோட்டார் சைக்கிளை ஐமாலுதின் கார் கூடவே சென்னை எடுத்து வருவான். சகலரும் பஸ் பிடித்து சென்னை வருவார்கள் எடிட்டரைப் பார்ப்பார்கள். எடிட்டருக்கு செய்தி சொல்லப்பட்டது. எந்த நேரமானாலும் எடிட்டர் நேரே வீட்டுக்கு வரச்சொன்னார்.

கார் சென்னையை நோக்கிக் கிளம்பிற்று.

காரில் ரங்கராஜன் பின்பக்கம் சாய்ந்து வாய் பிளந்த படி தூங்கினான். ராமு ஆனந்தி மடியில் தலை வைத்து சுருண்டு படுத்துக் கொண்டான். பிறகு மெல்ல கால்நீட்டி ரங்கராஜன் மடியில் போட்டான். ஆனந்தி அவன் நெஞ்சுக் கூட்டைத் தடவினாள். செத்துப்போன புருஷனை நினைத்துக் கொண்டாள் ‘பரசுராம்’ பரசுராம் என்னை இப்படி தனியே நாயாக அலையவுட்டுட்டுப் போயிட்டியே.’ என்று மனசுக்குள் புலம்பினாள்.

இனிமே முடியாது.

‘இனிமே இப்படி தனியா இருக்கமுடியாது. என்னை மன்னிச்சுடு, ப்ளீஸ்.’

கார் இரவு பதினொரு மணிக்கு எடிட்டர் வீட்டுக்குள் நுழைந்தது. கே.எஸ்.வி. ராயர், கண்ணபிரான் எஸ்

லோரும் காத்திருந்தனர். உள்ளே நுழைந்ததும் எடிட்டர் கேட்ட முதல் கேள்வி— “சாப்டேளா...சாப்பிட்டிருக்க மாட்டேன். முதல்ல சாப்பிடுங்கோ. அப்புறம் பேசலாம்.”

சாப்பிட்டார்கள்.

ஆனந்தி பையனுக்கு சாதம் ஊட்டினாள்.

எடிட்டரின் மகள் அவனுக்கு வாய் துடைத்து விட்டாள்.

“அம்மாடி இங்கேயே படுத்துக்கோ...விடிஞ்சதும் போலாம்.” எடிட்டர் உபசரிக்க, ஆனந்திக்குத் தனியறை கொடுத்தார்கள். வராண்டாவில் நாய்கள் அவிழ்த்து விடப்பட்டன. ஹாலின் ஓரம் பையனை படுக்கைபோட்டு தூங்க வைத்து சகலரும் உட்கார்ந்தார்கள்.

“வெரிசூட். க்ரேட் வொர்க். நாம வெறும் வியாபார பத்திரிகை இல்லை. அதை நிரூபிச்சுட்டோம். வீணா பழி வந்து சேருமேன்னு பயந்தேன். ‘இரண்டரை லட்சம் அம்பேல் பையனைக் காணோம். கொலை என்று சந்தேகம்’னு நாளை ‘நெருஞ்சில்’ கட்டுரை வருதாம் வரட்டும். ரங்கராஜா, நாளைக்கு ஆபீஸ் வந்து முதல் வேலையா இதுபத்தி கட்டுரையா எழுது. உதவிசெய்தவா அத்தனைபேர் போட்டோவும் போட்டு விவரமாய் எழுது குழல்மொழி, ஜெகந்நாதன் பத்தி ஸ்பெஷலா எழுது. ஒரு இருபது வயசுப் பொண்ணு. படிக்கற பொண்ணு... நான் போய் தேடறேன்னு முன் வந்தாளே...அப்பா...” சிரம் மேல் கரம் கூப்பினார். “இப்படி பத்து குழந்தைகளை தயார் பன்ற சக்தியை எனக்கு பகவான் கொடுத்தாரே, இது மகா பாக்கியம். மகா பாக்கியம்...” மறுபடி மறுபடி கடவுளை வணங்கினார்.

மறுநாள் காலை குழல்மொழி, ஜெகந்நாதன், மணி வண்ணன், சங்கரலிங்கம் வந்தார்கள். எழுந்து நின்று எல்லோரையும் கரம் குவித்து வரவேற்றார். “காபி சாப்டேளா. முதலல போய் ஒரு வாய் காபி சாப்பி

டுங்கோ...” மாணவ நிருபர்கள் அன்பில் தத்தளித்தார்கள்.

ஆனந்தி வீட்டுக்குப்போய் குளித்துவிட்டு வேறு உடையில் வந்தாள். முகத்தில் நிம்மதி இருந்தது. ஒரு பட்டாளமே தனக்குத் துணை என்கிற சந்தோஷம் இருந்தது.

“வெரி அட்ராக்கிவ் லேடி.” எடிட்டர் தன் சகாக்களிடம் சொன்னார்.

சென்னை நகர கமிஷனரிடம் போனார்கள். விவரமாய் எழுதிக் கொடுத்தார்கள்.

“உங்களுக்கு பொது ஜனம் ஹெல்ப் பண்ணிருக்கு சார். போலீஸ் விசாரிச்சா பொது ஜனம் ஓடிடும். உங்க கேஸ்ல பொது ஜனம் தானா வந்து துப்பு சொல்லிருக்கு. இதை எழுதுங்க. போலீஸுக்கு இப்படி ஹெல்ப் பண்ணச் சொல்லுங்க.”

“இது சாதனை. பெருமைப்படவேண்டிய விஷயம்.” தனித்தனியே கை குலுக்கினார். நான் கடவுள் வீட்டுக்கு இருபத்தி நாலு மணி நேரமும் ஸென்ட்ரி தரேன், பையனை அங்கயே விடுங்க. பாதுகாப்புக்கு நான் சொந்தமா பொறுப்பு ஏத்துக்கறேன்.”

ரங்கராஜன் ஆபீஸுக்குப் போனான். ராயர் மாலை யோடு காத்திருந்தார். உள்ளே நுழைந்ததும் கழுத்தில் போட்டார். ஆபீஸ் முழுக்க கை தட்டிற்று. அனைத்துக் கொண்டது. ‘இப்படை தோற்கின் எப்படை ஜெயிக்கும்?’

ரங்கராஜன் உள்ளேபோய் கட்டுரை எழுத ஆரம்பித்தான்.

“ஜூனியர் சண்டே செய்தது தவறா... காசு கேட்டது பிழையா...நிதி வசூல் எங்கு, எதற்கு நடைபெற வில்லை. மறுபடி நிதி வசூல் ஜூனியர் சண்டே செய்யும். இந்த முறை கவனமா ராழு என்கிற தாய் தந்தையற்ற முளை வளர்ச்சி இல்லாத தன்னை பாதுகாக்கத் தெரியாத

சிறுவனுக்காக வெட்கமின்றி மறுபடி கையேந்தும், கோர்ட் கட்டளையை நாங்கள் அவமதிக்கவில்லை. உரிமை உண்டு என்று போராடுகிறோம். புத்தியில் முள்ளை வைத்துக்கொண்டிருக்கிற சில பொழுதுபோக்கு பத்திரிகை நண்பர்கள் என்ன அவதூறு செய்தாலும் பிச்சை கேட்கும். இந்த சமூகத்திற்குத் தன்னால் இயன்றதும் செய்யும்.

ராமு இப்போது நலம்.

அவன் வாழ காசு வேண்டும்.

நசிகேதனும், நானும், குழல்மொழியும், ஜெகந்நாதனும், சங்கரலிங்கமும், ஜமாலுதினும், மணிவண்ணனும் உயிரைப் பணயம் வைத்து தேடியது பரபரப்பு செய்து காக அல்ல. ஒரு குழந்தைக்காக, இந்த தேசத்து குழந்தைக்காக.

தேவையற்ற இடையூறுகளால் அந்தக் குழந்தையை வளர்க்க முன்வந்த ஆனந்தியின் மனசு அல்லல்பட்டு விட்டது. அந்த நல்ல மனசுக்கு ஆதரவு தேவை. உங்கள் அன்பு தேவை சிறுவன் ராமு ஜூனியர் சண்டேயின் குழந்தை அல்ல.

கடவுள் வீடு வளர்க்கும் குழந்தையல்ல.

ராமு உங்கள் குழந்தை. அவன் எதிர்காலம் உங்கள் கையில்.

இம்முறை மூன்று லட்சம் எட்டிற்று. பட்டுக் கோட்டைவாசியான பிரபாகர் அந்த ஆயிரம் ரூபாயை ராமு கணக்கில் சேர்க்கச் சொல்லிவிட்டார்.

ஏழு பக்கக் கட்டுரை. உதவிசெய்த அனைவரின் புகைப்படங்கள். குழல்மொழியும், ஜெகந்நாதனும் பத்திரிகை படித்துவிட்டு கை குலுக்கிக்கொண்டார்கள். 'இனி சாகிற வரையில் பத்திரிகை ரிப்போர்ட்டர்' என்று சபதம் செய்தார்கள்.

சட்டப் புத்தகங்கள் பிரித்து அலசப்பட்டன. 'வக்கீல் வராதாச்சாரியை போய் கேள் சரியா வழி சொல்வார்' என்று உபதேசிக்கப்பட்டது. மவுண்ட்ரோட் கிளப்பில் எடிட்டர் வரதாச்சாரி. கிருஷ்ண மூர்த்தியைப் பார்த்து வணக்கம் சொன்னார். "நாங்க வக்கீல்கள். கைகூப்பி கேட்டவாளுக்கு வழி சொல்றது எங்களோட கடமை."

"தாராளமா நிதி வசூல் பண்ணலாம். வசூலித்த பணத்துக்குப் பையன் பேர்ல அக்கௌண்ட் மூளை வளர்ச்சி இல்லேங்கறதால கார்டியன் ரெண்டு பேர்."

"யாரைப் போடறது கார்டியனா?"

"ஒரு ஆள் கடவுள் வீடு ஆள், ஒரு ஆள் பத்திரிகை ஆள் ஈஸி கார்டியனுடைய இப்போதைய சொத்து நிலை பற்றி ஒரு ஸ்டேட்மெண்ட் தணிக்கை அதிகாரி கையெழுத்தோட வேணும். அசைச்சுக்க முடியாது. வேணா என் பேரை கடவுள் வீடு லீகல் அட்வைஸர்னு போடுங்கோ. ஒரு பய கிட்டவே வரமாட்டான் மந்திரிச்சு காப்பு கட்டின மாதிரி ஆயிடும்."

எவரால் பிரச்சினை வந்ததோ அவர்களே காப்பாளர்கள். எந்த பூதம் அடித்து மிதித்ததோ அதுவோ காவல் காத்தது.

ஆனந்தி ஒரு கார்டியன்.

ரங்கராஜன் ஒரு கார்டியன்.

"இரண்டு பேர் கையெழுத்து போட்டாதான் செக் பாஸாகும். நன்கொடைன்னு ஒரு வரிவிலக்கு வாங்கி வைச்சுக்கோ, கேட்பாரே இல்லை அப்புறம்."

"இதுல இந்தக் காசுல சுவர் பெரிசா எழுப் பலாமா?"

"தாராளமா. ராமுவுக்குப் பாதுகாப்பு. உனக்கும் பாதுகாப்பு. ஊஞ்சல் கட்டு. ராமு ஆடட்டும்."

மத்தவாணும் ஆட்டும். பத்து தலையணை வாங்கு. எல்லா குழந்தைகளும் சந்தோஷமா தூங்கட்டும். ஆயாக்கு யூனிஃபார்ம் வாங்கு தட்டு மேஜை, நெய், வெண்ணை எதுவேணா வாங்கு. எல்லா குழந்தைகளுக்கும் கொடு. எல்லாரும் சாப்பிட்டாதான் ராமு சாப்பிடுவான்னு நான் கோர்ட்டுல வாதாடறேன்.”

கடவுள் வீடு சுற்றி சுவர் மட்டும் உயரே எழுப்பப் பட்டது. கண்ணாடிச் சில்லுகள் பதிக்கப்பட்டன. ரங்கராஜன் தினமும் வந்தான். சுவர் கட்டின கணக்கு தணிக்கை செய்து காகிதத்தை ஒரு அந்தி நேரம் எடுத்து வந்தான்.

ஆனந்தியின் அப்பா அவர் பேத்தியை மடியில் வைத்து கொஞ்சிக் கொண்டிருந்தபோது வணக்கம் சொன்னான். கிழவர் பதில் பேசாது இருந்தார்.

“இன்னும் கோவமா சார்?”

“ஆமாம்.”

“என்ன?”

“ராமுவுக்கு யார் கார்டியன்?”

“நானும் ஆனந்தியும்.”

“இந்தப் பொண்ணுக்கு யார் கார்டியன்?”

“ஆனந்தி.”

“ஏன், இவளுக்கு மட்டும் என்ன தலையெழுத்து?”

“புரியலை சார்”

“இவளுக்கு மட்டும் ஏன் அப்பா இல்லை? செத்துப் போன பரசுராமன் போட்டோதான் இவளுக்கு அப்பாவா? சாகற வயசுல இருக்கற நான்தான் காவலா”

“சார்.”

“என்னை நேரடியா கேட்கலை. சுத்தி வளைச்சு ஆனந்தி அபிப்பிராயம் கேட்கறா என்னவோ நான் உன்னை புடிச்ச தள்ளிட்ட மாதிரி.”

“தள்ளினீங்களே?”

“நீ யாருன்னு சொல்லாத உள்ள வந்தா விடுவேனா, உசிர் இருக்கிற வரைக்கும் தடுப்பேன். தடுத்து கேட்பேன். சொல்லிட்டு போன்னு நான் கேட்கறதுல என்ன தப்பு?”

“என்ன சொல்லணும்?”

“இருபத்தெட்டு வயசுப் பொண்ணு இருக்கற இடத்துல ஒரு ஆம்பளை தடியன் தினம் வந்தா அவன் யாருன்னு சொல்றது நல்லது. இன்னொரு தடவை ‘நெருஞ்சி முள்’ படிச்சுட்டு என்னை சலுன்னல எல்லாரும் கேள்வி கேட்டு நான் தவிக்கணுமா? ரிப்போர்ட்டரும் விதவை டீச்சரும் கை கோத்து செய்த காரியம்னு ஊர் துப்பணுமா?”

“சார்.”

“ஒரு வாரம் டைம்...” கிழவர் முகம் திருப்பிக் கொண்டார்.

ரங்கராஜன் உள்ளே போனான். ஆனந்தியை நேரிட்டுப் பார்த்தான், ஆனந்தி நிலம் பார்த்தாள்.

“என்கிட்ட நேர பேசியிருக்கலாமே?” மௌனம் சற்று நேரம் ஆட்கொண்டது.

“பயமாயிருந்தது.” ஆனந்தி தயங்கி பதில் சொன்னாள்.

“என்ன பயம்?”

“ராமுவைப் புடிச்ச அளவுக்கு என்னை, என் மகளைப் பிடிக்கலையோன்னு...” ஆனந்தியின் பதிலுக்கு ரங்கராஜன் புருவம் சுருங்கினான்.

“என் பொண்ணுக்கு நிலா காட்டவேயில்லையே? அந்தக் குழந்தைக்கும் பார்க்க ஆசையிருக்குமே. மடில வச்ச அப்பா மாதிரி என் மகளுக்கு ஒருத்தர் நிலா காட்ட மாட்டாரான்னு எனக்கும் ஏக்கம் இருக்குமே? இத்தனை

வேதனையை, சங்கடங்களை சமாளிக்க இந்தக் கடவுள் வீட்ல ஆம்பளை உண்டுன்னு ஒரு தெம்பு வருமே? நான் தனியில்லை. என் குழந்தை தனியில்லை, ஆள் உண்டு... மனுஷா உண்டுன்னு நிம்மதி வருமே?"

ரங்கராஜன் மௌனமாய் யோசித்தான். நிதானமாய் ஹால் விட்டு வெளியேறினான்.

கிழவரைப் பார்த்தான்.

குழந்தையை அவரிடமிருந்து வாங்கிக் கொண்டான்.

இடது தோளில் தூக்கி முத்தம் கொடுத்தான்.

குழந்தை சிரித்தாள். மாடிக்கு மெல்ல தூக்கிப் போனான்.

வானம் பிறை நிலவு தெரிந்தது. குளிர்காற்று மெல்ல வீசிற்று.

வானம் நோக்கி கைநீட்டி 'நிலாவே வா' என்று பாடினான். படியருகே நிழலாடிற்று, ஆனந்தி, ராமுவுடன் நின்றிருந்தாள். ரங்கராஜன் வலக்கை நீட்ட ராமு ஓடி வந்து காலருகே ஓட்டிக் கொண்டான்.

ஆனந்தி சுவரோரம் சாய்ந்து கொண்டாள். அவள் கண்களில் ஈரம் பளபளத்தது.

"நிலாவே வா...நில்லாதே வா..." இந்த முறை ஆனந்தியை நோக்கி கை நீட்டி பாடினான்.

ஆனந்தி அவன் அருகே மிதப்பது போல துவண்டு துவண்டு நடந்து வந்தாள்.

"நிலாவே வா...நில்லாதே வா..." அவன் வலக்கை அணைப்பில் புகுந்து கொண்டு தோள் பக்கம் சாய்ந்து கழுத்து வளைவில் முகம் புதைத்து குழந்தைகளோடு அவனை அணைத்துக் கொண்டு மெல்ல அவளும் பாடினாள்.